

Trăm Thuộc Phái Diễn Xuất

Contents

Trăm Thuộc Phái Diễn Xuất	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	14
5. Chương 5	20
6. Chương 6	23
7. Chương 7	27
8. Chương 8	31
9. Chương 9	35
10. Chương 10	39
11. Chương 11	43
12. Chương 12	46
13. Chương 13	50
14. Chương 14	55
15. Chương 15	59
16. Chương 16	62
17. Chương 17	66
18. Chương 18	69
19. Chương 19	72
20. Chương 20	80
21. Chương 21	87
22. Chương 22	90
23. Chương 23	92
24. Chương 24	96
25. Chương 25	99
26. Chương 26	102
27. Chương 27	105
28. Chương 28	108
29. Chương 29	110
30. Chương 30	113
31. Chương 31	118
32. Chương 32	121
33. Chương 33	124
34. Chương 34	127
35. Chương 35	130
36. Chương 36	133
37. Chương 37	136
38. Chương 38	141
39. Chương 39	146
40. Chương 40	149
41. Chương 41	152

42. Chương 42	155
43. Chương 43	158
44. Chương 44	160
45. Chương 45	163
46. Chương 46	167
47. Chương 47	174
48. Chương 48	179
49. Chương 49	185

Trầm Thuộc Phái Diễn Xuất

Giới thiệu

Tên gốc: Trầm, thị nhất cá diễn kỹ phái

Thể loại: Cung đình hầu tước, hào môn thế gia, xuyên qua thời không, cổ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tram-thuoc-phai-dien-xuat>

1. Chương 1

Lý Dụ nhiều lần gặp phải bước ngoặt sinh tử.

Là một ảnh đế, hắn không biết bao lần đối mặt với sinh tử. Thể loại phim điệp viên, hắn diễn một người tình báo của Đảng xem tí là bị phát hiện ra thân phận, đó chính là bước ngoặt sinh tử. Tại thể loại phim lịch sử, hắn cũng đảm nhận vai một tướng quân bị tử trận, đó cũng chính là bước ngoặt sinh tử. Khi hắn diễn một cảnh sát thâm nhập vào tổ chức xã hội đen, đối với hắn cũng là một bước ngoặt sinh tử. Thậm chí, khi vào phim lãng mạn, hắn đảm nhận vai diễn Bạch mã hoàng tử vì cô bé lọ lem mà hiến thân, hắn cũng coi như là bước ngoặt sinh tử.

Bất quá lần này không giống nhau, lần này xung quanh không có camera quay hắn, cũng không có kịch bản để hắn biết tiếp theo sẽ phát sinh chuyện gì. Lần này! Là hàng thật giá thật! Lần này! Mới đúng là bước ngoặt sinh tử đối với hắn!!!!

Điện hạ, đội lát nữa đến nơi hoàng thượng cùng hoàng hậu, ngài cũng không thể lại....” Triệu Thập Ngũ đỡ Lý Dụ xuống xe ngựa, nhỏ giọng nhắc nhở hắn.

Lý Dụ bị xe ngựa xóc cho cả người đau đầu, hắn rất tưởng nhớ xe bảo mẫu (Xe thường đưa rước diễn viên, ca sĩ á) của hắn, nghe Triệu Thập Ngũ nhắc nhở, hắn hơi gật gật đầu.

Hắn đi trên thềm son, hai bên cung nhân mắt nhìn thẳng thì thầm: “Nhữ Dương vương__đến __”

“Nhữ Dương vương —— đến ——” thông báo rất nhanh truyền vào cung điện.

Ba ngày trước, Lý Dụ còn là một ảnh đế, được người người hâm mộ. Kết quả khi tham gia chương trình giải

trí lại không cẩn thận rơi xuống nước. Chương trình này vì cái chết của Lý Dụ cũng không biết có thể tiếp tục phát triển được nữa không. sau khi hấn tỉnh lại vừa mở mắt phát hiện hồn vẫn còn, nhưng lại thay đổi thân xác, biến thành Đại Thịnh vương triều____ Nhữ Dương vương.

Nhữ Dương vương này cũng có tên là Lý Dụ, dung mạo giống hấn bảy, tám phần, đều là tướng mạo anh tuấn, lỗi lạc, không biết có phải hay không vì có sự trùng hợp, nên hấn mới có thể mượn nhờ thân xác này.

Chỉ là Nhữ Dương vương Lý Dụ so với ảnh đế Lý Dụ còn trẻ hơn, mới vừa đầy mười tám tuổi’.

Thời điểm Lý Dụ mới xuyên qua biết rõ thân phận của mình, tâm tình cũng có chút ổn định____ Xuyên đến một nơi năng suất sản xuất thấp, thiết bị chữa bệnh lại vô cùng lạc hậu, nghề giải trí cũng không phát đạt, tuy rằng có chút bi kịch, nhưng xuyên qua một tiểu vương gia mới 18 tuổi coi như đã rất may rồi.

Nhưng cái tiểu vương gia thanh xuân phơi phơi này lại không yêu bản thân mình, nhanh như vậy tự đi tìm đường chết.

Lý Dụ còn nhớ ba ngày trước, khi hấn vừa mới tỉnh dậy.

Khi đó thần trí của hấn dần dần khôi phục, thân thể không khác gì bị xe cán qua là bao, toàn thân đau nhức, lúc lạnh lúc nóng, cả người uể oải nằm ở trên giường không thể nhúc nhích.

Đến trời tối, xung quanh yên ắng, hấn nghe được có người thấp giọng nói: “Điện hạ ở trong cung thật sự là say rượu rơi xuống nước sao?”

“Câm miệng!” Lập tức có một thanh âm khác nghiêm khắc quát bảo người kia ngừng lại.

Sau đó, chính là ngự y tới tới đi đi, bắt mạch, cho toa thuốc. Cung nhân không quản ngày đêm mà ở chung quanh chăm sóc hấn.

Lý Dụ nằm trên giường đến 2 ngày. Bắt đầu cuộc sống mới thật quá thê thảm, cố giả chết, mượn cơ hội nghe ngóng tình hình, khi xác định chính xác người ở phe mình cùng những nhân vật chủ chốt trong cung.

Sau đó hấn rốt cục cũng “Thức tỉnh”, ở hiện đại hấn cũng diễn qua vô số lần, nên cứ việc ngựa quen đường cũ mà chạy thôi.

“Triệu Thập Ngũ...” Hấn dùng hơi thở mong manh mà gọi.

Triệu Thập Ngũ là nội thị thủ lĩnh, thân cận bên cạnh Nhữ Dương vương. Cung nữ thái giám bên cạnh hấn đều là người này an bài. Nhữ Dương vương lúc trước rất tín nhiệm Triệu thập Ngũ, cho nên yên tâm đem mọi chuyện trong cung cho ông quản hết.

“Điện hạ tỉnh rồi.” Triệu Thập Ngũ vui vẻ nói. Ông lúc trước là hầu bên cạnh Vân thực phi, Vân thực phi chết rồi liền chuyển qua chăm sóc nhi tử của nàng_ Nhữ Dương vương. Ông nghĩ nếu Lý Dụ có chuyện gì, ông nhất định lấy cái chết hưởng Thực phi mà tạ tội.

Bất quá, Lý Dụ cũng không biết ông đang nghĩ gì, hắn chỉ dựa theo kịch bản thường gặp mà nói một câu; “Ta....Đây là như thế nào?”

Nghe Nhữ Dương vương hỏi như vậy, Triệu Thập Ngũ thần sắc ảm đạm, nói: “Điện hạ ở trong cung say rượu, không cẩn thận rơi xuống nước.” Triệu Thập Ngũ gọi mấy tiểu cung nữ, thái giám lui ra ngoài trông coi. Lúc này mới cẩn thận từng li từng tí một, hỏi Lý Dụ: “Điện hạ thật sự là trượt chân rơi xuống nước? Thời điểm rơi xuống nước có người nào tới gần ngài không?”

Lý Dụ đỡ cái trán, hàm hàm hồ hồ nói: “Ta say rượu chính mình còn không biết...Càng không nói đến việc bị rơi xuống nước, không thể nào nhớ nổi đã xảy ra chuyện gì. Chẳng lẽ là có người muốn hãm hại chúng ta? Nhưng...vì sao?”

Triệu Thập Ngũ khinh hĩ đến biến sắc:”Điện hạ đều không nhớ rõ những chuyện đã xảy ra??”

Lý Dụ lắc lắc đầu, có sẵn cái cố say rượu, hắn phải diễn cho trọn vẹn: “Ta bây giờ một là say, hai là bệnh, cái gì cũng rất mơ hồ, người đem tình hình ngày đó tỉ mỉ kể lại cho ta nghe một chút.”

Triệu Thập Ngũ cẩn thận kể lại:” Ngày mừng 3 tháng 3, trong cung thường tổ chức thiết yến, mời người cùng với mấy vị vương gia cùng tập hợp, điện hạ say rượu, lỡ mạo phạm đến hoàng hậu, ngài không chỉ khen hoàng hậu dung mạo mỹ miều, mà còn nói hoàng hậu lẽ ra, lẽ ra.....”

Nói xong mấy lời cuối cùng, giọng nói Triệu Ngũ thấp dần, đến hắn cũng không nghe được. Lão thái giám này bị dọa đến nỗi không dám mở miệng nói tiếp, có thể thấy được bao nhiêu đại nghịch bất đạo.

Lý Dụ cũng đã đoán được lời nói tiếp của Tiểu vương gia “ Lẽ ra nàng nên là người của ta?”

Triệu Thập Ngũ không ngờ tới khi thanh tỉnh Lý Dụ còn dám nói như vậy, không nhận được hít vào một hơi, giảm thấp thanh âm:” Điện hạ, hoàng đế không lâu trước đây đã cùng hoàng hậu tân hôn, điện hạ lần này về kinh chính là chúc mừng đại hôn của hoàng đế. Mặc dù hoàng đế cùng điện hạ là huynh đệ tình thâm, cho dù hoàng đế cười cười cho qua nhưng mà hoàng hậu cùng quốc công sẽ không thể bỏ qua a. Hoàng đế vừa mới lên ngôi, liền lập tức ra chiếu chỉ phong nữ nhi của quốc công làm hoàng hậu, mà quốc công đối với hoàng hậu mang rất nhiều kỳ vọng”

Lý Dụ rơi vào trầm tư____Chức quốc công này hình như còn muốn lợi hại hơn hoàng đế, hoàn toàn có thể khống chế hoàng đế cùng hoàng hậu.

Trừ phi.....

Chẳng lẽ.....

Lý Dụ trong đầu không khỏi nghĩ đến hai chữ “Quyền Thần”*. hoàng đế còn trẻ, lại vừa mới ngồi lên ngôi vị, quyền lực lớn nhất lại nằm trong tay thần tử, còn có đem nữ nhi mình lên làm hoàng hậu. Đây chính là kịch bản mà hắn đã diễn qua a~

**Quyền thần: quyền lực nằm trong tay thần tử, vua chỉ là bù nhìn.*

Lý Dụ trong lòng dần lạnh giá. Nghĩ đến sau này hắn nên điều thấp người mà sống, như vậy sẽ không tìm đường chết lần nữa. Nhưng điều kiện trước tiên là, hắn phải sống sót qua lần này a~.

Lý Dụ lúc này đứng trước Đông Hoa cung, quyết định đi lại con đường làm nên danh tiếng của mình___Diễn xuất.

Đây chính là bước ngoặt quyết định sự sống cái chết của hắn, nên hắn chỉ có thể lấy sở trường của hắn ra mà ứng đối thôi. Hắn đã chuẩn bị kỹ càng, vừa thấy được hoàng đế, sẽ lập tức nhào đến ôm đùi của hoàng đế (hắn cũng không phải thật ôm), khóc rờn rờn (hắn tại đầu ngón tay có thoa tảo), cả người run rẩy (dù sao cũng vừa bệnh nặng mới khỏi), khẩn thiết nhận sai, chính là tại hắn say rượu thất thố, đừng để ý những lời nói của ma men như hắn, mục đích cuối cùng là cầu xin hoàng đế nhanh chóng thả hắn về đất phong Vân Châu của chính mình.

Nghe nói khi hoàng đế chưa lên ngôi, huynh đệ thân nhất chỉ có Nhữ Dương vương diện hạ. Nếu như hoàng đế còn có chút tình huynh đệ này, chỉ cần một câu nói, hắn cũng có thể miễn cưỡng mà vượt qua cửa ải này.

Cung nhân dẫn Lý Dụ sang điện bên cạnh Đông Hoa Cung, đây là thư phòng nơi mà hoàng đế thường xử lý công vụ.

Hoàng đế còn chưa tới thư phòng, cung nhân thỉnh hắn vào phòng riêng để chờ đợi.

Ba tháng hè tươi đẹp, bóng của những cây cổ thụ in trên tường thành, nhưng Lý Dụ không có bất cứ tâm trạng nào mà ngồi ngắm cảnh, chỉ yên lặng chờ đợi.

Sau một chốc, hắn nghe được tiếng bước chân, quay đầu lại, chỉ thấy cung nhân đang uốn gối hành lễ___mà người tới cũng không phải hoàng đế.

Đầu óc Lý Dụ liền trống rỗng.

Người vừa tới có vẻ đẹp rất trang nhã cũng không thiếu mất phần nam tính, mặt mày rõ ràng, góc cạnh. Một đôi mắt không vui không giận, Lý Dụ lần đầu biết những từ ngữ miêu tả trong sách cũng không nói suông.

Hắn hiện giờ chỉ có một ý nghĩ_____nơi đây chính là bước ngoặt sinh tử lớn nhất của hắn_Nhất kiến chung tình, phim ảnh trên TV cũng không lãng mạn bằng giây phút này đâu

2. Chương 2

Lý Dụ ngơ ngác nhìn người mới đến.

Hắn làm việc trong giới giải trí nhiều năm như vậy, mỹ nam, mỹ nữ cũng gặp qua rất nhiều, cho nên hắn cảm thấy tâm mình bị đánh trúng cũng không chỉ vì người này rất đẹp.

Đây không phải là đẹp, mà là hoàn mỹ. Không có một sự dư thừa nào, ảm áp như những tia nắng lúc hừng đông, thanh tĩnh, trong sạch như tuyết mùa đông, mát lạnh hợp lòng người, như một bức tượng được chạm khắc tỉ mỉ.

Thái giám đứng trong thư phòng tiến đến hành lễ, liền bị y vung tay lên hỏi: “Bệ hạ còn chưa tới?”, sau đó quay đầu nhìn Lý Dụ đang ngồi một góc, liền hướng Lý Dụ đi tới, chấp tay hành lễ: “Điện hạ.”

Lý Dụ không biết nên xưng hô với vị mỹ nhân này ra sao, liền chấp tay mà đáp lễ:”Đại nhân.”

Mỹ nhân thái độ thông dong tự nhiên, chắc cũng có quen biết với Lý Dụ, tùy ý ngồi lại gần Lý Dụ: “Điện hạ mấy ngày trước đây rơi xuống nước, nghe tin tức thực rất khiếp sợ, lẽ ra sớm ngày đi tới thăm viếng, chỉ là sự vụ quần thân, thực sự không có cách nào thoát thân. Kính xin điện hạ thông cảm.”

Giữa hai người chỉ cách một bàn gỗ nhỏ được trạm trổ tỉ mỉ, y nói lời xin lỗi, nhưng cũng không có gì gọi là áy náy, thanh âm êm dịu bên trong lộ ra một tia mệt mỏi, lười biếng.Lý Dụ trong lòng ngứa ngáy, biết rõ y không quan tâm đến chuyện của hắn, nhưng hắn như trúng sâu độc, không nhịn được mỉm cười nói: “Đại nhân nói quá lời. Ta cũng không lo ngại, nhất định là được hoàng đế, hoàng hậu che chở, nên mới có thể may mắn như vậy.”

Mỹ nhân nghe Lý Dụ nhắc tới hai chữ hoàng hậu, tựa hồ có hơi kinh ngạc. Xem ra trong cung rất nhiều người biết chuyện Nhữ Dương vương ngu xuẩn, say rượu lại đi khinh bạc hoàng hậu.... Lý Dụ trong lòng đau xót, hắn không muốn mỹ nhân trước mắt xem hắn như người ngu a~

“Điện hạ nghĩ rằng hoàng hậu như thế nào?” Mỹ nhân đôi với hắn thăm dò.

Lý Dụ hồ hững nói: “Hoàng hậu cùng hoàng đế vô cùng xứng đôi, đoan chính thận trọng, có thể làm quốc mẫu, là phúc đức của vạn dân.”

Vừa nói hắn vừa âm thầm đoán mỹ nhân này có khả năng là ai.

Nhìn qua tựa hồ hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi, cũng có thể ngoài ba mươi, tuổi tác không phải rất lớn; khí chất rất trầm ổn, nhìn không giống như là thị vệ hoặc võ tướng. Đến thư phòng của hoàng đế không có thần sắc sốt sắng, tựa hồ thường ra vào; còn có thể cùng anh em ruột của hoàng đế tùy ý trò chuyện, không có một chút cảm giác lo lắng hoặc nịnh bợ.

Y chắc là xuất thân từ quan văn, cũng không chắc là thế tử của danh gia vọng tộc nào.

Mỹ nhân ngắm Lý Dụ, lại hỏi: “Điện hạ, lời nói này thật miễn cưỡng.”

Lý Dụ có thể nghe ra lời nói của mỹ nhân có một tia hùng hổ dọa người, hẳn nhất định phải chịu đựng, tuy rằng đây là lần đầu tiên hắn gặp mặt, thường thức đối với y vẫn có, nhưng ở trong cung, không thể ăn nói lung tung.

“Lời này là thật tâm ta nói ra. Lẽ nào đại nhân không nghĩ như vậy?” Lý Dụ hỏi ngược lại.

Mỹ nhân nói: “Điện hạ đã thành tâm như vậy, là tôi đường đột.”

Hai người nhất thời không ai nói với ai lời nào. Mỹ nhân quay đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ, Lý Dụ thuận ánh mắt mà nhìn đến nơi y đang nhìn, đó là một cây đào đang xum xuê lá, cánh hoa ngàn tầng, buông xuống như dù, dương quang sót ở trong đó, nhìn rất đẹp mắt.

Mỹ nhân lẩm bẩm nói: “Bệ hạ cho chúng ta chờ quá lâu.”

Lý Dụ lại nói: “Ta lại cảm thấy được bệ hạ chậm trễ như vậy thật tốt...”

Mỹ nhân xoay đầu lại, Lý Dụ nói: “... Bằng không ta làm sao có thể ngồi ở chỗ này, cùng đại nhân ngắm hoa đâu?” Khi hắn tới thế giới này, đây cũng là câu nói thật lòng đầu tiên của hắn, thật sự là phiền muộn mà.

Mỹ nhân ngẩn ra, sau đó bật cười: “Điện hạ thật sự là người thích nói đùa.”

May là lúc này thanh âm của cung nhân vang lên: “Bệ hạ đến!”

Hoàng đế so với Nhữ Dương vương nhỏ hơn hai tuổi, là một thiếu niên mười sáu tuổi. Về phần sao đệ đệ lại được làm hoàng đế còn các vị ca ca khác thì không, Lý Dụ cũng không quan tâm. Ít nhất là hiện tại hắn không muốn quan tâm. Lý Dụ hiện tại chỉ muốn cách cái hoàng cung này càng xa càng tốt, tránh thoát tai nạn lần này.

Hắn không có dục vọng gì, cũng không có chí hướng cải tạo thế giới. Sau khi chuyển kiếp hắn cũng không được giao sứ mệnh trọng trách gì, liền như vậy mà hảo hảo sống sót.

Cho nên hấn mới không đi nghiên cứu tại sao ngôi vị hoàng đế không đến được tay hấn.

Cảm tạ, hấn không muốn làm hoàng đế. Thật sự rất cảm tạ.

Hoàng đế đi tới, trước tiên nắm chặt tay Lý Dụ, kích động nói: “Tam ca!”

Lý Dụ trong lòng an tâm một nửa khi nghe thanh âm của hoàng đế, tựa hồ hoàn toàn không thêm để ý Nhữ Dương vương say rượu ngang ngược phát tiết bất mãn. Hấn một mực cung kính hành lễ. Lẽ ra nên lúc này liền khóc ròn ròn hướng hoàng đế thỉnh tội, nhưng mà mỹ nhân đang ở bên cạnh nhìn, Lý Dụ cảm thấy hấn cần phải cang tảo nhả một chút.

Sau đó hoàng đế buông lỏng ra Lý Dụ tay, hướng mỹ nhân gật gật đầu: “Tiêu thừa tướng.”

Lý Dụ coi như chính mình nghe nhầm rồi.

Hấn tối hôm qua đã tìm người dạy quy củ trong cung, gọi phụ tá của Nhữ Dương vương đến trước mặt, kêu người kia đem nhân vật quan trọng trong cung đều thông báo một lần. Duy nhất có khuyết điểm là, phụ tá kia cũng chưa từng vào cung, không thể chuẩn xác miêu tả bộ dáng của những quý nhân trong cung a~.

Mà Lý Dụ ít nhất cũng nhớ kỹ, trong triều chỉ có một Tiêu thừa tướng. Tiêu Từ Giản, Tiêu thừa tướng, cũng chính là Tề quốc công, cũng chính là phụ thân của hoàng hậu, cũng chính là phụ thân của hoàng hậu, cũng chính là phụ thân của hoàng hậu (Điều quan trọng phải nhắc tới 3 lần =))). Đương triều chính là quyền thần trong miệng hấn, Lý Dụ trong lòng la lớn “Cái kia tuyệt đối không thể nhạ trời”.

Lý Dụ cảm giác mình hiện tại lại như một con cá mồi đang nằm trên thớt, không có tương lai gì.

Nguyên lai chân trước mới vừa đùa giỡn hoàng hậu, chân sau hấn lại nhắm tới phụ thân của hoàng hậu.

Hấn có thể đi chết được rồi.

“Tam ca ” Hoàng đế gọi hấn, “Tam ca, ngồi xuống cùng nói chuyện đi.”

Lý Dụ hồn bay phách lạc, hấn liền liếc mắt nhìn qua Tiêu Từ Giản.

Tiêu Từ Giản cũng đang nhìn về phía hấn, làm cái tư thế mời hấn ngồi.

Lý Dụ che mặt, tâm tình của hấn lúc này, vào giờ khắc này, không cần tới cũng khóc, lần này thật sự là khóc càng thương tâm.

“Bệ hạ...” Hắc lệ rơi đầy mắt nói, “Ta ở trong cung say rượu thất thố, sợ bệ hạ sẽ ghét bỏ, có thể vào cung tái kiến bệ hạ một mặt, thật sự là...”

Hoàng đế an ủi: “Tam ca sao lại nói lời ấy, trẫm cũng không trách tội huynh.”

Lý Dụ nhân cơ hội đưa ra đề nghị phải về đất phong Vân Châu của chính mình, đây là chuyện quan trọng nhất đối với hắc hiện giờ.

Nhưng mà hoàng đế liền cự tuyệt hắc, chỉ nói: “Trẫm nói, cũng không trách tội huynh, Tam ca an tâm ở kinh thành ở thêm mấy ngày, để thân thể của huynh toàn bộ dưỡng hảo rồi lại về Vân Châu cũng không muộn...”

Lý Dụ nghe ra thanh âm của đệ ấy có chần chờ, hắc liền hướng đến chỗ của hoàng đế yên lặng chảy một ít nước mắt.

Hoàng đế do do dự dự mà nói: “Tam ca lại thương tâm như vậy, kia...”

Tiêu Từ Giản bỗng nhiên nói: “Điện hạ.”

Hoàng đế âm thanh kẹt lại, sau đó biến mất.

Tiêu Từ Giản nói: “Ba, bốn ngày nữa chính là thời điểm ngắm trăng rất tốt, điện hạ hiếm khi hồi kinh một lần, không ngại thả lỏng lòng, ở kinh thành chơi xuân ngắm cảnh.”

Lý Dụ không còn dám từ chối, hắc cảm thấy Tiêu Từ Giản cùng hoàng đế ở sau lưng đã cùng nhau thương lượng —— hắc chỉ sợ là trong thời gian ngắn sẽ không về được đất Vân Châu của mình.

Hồi vương phủ trên đường, Lý Dụ dựa vào cửa sổ xe, ngây ngốc nhìn từng trận xóc nảy. (trời ạ, hắc thực sự là rất hoài niệm con BMW cùng Caien của hắc)

Tiêu Từ Giản bận đến trời tối, mới hỏi tới một ít việc vặt.

“Nhữ Dương vương sau khi từ trong cung đi ra ngoài, có động tĩnh gì không?” Hắc đứng ở trước kệ sách, vừa lật sách vừa hỏi.

“Nhữ Dương vương sau khi xuất cung, liền trực tiếp trở về vương phủ, cũng không có tiếp khách đến thăm hỏi.” Thị vệ đáp.

“Không có một chút nào dị thường?”

Thị vệ suy nghĩ một chút, nói: “Chỉ có một chuyện. Nhữ Dương vương trên đường hồi phủ, xe ngựa có ngừng một hồi, sau đó sai người cắt một nhánh cành hoa đào rủ xuống.

Tiêu Từ Giản đang lật sách, tay dừng một chút.

3. Chương 3

Lý Dụ vừa về tới trong phủ, liền đem người triệu đến đông đủ trong thời gian ngắn.

Nhữ Dương vương lần này đến kinh thành, tổng cộng dẫn theo hơn ba trăm người, trong đó thị vệ, phụ tá, thái giám, cung nữ, còn có thị thiếp cùng ca cơ, số lượng không nhỏ. Có thể như vậy một đường phô trương lại đây, đều là bởi vì Nhữ Dương vương không thiếu tiền, đất phong Vân Châu của hắn sản vật phi nhiêu, sản xuất nhiều muối, thiết, Nhữ Dương vương đương nhiên là giàu có đến mức nứt tường đổ vách.

Bất quá dẫn theo nhiều người như vậy, Lý Dụ có thể tin cậy lại không được mấy người.

Triệu Thập Ngũ, được tính là một người có thể tin tưởng. Hắn ở trong cung hầu hạ Vân thực phi nhiều năm, đối với hậu cung cũng coi như có quen biết.

Thạch Chấn, thường viết thay công văn cho Nhữ Dương vương, cũng coi như là một người có thể tin. Trước đó dạy cho hắn những nghi thức về triều đình cho Lý Dụ là người này.

Đỗ Tảo Lan, là thái ý thường chăm sóc cho Nhữ Dương vương, lần này cứu sống Nhữ Dương vương hắn bỏ ra bao nhiêu là công sức, Lý Dụ đối với người này cũng có ấn tượng rất tốt.

Ngoại trừ Triệu Thập Ngũ, Thạch Chấn cùng Đỗ Tảo Lan đều là người ở Vân Châu, vợ con gia nghiệp đều tại Vân Châu, Lý Dụ cho rằng bọn họ cùng với bọn người trong kinh thành không có khả năng cấu kết, những người này đều là chân thực, thực lòng muốn cùng Nhữ Dương vương quay về Vân Châu.

Lý Dụ đem tình hình khi tiến cung nói qua một lần, đương nhiên sẽ không nhắc tới chuyện mình đi đùa giỡn Tiêu Từ Giản.

“Hoàng đế không đáp ứng ta quay về Vân Châu.” Lý Dụ nằm ở trên giường nhỏ, hữu khí vô lực nói: “Các người nghĩ như thế nào?”

Thạch Chấn nói: “Kính xin điện hạ nhẫn nại một thời gian ngắn nữa, hoàng đế e sợ còn phải quan sát ngài một thời gian. Điện hạ nên viết thư tiến cung, khẩn cầu bệ hạ.”

Triệu Thập Ngũ cũng cho rằng chủ ý không sai, hắn nói: “Điện hạ có cặp tử ngọc như ý, chính là trong cung

cũng chưa từng thấy, ngài nên đi dâng vật ấy cho hoàng đế.”

Lý Dụ lắc đầu một cái. Triệu Thập Ngũ còn tưởng rằng hắn là không nỡ tặng đi bảo bối, khe khẽ thở dài.

Lúc này Đỗ Tẩy Lan chậm rãi nói: “Bảo bối này là nên đưa cho hoàng đế hay là nên đưa đến cho Tề quốc công? Bây giờ người không chịu buông tha cho điện hạ quay về, rốt cuộc là hoàng đế hay là Tề quốc công?”

Lý Dụ nghĩ thầm, người này ngược lại dám nói thật. Không khỏi đánh giá cao Đỗ Tẩy Lan.

Lý Dụ đã rõ ràng, đây cũng là một sự thật mà trong lòng người người đều rõ ràng —— Hoàng đế không nắm được quyền lực, mà nói ra chính là không biết xử lý chính sự. Họa là từ miệng mà ra, đúng là chưa bao giờ nói sai.

Nghe Đỗ Tẩy Lan nói, Thạch Chấn có chút bất an, Triệu Thập Ngũ sắc mặt thoát nhìn càng khổ sở hơn.

Lý Dụ vội giảng hòa, phóng khoáng nói: “Được rồi, được rồi, ta là người thiếu tiền sao? Một cặp tử ngọc như ý sẽ đưa cấp hoàng đế, ngoài ra phải tìm được một bảo bối khác để tương xứng với món đồ kia....”

Triệu Thập Ngũ liền nhắc nhở hắn: “Hong san hô.”

“Hong san hô kia đem đi tặng cho Tề quốc công.” Lý Dụ liền vui vẻ mà quyết định.

Hắn lại nghĩ đến Tiêu Từ Giản lãnh đạm cùng sạch sẽ, hong san hô tặng y, chính là trắng như tuyết đỏ như máu, thực sự quá xứng đôi. Lý Dụ lưu ý lắm. Minh bạch mà yêu đã không thể, thậm chí cũng không thực tế, mà ý dâm là tự do đi.

Mấy người thương lượng một phen, thỏa thuận lẽ vật. Buổi tối hôm đó Triệu Thập Ngũ liền lấy chìa khóa, mở hòm lấy ra bảo bối, đưa đến Lý Dụ kiểm tra.

Hong san hô có gần cao ba thước, màu sắc đỏ đến mức long lanh, cảnh chẳng chịt những chạm khắc trang nhã, xác thực là vật phi phàm. Bất quá tử ngọc như ý vừa ra, đôi mắt Lý Dụ liền bất động. Tử ngọc đã đủ dễ nhìn, chuôi còn được làm bằng hoàng kim, tử ngọc như ý có màu sắc tinh khiết pha lẫn màu hoàng kim bên trong, Lý Dụ có thể tưởng tượng trăm ngàn năm sau, nó được trưng bày ở trong viện bảo tàng, sẽ làm cho bao nhiêu người dừng chân lại để ngắm nhìn.

Nhưng bây giờ, nó cần phải tặng cho một vị mỹ nhân xứng được nhận nó. Tử ngọc hoàng kim, nếu như Tiêu Từ Giản cầm trong tay thưởng thức, nhất định như một “Trích Tiên” từ thiên giới hạ phàm.

Mà hong san hô trắng như tuyết đỏ như máu cũng rất đẹp. Lý Dụ quả thực không có cách nào lựa chọn.

“Ừm...” Lý Dụ trầm ngâm nói, “Như vậy đi, hồng san hô cùng tử ngọc đều đưa cho Tề quốc công.”

Triệu Thập Ngũ liền hỏi: “Vậy lấy cái gì để tặng cho hoàng đế?”

Lý Dụ nói: “Ta còn có cái gì?”

Triệu Thập Ngũ nói: “Dạ minh châu?”

Hắn mở dạ minh châu nằm trong hộp tím ra.

Lý Dụ lập tức cảm thấy không chịu được, chỉ cảm thấy hạt châu này cũng nên đưa cho Tiêu Từ Giản. Hắn xem như là minh bạch, chỉ cần là châu báu quý hiếm, đều phải đưa cho mỹ nhân dùng.

Cuối cùng hắn đưa qua cho hoàng đế cùng Tiêu Từ Giản bốn cái trân bảo, thêm một ít hoàng kim cùng ngọc thạch, gói thành hai phần quà lớn, một phần đưa vào cung, một phần đưa đi phủ quốc công.

Ngoài ra, Lý Dụ nghe theo lời kiến nghị của phụ tá, vui lòng cầm kim ngân đi thăm hỏi người trong cung. Hoàng đế quá trẻ tuổi, hoàng hậu lại là nữ nhi của Tiêu thị, hậu cung cũng không có sủng phi có thể gió thổi bên tai. Bất quá vú nuôi của hoàng đế, mấy vị lão thái phi, vẫn có thể trước mặt hoàng lên tiếng được.

Sau mấy ngày, Lý Dụ một mực chờ đợi động tĩnh của hoàng đế. Nhưng mà trong cung chỉ đưa đến hai tên thái giám, nói hoàng đế nhận lễ vật, vô cùng mừng rỡ, cũng đáp lễ một đôi ngọc chén; nhưng vẫn chưa đưa tới thánh chỉ cho phép Nhữ Dương vương hồi đất phong, thậm chí ngay cả lần thứ hai triệu kiến cũng không có ý chỉ gì.

Tiêu Từ Giản đáp lại càng thăm đạm hơn, hắn chỉ là mệnh người hầu đưa đến 1 rương sách. Lý Dụ ngóng ngóng hỏi người hầu đem đồ đến: “Tề quốc công có hay không vừa lòng với lễ vật mà ta đưa sang.”

Người hầu kia nói cho hắn biết, đưa tới tặng cho hắn sách, chỉ là vì thuận tiện vương phủ mới chế ra được mà thôi. Cậu ta chỉ là một người sai vặt, cũng không biết Tề quốc công thu được lễ vật rồi có phản ứng gì.

Lý Dụ chỉ mơ màng một hồi. Chẳng bằng nói Tiêu Từ Giản cao lãnh như vậy, mới phù hợp với sự tưởng tượng của hắn. Cánh đào tại ven đường hắn đem về nuôi dưỡng ở dưới cửa sổ, hoa toàn bộ đã nở, chỉ là đã có dấu hiệu điêu tàn, Lý Dụ ở trong lòng hạ xuống quyết tâm.

Hắn là người cảm được thì cũng buông được. Bên trong giới giải trí trai thanh gái lịch, toàn là những người gặp dịp thì chơi, chưa bao giờ vì tình cảm mà lãng phí thời gian. Người nào có thể ngủ và người nào không thể, cũng có người có thể yêu và người không thể yêu, hắn từ trước đến giờ phân ra rất rõ ràng.

Tiêu Từ Giản là người mà hắn không thể ngủ cùng, cũng là người hắn không thể yêu. Mặc dù hắn biết, hắn chỉ cần ở trong lòng chân thật mà yêu y, dù cho chỉ ngắn ngủi như vậy thôi cũng đủ rồi.

Lại qua ba ngày, có thái giám đến từ trong cung đến, hoàng đế rốt cục cũng cho Nhữ Dương vương vào cung, tham gia triều chính.

Trước khi lên triều, hoàng đế một mình tại thư phòng gọi Lý Dụ đến.

Hoàng đế nhìn thấy Lý Dụ cũng không kích động như lần trước, nhưng vẫn vô cùng thân thiết.

“Tam ca, huynh biết lần này lên triều, tại sao đệ muốn huynh tham dự không?” Hắc hỏi Lý Dụ.

Lý Dụ không biết.

Hoàng đế lại hỏi: “Tam ca có biết tại sao đệ không chịu đồng ý cho Tam ca quay về Vân Châu không?”

Lý Dụ đương nhiên không biết.

Hoàng đế cười khổ nói: “Tam ca, huynh nên tìm một phụ tá đắc lực đi.”

Lý Dụ mỉm cười nói: “Ta làm một người phú quý không quyền cũng không có việc để bận tâm, như vậy đã rất hài lòng, còn chính sự trong triều, ta từ trước đến giờ không muốn hiểu. Bệ hạ lưu ta ở kinh thành, ta cũng không khác gì là người ăn nhờ ở đậu.”

Thấy Hoàng đế không nói, Lý Dụ trong lòng bồn chồn. Tuy rằng hắc thật sự là ba mươi tuổi, nhưng nói đến tâm cơ, hắc thật còn không biết hắc có thắng nổi thiếu niên từ nhỏ đã ở trong cung lớn lên không.

Tiêu Từ Giản cùng hoàng đế, đến cùng là đang mưu đồ cái gì, hắc mấy ngày nay nghĩ tới nghĩ lui, mơ hồ cũng đoán ra đại khái. Chỉ cần không phải lấy mạng của hắc, cái khác hắc đều không quan tâm.

“Tam ca ” hoàng đế liền do dự mở miệng, “Huynh thấy Đạm Châu như thế nào?”

Được rồi. Lý Dụ mấy ngày nay mới học lại lịch sử về triều đại này, còn chưa có học qua môn địa lý đâu. Cái Đạm Châu gì kia, hắc căn bản chưa từng nghe nói.

Bất quá sau đó Lý Dụ liền biết, hắc chưa từng nghe nói cũng là điều bình thường, dù sao địa phương kia chính là nơi mà chim còn không thèm đến ị.

Bất quá đối với hoàng đế, Lý Dụ vẫn là dối lòng, nói: “Trong thiên hạ, tất cả là đất của vua. Nếu là đất của vua, vậy khẳng định đều là địa phương tốt.”

Hoàng đế sắc mặt liền sáng lên nói: “Vậy nơi này có thể đổi với đất phong của Tam ca được không?”

Cùng ngày lên triều, hoàng đế trừ một chút công việc hàng ngày cùng mấy công việc nặng nhọc, liền thuận tiện công bố đổi đất phong của Nhữ Dương vương. Đem Nhữ Dương vương từ giàu có, đông đúc Vân Châu đổi thành Đạm Châu nghèo nàn, cần cỗi.

Tiêu Từ Giản đứng ở bên người hoàng đế. Lý Dụ vừa nâng mắt là có thể nhìn thấy hần. Ánh mắt bọn họ đụng vào nhau. Chỉ là lần này, Tiêu Từ Giản không cười, Lý Dụ cũng không có.

Cũng không phải Lý Dụ không muốn cười với y. Chỉ là chuyện này thực sự không là trường hợp, cùng thời cơ tốt —— dù sao hần bây giờ là một Vương gia bị thay đổi đất phong, trên lý thuyết là không cười nổi. Nếu bật cười đó chính là đang đe dọa Tiêu Từ Giản.

Chỉ là Lý Dụ cuối cùng cũng coi như hiểu ra. Hần cho là mấy ngày này Tiêu Từ Giản là đang quan sát hần, kỳ thực cũng không phải. Tiêu Từ Giản căn bản không quan tâm hần, đúng hơn là Tiêu Từ Giản đang quan sát hoàng đế, xem hoàng đế có thể hay không ra tay nhắm tâm đối huynh đệ.

Tiêu Từ Giản là đang bồi dưỡng một hoàng đế bù nhìn.

Bất quá cái này cũng không liên quan đến chuyện của Lý Dụ, Đạm Châu thì Đạm Châu, hần chỉ muốn thống khoái mà lăn đi. Cho nên vừa ra cung, hần liền thật cao hứng hồi vương phủ chuẩn bị lăn đến Đạm Châu.

Vừa vặn dưới cửa sổ kia một nhánh hoa đào cũng tàn mất.

Tác giả có lời muốn nói: Thử đặt ra tuổi của Tiêu Từ Giản

Đặt ra Tiêu Từ Giản năm nay 32 tuổi. Thân xác Lý Dụ là mười tám tuổi, bất quá linh hồn đã ba mươi tuổi.

Lý Dụ sau đó nhất định sẽ làm hoàng đế, xin yên tâm.

CP là hoàng đế công thừa tướng thụ.

Không có vấn đề gì đi...

4. Chương 4

Tin tức Lý Dụ đi Đạm Châu từ trong cung truyền ra, trong vương phủ nhất thời mây đen bao phủ, nghe đâu có người khóc ngất đi.

Liền ngay cả Triệu Thập Ngũ đều trưng một mặt thê thảm, Lý Dụ ngược lại an ủi hân: “Trước mắt có thể rời đi khỏi kinh thành là chuyện tốt. Đạm Châu dù cho không được tốt lắm nhưng dầu gì cũng là đất phong của ta, đợi khi đến đất phong lại tính toán sau.”

Triệu Thập Ngũ rốt cục không nhịn được rơi lệ, thấp giọng nói: “Vân Châu đất phong là năm đó Vân thực phi vì điện hạ mà cầu xin tiên đế, không nghĩ tới cảnh còn người mất, hoàng đế bây giờ lại quay lưng đầu tiên.”

Lý Dụ nghe Thạch Chấn nhắc qua Vân thực phi, không riêng Thạch Chấn, người trong vương phủ tựa hồ cũng là vì Vân thực phi mà kiêu ngạo, thỉnh thoảng tâm bốc nằng. Vân thực phi bởi vì mỹ tuyệt diễm mà nhận được sủng ái, cho nên giúp nhi tử có được Vân Châu giàu có và đông đúc này làm đất phong.

Nhưng Lý Dụ lại thấy, Nhữ Dương vương trước kia cũng rất tốt, bản thân hân bây giờ cũng rất tốt, đều như nhau, cũng không có tài năng trị quốc, không gánh nổi Vân Châu là chuyện sớm hay muộn. Hơn nữa hân đối Vân thực phi cùng Vân Châu đều không có hồi ức, tự nhiên cũng không cảm giác bi thương.

Bây giờ có thể lấy đất phong đổi mệnh, vẫn là có lời đi.

Chờ đến Đạm Châu, chúng ta lại bàn bạc tiếp.” Lý Dụ nói.

Thế nhưng Triệu Thập Ngũ biểu tình càng bi thương. Lý Dụ cảm giác không tốt: “Đạm Châu, đến cùng là nghèo đến thế nào?”

Vì vậy Thạch Chấn lại đến phổ cập kiến thức cho Lý Dụ.

Sau khi giới thiệu cho hân biết Đạm Châu to nhỏ như thế nào cùng quản lý hành chính ra sao, Thạch Chấn liền hỏi Lý Dụ: “Điện hạ biết đến, Vân Châu thổ địa màu mỡ, liền sản xuất nhiều muối, thiết, có đến mấy đại Kim sơn, quặng sắt, có thể nói là lấy mãi không hết, dùng mãi không cạn. Nhưng điện hạ có biết, Đạm Châu sản xuất nhiều cái gì không?”

Lý Dụ nói: “Gỗ??”

Hân nghĩ rừng sâu núi thẳm, cần phải sản sinh ra nhiều gỗ không phải sao?

Thạch Chấn lắc đầu một cái: “Đặc sản này có thể so với gỗ có tiếng nhiều hơn, cũng đáng sợ hơn nhiều.”

Lý Dụ liền đoán: “Rắn độc, chính là loại rắn có thể làm thuốc!” Hân cũng có nghe qua loại thuốc như vậy a~

Thạch Chấn thở dài: “Là sơn tặc. Điện hạ, Đạm Châu sản xuất rất nhiều sơn tặc.”

WTF.

Sơn tắc.

Ha ha ha ha ha ha.

Thạch Chấn còn nói: “Ta nghe nói ở Đạm Châu, rất nhiều nông dân đều là nông phu, người giàu có đi ngang qua thỉnh thoảng cũng bị đánh cướp, thường xuyên bị quấy rầy, mà dân ở nơi đó đều rất dũng mãnh, chỉ vì một chút việc nhỏ liền dùng binh khí đánh nhau, đánh đến chết người cũng là bình thường.”

Lý Dụ bây giờ đã hiểu rõ —— thời gian trong vòng một ngày hẳn hiểu thật nhiều việc —— Tiêu Từ Giản thật là lòng dạ độc ác. Đuổi hẳn ra khỏi một nơi đất đai màu mỡ vẫn chưa chịu, cứ nhiên đem hẳn đưa đi đến một nơi như thế này.

Đến cùng là y cùng Nhữ Dương vương có thâm cừ đại hận gì!

Lý Dụ tức giận chưa tới năm phút đồng hồ. E rằng chưa đến mười phút hẳn cũng sẽ không giận nổi y.

Một lát sau hẳn lại cười rộ lên. Một ngày trước, y khiến hẳn và người chung quanh vì tính mạng của mình mà lo lắng, biết đến tính mạng tạm thời không cần lo, y lại bắt đầu đối với hẳn phát tiết. Y chính là người nham hiểm như vậy.

Lại nói tới chuyện hẳn đang nghĩ đến, Nhữ Dương vương trước kia đi đùa giỡn hoàng hậu, tuyệt đối là nguyên chủ gây ra họa, cũng không phải hẳn làm. Lý Dụ ở trong lòng xem như không có chuyện gì xảy ra mà đem mọi chuyện đổ cho nguyên chủ, làm bộ không nhớ đến chính mình cũng đã đùa giỡn qua Tiêu Từ Giản.

Chuyện nếu đã vậy, Đạm Châu không muốn đi cũng phải đi, Lý Dụ chỉ có thể nghiêm túc cùng Triệu Thập Ngũ chuẩn bị lên đường thôi.

Triệu Thập Ngũ lo lắng cũng là cái này, Nhữ Dương vương nguyên bản sống ở Vân Châu, hàng năm khoảng chừng có thể thu nhập gần vạn lượng vàng, hơn nữa Vân Châu vốn là giàu có và đông đúc, người giàu có cũng nhiều, thường thường định kỳ đều có cống phẩm. Bởi vậy Nhữ Dương vương sống phở trương đã quen rồi, Vân Châu Nhữ Dương vương phủ được xây dựng đến tráng lệ, trong phủ riêng ca cơ đã nuôi gần hai trăm người!!!! Còn có hai cái vườn hoa thật lớn, bên trong chứa đầy các loại kỳ trân dị thú.

Hiện tại Lý Dụ đầu tiên phải giải quyết chính là vấn đề tài chính của Nhữ Dương vương. Tuy nói ở thời đại này nhân lực là không đáng giá nhất, mua lao động so với mua con ngựa còn tiện nghi hơn, thế mà Nhữ Dương vương lại đi nuôi dưỡng ca cơ cùng vũ cơ, cung cấp thức ăn, nước uống cho một đám ăn không ngồi rồi nên phí sinh hoạt của vương phủ so với tiêu chuẩn bình thường còn cao hơn, mỗi ngày đều là ăn ngon, xiêm y đều làm từ tơ lụa.

Trước đây Nhữ Dương vương có tiền, nuôi những người không phận sự này còn có thể nuôi nổi, nhưng bây giờ đi Đạm Châu, Triệu Thập Ngũ cùng những người hần tin tưởng đối với Lý Dụ thôi cũng là một món nợ —— Nhưng Dương vương nguyên lại vung tiền như rác, đối với một đám người vô dụng này, hần cũng không thể nuôi nổi đến 3 năm.

Lý Dụ lập tức đưa ra suy nghĩ: “Không thể tiếp tục nuôi nhiều người như vậy.”

Triệu Thập Ngũ nguyên bản lo lắng Nhữ Dương vương dù như thế nào cũng không đồng ý từ bỏ những người ca cơ ăn không ngồi rồi kia. Lại không nghĩ tới Lý Dụ không do dự lập tức bỏ bọn người kia đi, ông thật sự rất mừng rỡ.

“Điện hạ dự định xử trí như thế nào về những người này?” Triệu Thập Ngũ hỏi.

Một đám người ăn không ngồi rồi vậy liền đuổi đi đi. Còn những người chữ có thể đọc, văn có thể viết, có sức để làm việc thì giữ lại.

Những người làm kia khá là phiền toái, đều là nữ hài tử, nam hài tử mười mấy tuổi. Nếu rời khỏi vương phủ, cũng không biết sẽ lưu lạc đến nơi nào.

Lý Dụ cũng không đành lòng.

“Nếu như ta không muốn những người làm công này, vậy bọn họ sẽ ra sao?” Hần hỏi Triệu Thập Ngũ.

Triệu Thập Ngũ nói cho hần biết: “Tất cả sẽ đều giống nhau, đều sẽ được bán đi. Vân Châu có nhiều hào môn phú hộ rất nhiều, rất dễ dàng bán bọn họ đi.”

Lý Dụ trong lòng thở dài: “Trước nên hỏi bọn họ một chút, nếu như nguyện ý đi vậy theo vậy liền giao công việc cho bọn họ làm. Nếu không muốn đi cùng ta, liền tìm vài nhà phú hộ nào đó...” Hần vốn muốn nói đem các nàng đưa không cho bọn họ, nhưng nghĩ lại, nói: “Nói cho bọn họ biết, người làm của vương phủ, không giống như những người khác, không phải người bình thường có thể chiếm được! Nói bọn họ nên ra giá tiền cao lên một chút, càng cao càng tốt. Người đi làm mau đi.”

Triệu Thập Ngũ đồng ý.

Lý Dụ nghĩ, hần treo cao giá bán, có khi là người ngốc nhiều tiền đồ xô tới mua, nghĩ đến cũng sẽ không quá lãng phí. Nếu như hần tặng không cho người khác, nói không chừng mọi người sẽ sinh nghi, cảm thấy hần quá khác thường.

Lý Dụ đưa ra quyết định. sản nghiệp ở Vân Châu có thể bán đổi thành thành tiền đều bán hết đi, người làm giảm được chừng nào hay chừng đó, chỉ cần mang theo vài người đi Đạm Châu là ổn rồi.

Trước tiên hẳn nên quay về Vân Châu, tại Vân Châu xử lý tốt chuyện đất phong, sau đó sẽ đi Đạm Châu.

Lý Dụ gọi Thạch Chấn viết phong thư đưa về vương phủ ở Vân Phong, nói bọn họ trước tiên nên chuẩn bị, đừng vì hẳn trở về mà luống cuống tay chân.

Hơn nữa hẳn cũng không muốn lại nhìn một màn khóc la như gặp cướp của bọn họ, ngấm lại cũng thật đau đầu.

Đầu tiên chính là giảm bớt người mà Nhữ Dương vương mang vào kinh, Lý Dụ sửa sang lại hai ngày, cuối cùng quyết định mang về hai trăm người.

Nhữ Dương vương như vậy mà rất yên tĩnh, cấp tốc, thông minh cùng rất trí lý lên thay đổi sự tình rối ren, khiến người trong kinh đều nghị luận sôi nổi, nói Nhữ Dương vương là bị sợ vỡ mật. Trong cung cũng nghe đến chuyện này.

Hoàng đế vì thế còn khóc một hồi —— lúc nhỏ hẳn cùng Nhữ Dương vương ca ca đối với nhau rất tốt. Nhưng đối với người khác mà nói cũng chẳng là cái thá gì.

Bọn họ đều nói, hoàng đế không nên vì tư tình của mình mà làm hỏng đại sự. Vân Châu chính là miếng đất trọng địa, giao thông tiện lợi, liền vô cùng giàu có, Nhữ Dương vương nắm giữ nơi quan trọng như vậy trong tay, thực sự khiến người khác bất an.

Tiêu Từ Giản rất nhanh liền biết hoàng đế thương tâm.

Là hoàng hậu sai người từ Khôn Nghi Cung truyền tin tức đến.

“Bệ hạ không khóc quá lâu, bắt quá lại vô cùng hồ thẹn, cảm thấy nên xin lỗi Nhữ Dương vương.” Hoàng hậu một bên chơi lư hương, một bên nhẹ giọng nói. Nàng mới vừa tròn mười lăm tuổi, mà đã thuận buồm xuôi gió ngồi lên vị trí này.

Tiêu Từ Giản không hề nói gì, chỉ hỏi nàng ở trong cung có điểm nào không quen, trong cung chỉ có hoa viên nên có phải là quá đơn điệu đi.

Hoàng hậu trái lại có chút nóng nảy: “Phụ thân!”

Nàng rất rõ ràng chính mình ở trong cung phải làm gì, có lúc nàng cảm thấy so với Tiêu Từ Giản nàng lại càng rõ hơn ý.

Tiêu Từ Giản nhìn về phía nàng: “Làm sao vậy?”

“Bệ hạ... Rất không cao hứng, ” nàng thấp giọng nói, “Ta vẫn là lần đầu tiên thấy hấn khóc như vậy. Ta...” Nàng muốn nói nàng sợ, nàng sợ quân thần sẽ bắt đầu làm phản từ những chuyện nhỏ nhất. Nàng sợ Tiêu Từ Giản đắc ý quá lâu, không nhìn thấy được chuyện gì sẽ xảy ra.

Bất quá “Sợ” là chữ mà Tiêu Từ Giản chán ghét nhất, nàng chỉ có thể đổi giọng nói: “Ta nghĩ, phụ thân tốt nhất nên động viên bệ hạ một phen. Nhữ Dương vương kia ngài cũng nên quan tâm tới, dù sao hấn cũng là anh em ruột của bệ hạ.”

Tiêu Từ Giản mỉm cười. Hấn nở nụ cười, nữ quan bên cạnh hoàng hậu đầu đầu cúi thấp đến không thể thấp hơn..

“Vậy được” Y nói, “Ta sẽ đi an bài.”

Sau ba ngày, trong cung tại dưới gốc lê vì Nhữ Dương vương mà tổ chức bữa tiệc long trọng để tiễn người.

Lý Dụ đối với bữa tiệc kia có chút phiền hà. Tiệc cũng không ra tiệc, nhưng cũng coi là một bữa tiệc yên bình chẳng có âm mưu, chỉ có ngồi ca tụng công đức của hoàng đế, sau đó cưỡng ép hoàng đế phải ban đều mưa móc cùng thánh ân.

Bất quá hấn cũng sắp rời khỏi cái nơi này, vậy mà còn phải đi giao hảo tạo lập quan hệ với những người ở đây.

Nghĩ như thế, Lý Dụ lại gọi Triệu Thập Ngũ: “Không cần tôi phụ trợ rồi!!”

Lần này hấn không cần tôi nữa, lần trước là chuyện đột nhiên xảy ra hấn không có tâm trạng diễn nên mới cần tới tôi phụ trợ, hiện tại hấn đã triệt để tiến vào tình tiết của vở kịch rồi, chỉ cần đi vào nội dung vở kịch hấn từ trước đến giờ đem cảm giác diễn ra như thường, muốn cười liền cười, muốn khóc sẽ khóc.

Tuy rằng nơi này không ai trao giải cho hấn, thế nhưng diễn tốt thì có thể sống sót, cảm giác thành công thực sự là còn hơn ba cái giải ảnh đế kia.

Vì vậy thời điểm yến tiệc được tổ chức dưới gốc lê, trong cung, mọi người liền có thể chứng kiến một hồi huynh đệ tình thâm cảm động.

Lý Dụ lúc này đứng trước hoàng đế mặt rưng rưng nói: “Người huynh này của đệ, không có trí tuệ nên không thể cùng người phân ưu, thần đi Đạm Châu sẽ cố gắng đọc sách, tu thân dưỡng tính, mới không phụ lòng bệ hạ. Chỉ là bây giờ từ biệt, mong bệ hạ ngàn vạn bảo trọng, mọi việc an khang.”

Lời này hấn đã thọc lòng từ trong kịch bản, chỉ cần thay đổi xưng hô là được. Còn nước mắt??? Liền dục vào kỹ xảo của hấn cũng có thể trượt lọt. Hốc mắt như chịu nhiều ủy khuất, lời vừa nói xong, nước mắt liền lăn dài chảy xuống.

Màn diễn này là diễn cho hoàng đế xem, cũng cấp cho mọi người trong cung nhìn thấy.

Bất quá hắn chỉ có thể nhìn thấy phản ứng của hoàng đế —— hoàng đế đã không chịu nổi, hai tay gắt gao nắm thành quyền, đôi mắt hoàn toàn đỏ.

Mấy lão nhân gia trong cung đã không nhịn được gạt lệ.

Còn hoàng hậu có chút bất an nhìn về phía cha của nàng.

Ngược lại Tiêu Từ Giản chỉ chuyên chú nhìn Nhữ Dương vương, cũng không hề có thần sắc tức giận.

5. Chương 5

Trong cung tổ chức tiệc rượu kéo dài rất lâu. Cung nữ liên tục đem những món mỹ vị đến, tư thái mềm mại ưu mỹ.

Lý Dụ diễn xong an vị tại chỗ ngồi của mình, đầu tiên là nghiên cứu những người tham gia yến hội. Hắn đã thấy hoàng đế ba lần, nhưng hoàng hậu vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy. Tuy rằng đẹp đẽ, mà ngũ quan cũng không thể nào như Tiêu Từ Giản, chỉ là thân thể thon dài tựa hồ giống với Tiêu Từ Giản. Đối Lý Dụ tới nói hoàng hậu chỉ là một tiểu loli mười năm tuổi, hắn so với hoàng hậu già một bó tuổi.

Nghiên cứu xong hoàng hậu, Lý Dụ liền nghiêm túc nghiên cứu bữa tiệc đang được diễn ra, đồ ăn, rượu rất tốt, vị tốt, tinh khiết và thơm nồng. Đồ ăn cũng không tồi, tuy rằng hắn đối các loại bánh ngọt đủ mọi màu sắc này cũng không có hứng thú lắm, nhưng thịt được nướng cùng nấm rất ngon miệng, canh cá cũng rất ngon.

Bất quá món ăn cũng không có nhiều món phong phú, một số món mà Lý Dụ rất thích còn chưa có ra đời, Lý Dụ nghĩ đến phát chán, nên nhìn qua hắn có vẻ đang rất u buồn.

Mọi người đều nhìn qua dò xét hắn: Nhữ Dương vương lần này vào kinh một chuyến, bị hành hạ đến tính tình đại biến, đi Đạm Châu không phải là sẽ mất đến nửa cái mạng đi.

Mặc kệ mọi người nghĩ gì, điều quan tâm của Lý Dụ hiện giờ là: Chẳng lẽ hắn xuyên việt là vì chính mình mà làm ra các loại mỹ vị hắn đã từng ăn???

Đang suy nghĩ bậy bạ, bỗng nhiên có người đi đến chỗ của hắn. Lý Dụ ngẩng đầu lên, liền thấy có người bưng rượu, hướng hắn chúc rượu. Tổng thể đều là những câu chúc lên đường bình an, nên bảo trọng sức khỏe....

Tiêu Từ Giản cũng không đến, hắn ngồi cách y một khoảng cũng không xa, có thể rõ ràng nhìn thấy y đang cùng những người bên cạnh nói nói cười cười.

Khi lần đầu Lý Dụ gặp y, liền cảm thấy y là một người rất lạnh nhạt, nhưng bây giờ nhìn được, Tiêu Từ Giản từ này giờ cũng cười không ít, thậm chí Lý Dụ còn có thể nghe thanh âm cười to của y.

Ngẫm lại cũng đúng, đây đang là thời điểm đường quan rộng mở của y, vừa mới quét được một đám bộ xít như hấn ra khỏi kinh thành, không lý nào lại không cười vui vẻ đến vậy. Lý Dụ chưa xốt nghĩ.

Nhưng mà, y cười rộ lên như vậy thật đẹp.....

Tiêu Từ Giản đáp lại ánh mắt của Lý Dụ, y trên mặt mang vẻ đắc ý dào dạt, mỉm cười hướng Lý Dụ gật đầu nâng chén. Lý Dụ tại phía dưới bàn gờ ra ngón giữa, sau đó ngẩng đầu nhìn trời.

Thao người. Nhưng mà cũng không phải thật muốn thao người. Thao người. Chỉ là người hành động quá phận, quá đáng khiến người muốn thao người, thao người, chính là thao người, thao người. Lý Dụ ở trong lòng hát lên.

Tiêu Từ Giản cũng không thèm để ý đến thái độ của Nhữ Dương vương, Vân Châu được thu hồi lại, tâm tình y rất tốt, đang tính toán như thế nào mà hảo hảo sử dụng miếng đất đó. Yến hội nào mỹ vị, nào mỹ nữ, mọi người đều chèn chèn đi lên.

Tiêu Từ Giản quét mắt về phía hoàng đế cùng hoàng hậu, hoàng đế gọi Nhữ Dương vương đến ngồi bên để trò chuyện, mà hoàng hậu ngồi một bên thưởng thức màn diễn tấu đàn tỳ bà.

Vừa vặn có tỳ nữ đến rót rượu cho Tiêu Từ Giản, Tiêu Từ Giản nhìn đến vết bớt bên tai nàng, liền biết là người bên cạnh hoàng hậu.

“Hoàng hậu thỉnh quốc công sau yến tiệc lưu lại nói chuyện.” Tỳ nữ không ngẩng đầu, thấp giọng nói.

Tiêu Từ Giản bưng chén rượu lên vừa liếc nhìn nữ nhi—— dung mạo của nàng rất giống mẹ của nàng, tính tình cũng rất giống. Y không nghi ngờ rằng nàng là một hoàng hậu tốt, chỉ là bây giờ nàng không thể rời bỏ Tiêu gia, cũng không thể không có y chống đỡ sau lưng.

Sau khi yến hội kết thúc, Lý Dụ cơ hồ mệt đến không thể đi nổi, khi trở ra liền nằm nhoài trên xe ngựa mà ngủ tới khi quay về vương phủ mới mơ mơ màng màng mà tỉnh dậy.

“Triệu Thập Ngũ,” hỏi hấn, “Khi nào chúng ta trở về Vân Châu?”

Triệu Thập ngũ đứng ngoài xe ngựa, trả lời: “Ngày mai chính lý xong sau đó liền xuất phát.”

Lý Dụ lẩm bẩm nói: “Cuộc đời ta cứ như một giấc mộng.”

Triệu Thập Ngũ âm thanh rót cục cũng buông lỏng: “Ai nói không phải đâu a....”

Lý Dụ rót cục cũng đi ngủ. Khi hắn đang say giấc, trong cung đèn đuốc vẫn sáng choang.

Hoàng đế tại yến tiệc có uống hơi nhiều, đến lúc này mới dần dần tỉnh rượu, hoàng hậu vẫn luôn ở một bên chăm sóc.

“Ngày mai Tam ca sẽ đi...” Hắn nói nhưng cũng giống như đang lẩm bẩm lầu bầu.

Hoàng hậu ôn nhu nói: “Vâng. Hắn thế nào cũng phải rời kinh.”

“Bái Bái,” hoàng đế gọi nhũ danh của nàng, “Thừa tướng... Phụ thân nàng sẽ thật cao hứng đi?”

Hoàng hậu lông mày đều không động một cái, nàng ngồi bên cạnh giường của hoàng đế, ôn nhu nói: “Phụ thân một lòng chỉ vì bệ hạ.” Nàng một bên nhẹ nhàng dùng lược bí chải lại tóc cho hoàng đế, vừa nói: “Thiếp xem Nhữ Dương vương chắc cũng hối hận rồi, biết đến ràng buộc, kiểm soát hành vi của bản thân, an an ổn ổn mà sống. Nếu như cứ như trước đây, ỷ vào sự khoan dung của bệ hạ, lại đối với ta...”

Nhữ Dương vương thật sự đã khinh bạc hoàng hậu, chỉ là hiện giờ Nhữ Dương vương đã nhận đầy đủ trừng phạt rồi, nên hoàng đế đem chuyện này bỏ qua không truy cứu nữa.

“Bệ hạ, thiếp là trưởng nữ trong nhà, tuổi nhỏ đã phải chịu tang mẫu thân, bây giờ gả vào trong cung, người mà thân thiếp có thể dựa vào hiện giờ chính là bệ hạ người.” Hoàng Hậu hạ tầm mắt” Kính xin bệ hạ thương thân thiếp.”

Nàng nhớ đến sau yến tiệc, phụ thân đã nói với nàng.

Phụ thân nói: “Hoàng đế nóng lòng là không thể tránh được, hắn đối với Nhữ Dương vương không hẳn là vì cảm tình sâu đậm, chẳng qua là lo lắng cho mình ở trong cung tứ cố vô thân mà thôi. Chỉ cần người xác định được người đối với Tiêu gia một lòng một dạ là tốt rồi.”

Hoàng hậu nhớ đến chính mình lúc đó bật thốt lên: “Tiêu gia có người như vậy đúng không?”

Phụ thân nàng kinh ngạc: “Người nói cái gì?”

Nàng nói: “Trung tâm nhất quán.”*

**Trung tâm nhất quán : một lòng một dạ, không phản bội.*

Phụ thân cư nhiên nở nụ cười, y nói: “Người có thể đối với người vĩnh viễn trung tâm nhất quán chỉ có một, chính là chính người.”

Giờ khắc này nàng sử dụng hết tất cả bản lĩnh của mình, trên mặt biểu lộ một mảng nhu tình, nhưng trong lòng lại cất giấu một thanh đao lãnh lẽo.

Hoàng đế đưa tay ra, nắm mười ngón tay của nàng, thần sắc hoảng hốt mà ôn nhu: “Ta thương Bái Bái, Bái Bái cũng không cần phụ ta.”

Hoàng hậu nhẹ nhàng dùng ngón tay trở điểm điểm môi hoàng đế, nở nụ cười đẹp đẽ: “Nhất định. Thần thiếp không dám nuốt lời.”

Hai ngày sau, Lý Dụ đem kinh đô bỏ lại đằng sau, lên đường quay về Vân Châu.

6. Chương 6

Lý Dụ quay về Vân Châu.

Từ kinh thành đến Vân Châu, 500 km, nếu đi bằng tàu cao tốc cũng khoảng 6 tiếng, mà trước mắt không có tàu cao tốc, nên Lý Dụ cũng giống như những người cổ đại này, trước là đi bằng đường thủy, ngồi thuyền, sau đó đi đường bộ, xe ngựa. Hơn nữa người đi theo cùng vật dụng cũng rất nhiều, đi gần hơn 8 ngày mới đến Vân Châu.

Thánh chỉ đã được đưa đến trước để thông báo, nhân dân Vân Châu hiện giờ đều biết, Nhữ Dương vương lần này vào kinh cũng thiệt thảm, quay về Vân Châu dọn dẹp một chút liền phải nhanh đi qua Đạm Châu. Bởi vậy, những người ra đón tiếp hân cũng là những tiểu quan thấp kém.

Sau khi tiến vào Vân Châu, Lý Dụ nói rất ít, hân không phải là nguyên bản Nhữ Dương vương, đối với hân, kinh thành lại quen thuộc hơn, bất quá Vân Châu cũng là nhà của Nhữ Dương vương, hân nên quan sát nhiều, nói nhiều lại đem đến sai sót nhiều.

Vương phủ của Nhữ Dương vương được xây ở thành Bắc, địa thế cao, vương phủ nguy nga, chói lọi, nhìn từ xa Lý Dụ còn có thể thấy mái đình cong cong.

Đến nơi, Lý Dụ cảm thấy nơi này không đơn giản là vương phủ, nói đúng hơn là một tòa cung điện nguy nga, cửa chính mở ra, xe ngựa chở Lý Dụ thẳng tắp mà tiến vào, chạy thêm mấy trăm mét nữa mới dừng lại, ở ngoài cũng đã có gia nhân chờ đợi.

Triệu Thập Ngũ dịu hẳn xuống, hỏi hẳn trước tiên đi nơi nào.

Lý Dụ nói: “Ta mệt mỏi, trước tiên rửa ráy ăn cơm, rồi ngủ. Các người trước tiên đem hành lý đem xuống, có chuyện gì buổi tối lại nói.”

Hắn khó có thể dùng lời mà tả hết ưu thương của chính mình, thật tình hẳn chỉ cần có một thời gian nghỉ ngơi mà thôi.

Triệu Thập Ngũ cũng nhận thấy được mấy ngày nay tâm trạng Lý Dụ không tốt, quay về lại Vân Châu là chuyên nên vui vẻ, ngày Lý Dụ rời kinh còn cảm thấy vui vẻ được vài ngày, nhưng mấy ngày nay, không biết như thế nào lại càng ngày càng u buồn.

“Điện hạ...” Triệu Thập Ngũ nhẹ giọng hỏi, “Muốn gọi người thị tẩm sao? ”

Lý Dụ còn tưởng rằng chính mình nghe lầm: “Gọi người? Thị tẩm???”

Triệu Thập Ngũ lại hỏi một lần: “Xin hỏi điện hạ muốn gọi ai?”

Lý Dụ đỡ trán: “Không cần... Ta không có tâm tình.”

Từ trong kinh đến bây giờ, đã qua gần một tháng, Lý Dụ cũng không có ngủ qua với người nào. Triệu Thập Ngũ tựa hồ đối với chuyện này rất lo lắng. Mà Lý Dụ là thật không muốn.

Thị thiếp của Nhữ Dương vương đa số là thiếu nữ mười mấy tuổi, hẳn căn bản không thể làm vậy a~ Hơn nữa Nhữ Dương vương trước kia đều thích những cô gái hơi gầy, giống như chê những thiếu nữ này chưa đủ mềm mại.

Lý Dụ khi thấy thị thiếp của ‘hắn’ liền phát hoảng, —— đặt ở hiện đại mỗi một người đều là học sinh cấp hai, học sinh cấp ba, bất quá nói đi nói lại, Nhữ Dương vương nếu ở hiện đại là tuổi chuẩn bị đi thi đại học đi, hiện tại tuy hẳn có thân hình 18 nhưng bên trong đã 30, cho nên thấy có hơi... Biến thái.

Càng làm cho Lý Dụ hoảng là khi nghe Triệu Thập Ngũ nói_____ Nhữ Dương vương đã có một Vương phi —— khi đến tuổi, đương nhiên sẽ có Vương phi. Hơn nữa Vương phi còn sinh cho hắn một đứa con trai.

Vẫn còn chưa hết, ngoại trừ Vương phi đã sinh tiểu Thế tử. Nhữ Dương vương còn có một sủng cơ cùng một thị thiếp đều đã sinh nữ nhi, nhi tử cho hắn.

Mười tám tuổi Nhữ Dương vương, đã là phụ thân của 3 đứa con.

Còn hắn!!!! Đã 30 tuổi!!!! Cũng chưa hề cân nhắc đến chuyện con cái.

Lý Dụ buồn là vì, vượt qua sự hưng phấn khi thoát được cái kinh thành khủng khiếp kia, lại lâm vào một sự sốc văn hóa cực lớn.....

Trở lại Vân Châu, hắn sẽ có thể thấy vương phi cùng những hài tử kia. Hắn không thể phủ nhận họ, chỉ có thể hóa đà điểu, trốn được chừng nào hay chừng đó.

Khi Triệu Thập Ngũ hỏi hắn muốn ai thị tẩm, hắn là rất rất thật tâm, ai hắn cũng không muốn.....!!!!

Hắn tình nguyện nằm trên giường chính mình tự giúp mình phát tiết, trên thực tế, hắn đang trên đường trở về, thực sự tẻ nhạt, vài buổi tối đều chính mình giúp chính mình tuốt qua.

Hắn làm bộ quên mất tại thời điểm tuốt ấy chính mình nghĩ tới ai.

“Ai cũng không cần. Ta ai cũng không muốn thấy!” Lý Dụ trừng Triệu Thập Ngũ cùng các cung nữ nói, hắn thở phì phò đi vào tẩm cung của mình, xoay chuyển hai vòng mới tìm được giường chính mình.

Lý Dụ rốt cuộc cũng có thời gian yên tĩnh, hắn tắm rửa xong liền nằm trên giường mà ngẩn người, không có di động, nhân sinh chả có nghĩa lý gì a~ Ngẩn người thoải mái, sau đó liền đi vào giấc ngủ.

Khi tỉnh dậy, xoay người, hắn nhìn chăm chăm vào bức bình phong vẽ cảnh kia một lúc lâu, sau đó mới ngồi dậy. Lập tức có cung nữ tiến lên hầu hạ hắn thay y phục.

Có nội thị tiến lên thấp giọng nói: “Vương phi cầu kiến điện hạ.”

Lý Dụ thở dài trong lòng, chuyện muốn đến sớm muộn cũng sẽ đến, trốn tránh cũng không, hắn phát tay một cái: “Cho nàng đến đây đi.”

Người còn chưa xuất hiện trước mặt, đã nghe tiếng trẻ con bi bô: “Phụ vương!”

Một vật nhỏ hướng hắn mà chạy đến.

“Phụ vương!”

Lý Dụ cho rằng đây chính là đứa con lớn nhất. Hắn tuy rằng chưa từng làm phụ thân, nhưng mà những đứa trẻ như thế này hắn rất yêu thích, cũng đã từng cùng hài tử diễn phim.

Hắn ôm lấy đứa nhỏ, “Thật nặng! Con nguyên lai nặng như vậy sao?”

Tiểu nam hài đại khái còn không đầy ba tuổi, cả người đều là thịt, rất bụ bẫm, ngồi trên đùi Lý Dụ bị hắn

mặt quý chộc cho nở nụ cười.

Ngay sau đó Vương phi cũng tới. Quả nhiên không ngoài dự đoán của Lý Dụ, cũng là một nữ hài trẻ tuổi, phỏng chừng cũng chừng mười tám tuổi. Chỉ là tướng mạo không thể nói là mỹ mạo, nhìn qua có chút tiêu tụy.

Lý Dụ làm cho nàng ngồi ở giường vừa nói chuyện, hần ôm nhi tử, nhìn nàng hòa nhã nói: “Ta nghe nói ngươi bị bệnh? Có gọi thái y xem bệnh chưa? Thái y nói thế nào?”

Hần chẳng qua là khách sáo hàn huyên, không nghĩ tới Vương phi lại bỗng nhiên ngẩng đầu, trong mắt càng mơ hồ khóc ra lệ quang.

“Ta...” Vương phi vội vã mở miệng quá, có chút nghẹn ngào, “Thiếp đã tốt lắm rồi, chỉ là thời tiết đổi mùa nên bị thở dốc có chút khó chịu.”

Lý Dụ không biết thở dốc rốt cuộc là bệnh gì, không khỏi liền hỏi một câu: “Thật không nghiêm trọng? Đã uống thuốc chưa?”

Vương phi mỉm cười gật đầu: “Cũng sắp khỏi rồi.” Trên mặt nàng hiện lên một tầng đỏ ửng, nhẹ giọng nói: “Đa tạ điện hạ quan tâm.”

Lý Dụ nghĩ thầm, nguyên lai Nhữ Dương vương rất lạnh nhạt với nàng sao? Triệu Thập Ngũ cũng từng đề cập tới Nhữ Dương vương tựa hồ sủng ái một sủng cơ khác hơn là chính phi. Hắn chỉ ôn hòa khách sáo hai câu, Vương phi liền thập phần vui vẻ.

Bất quá Vương phi tựa hồ là người yên tĩnh không nói nhiều, Lý Dụ cũng không chán ghét điểm này, chỉ là Lý Dụ không nói lời nào, nàng cũng không nói lời nào, hắn muốn nói tiếp cũng khó mở lời.

Tiểu nam hài trong lòng ngực mới chỉ vài tuổi, nói cũng không được nhiều, cứ thích nói không ngừng, Vương phi bên cạnh tiểu hài tử nói đến vui vẻ.

Lý Dụ đùa hài tử một lát, hắng giọng, nói: “Lúc trước ta đã gửi thư, nói chuyện đã đổi đất phong thành Đạm Châu. Ngươi biết chắc đã biết?”

Vương phi trả lời: “Đã biết đến... Khi nhận được tin tức thiếp cũng sợ hết hồn, bất quá chỉ cần Vương gia người không có chuyện gì là tốt rồi.” Nói đến cái này, nàng mới thấy bất an.

Nàng rốt cục cũng chủ động hỏi Lý Dụ: “Tiêu thừa tướng, sẽ không lại làm khó dễ điện hạ nữa sao?”

Lý Dụ cảm thấy được câu hỏi của nàng mang hiểu ý khác, hắn khó trả lời, đang muốn hỏi kỹ lại. Đã có người tới báo Lữ phu nhân tới cầu kiến.

Lữ phu nhân, chính là sủng cơ của Nhữ Dương vương.

Lý Dự cố kiềm chế để chính mình không la lên: “Nói nàng chờ.” Hắn trước tiên cần phải cùng Vương phi đem chuyện có liên quan đến Tiêu Từ Giản nói xong đã.

7. Chương 7

Lý Dự hỏi Vương phi: ” Lẽ nào ta cùng với Tiêu thừa tướng trước kia có chuyện gì khác sao? Vì sao cứ nhất định gây khó khăn cho ta?”

Chẳng lẽ Tiêu Từ Giản cùng Nhữ Dương vương trước kia từng có khúc mắc yêu hận?

Vương phi nhìn hắn một cách kỳ quái, nhỏ giọng nói: “Thiếp cho rằng là vì chuyện của mỏ vàng.”

Lý Dự tò mò hỏi: “Chuyện mỏ vàng là như thế nào?”

Vương phi tuy rằng rất kỳ quái với bộ dáng lần đầu nghe đến chuyện tranh chấp mỏ vàng này của hắn nhưng vẫn thành thật trả lời : “Bởi vì mỏ vàng này của điện hạ hàng năm cho ra sản lượng rất nhiều, nhưng ngài lại không nộp thuế, vì thế mấy tháng trước Tiêu thừa tướng muốn ngài hàng năm quyên vào quân đội 10 ngàn lượng, còn phải chế mũi tên dành cho quân đội, còn có 10 chiếc thuyền chở đầy lương thực nữa. Điện hạ không đồng ý... Lúc trước thiếp đã cùng điện hạ nói qua, không bằng tiêu tốn chút tiền tài, coi như mua cái bình an...”

Nàng nói đến đến, bỗng nhiên nhìn thấy nhũ mẫu bên cạnh liêu mạng hướng nàng nháy mắt, lập tức dừng lại. Nàng nhớ tới từ trước kia nàng nói ra lời này, Vương gia đều sẽ tức giận. Nhũ mẫu cũng đã nói với nàng nhiều lần, khuyên nàng nên thuận theo ý của Vương gia, đừng nên thẳng tính quá.

Lý Dự nghe xong cũng không hề tức giận, hắn chỉ là rất thất vọng —— vì tiền tài mà sinh ra tranh cãi, cũng thật là không được dạy bảo đàng hoàng.

Chuyện này hắn vẫn là lần đầu tiên nghe người ta nhắc lại. Có lẽ bởi vì quá mất mặt, chỉ có Vương phi tính tình ngay thẳng này dám nói ra.

Lý Dự ở trong lòng sắp xếp lại thông tin lại một chút. Vì vậy theo tâm lý của Tiêu Từ Giản, Nhữ Dương vương chính là người trông coi núi vàng núi bạc, nhưng không chịu vì quốc gia mà xuất ra ít tiền lại đi làm thần giữ cửa, sau đó vào kinh lại còn không biết thu liễm, làm ra hành động ngu xuẩn.

Chẳng trách, thời điểm Tiêu Từ Giản nhận lấy đại lễ hắn đưa đến lại lạnh nhạt như vậy. Phỏng chừng tám phần mười là muốn nói: “Lúc này mới tới lấy máu, quá muộn!!!!”

Lý Dụ trầm mặc một hồi, nói: “Thôi.”

Vương phi không hiểu hẳn thôi là có ý gì, cho là Nhữ Dương vương chê nàng lắm mồm. Nhữ mẫu đứng bên cạnh cho nàng một ánh mắt bất đắc dĩ, tựa hồ là trách nàng không biết ghi nhớ.

“Điện hạ” nàng nói, “Điện hạ trở về là tốt rồi, trước tiên nghỉ ngơi thật tốt hai ngày đi.”

Lúc này lại có người tới nói: “Lữ phu nhân ở bên ngoài.”

Lữ phu nhân nghe đâu chính là sủng cơ của Nhữ Dương vương, cũng sinh một đứa con trai, hai mẹ con so với Vương phi được sủng ái hơn nhiều.

Lữ phu nhân vừa tiến đến, Lý Dụ trước mắt liền sáng ngời —— nghĩa trên mặt chữ. Bởi vì Lữ phu nhân mặc trên người một bộ quần áo kim hồng đan xen, trên đầu cắm đầy kim a thúy. Nàng đã không được cao, cả người như bị nhấn chìm bên trong bởi một đồng hàng hoa lệ đắt giá xa xỉ, nhìn thật tỉ mỉ mới có thể thấy rõ ràng mặt của nàng đẹp xấu ra sao.

Loại này Lý Dụ nhìn nhiều lắm rồi, đại đa số đều là những tiểu minh tinh mới nổi gây chú ý mà thôi. Cái gì càng đẹp càng xa hoa loại người này liền không quan tâm có hợp hay không đều đeo lên hết lên người.

Lữ phu nhân sau khi hành lễ, liền rơi lệ nói: “Điện hạ đi thật lâu, thiếp nhớ người không thôi.”

Đôi phu thê ở hiện tại cũng không mặt dày mà ở nơi nhiều người nói “Lão công ta rất nhớ người!” Câu nói như thế này thì chắc chỉ có sủng cơ mà Nhữ Dương vương sủng ái nhất mới dám nói ra, nếu bàn về dáng vẻ bên ngoài, Lữ phu nhân so với Vương phi cũng chẳng hơn là bao, thể nhưng tính cách đúng là khác nhau một trời một vực mà.

Người ta nhiệt tình như vậy, Lý Dụ cũng không làm mất mặt, chỉ là “Ừ” một tiếng, cũng như thường lệ mà chào hỏi một câu: “Lúc ta không có mặt, chắc người hết thấy đều tốt đi?”

Hắn chỉ là thuận miệng vừa hỏi, Lữ phu nhân liền thuận thế mà trả lời.

“Thiếp vì rất nhớ điện hạ, mà ăn ngủ đều không yên, hôm nay điện hạ trở về, mới cảm thấy tốt lên đôi chút.”

Nàng lại lộ ra lúm đồng tiền như hoa, lớn mật giương mắt liếc Lý Dụ một cái.

Lý Dụ liền chuẩn xác mà đọc được ý nghĩa bên trong, cái ánh mắt kia như đang nói “Người ta có chuyện muốn cùng người nói riêng”. Từ góc độ này, Lữ phu nhân lại có được đôi mắt biết nói, nếu đi làm diễn viên cũng có thể nổi tiếng.

Bất quá Lý Dụ không có ý định cùng nàng ta khênh khênh ta ta, hần liếc nhìn Vương phi, Vương phi cũng đang nhìn trái nhìn phải chính là không nhìn đến Lữ phu nhân bên này.

Lý Dụ bình tĩnh nói: “Thừa dịp mọi người đều ở đây, ta sẽ đem sự tình nói rõ một chút. Trong triều đã quyết định, ta sẽ đổi đất phong thành Đạm Châu, một tháng sau sẽ chuyển đi, thời gian vô cùng gấp gáp. Trong thời gian một tháng, các người nên sửa sang đồ đạc của chính mình, quyết định mang đồ vật nào, mang nhiều hay ít người, chính các người tự quyết định, nhưng cũng sẽ có hạn chế, ta không muốn cái gì cũng đem theo, tha tha kéo kéo đến đó còn làm chậm chuyển đi.”

Hần suy nghĩ một chút, nói: “Lần này ta vào kinh một chuyến, tuy rằng bị bệnh một hồi, nhưng mà thu hoạch cũng rất nhiều, đặc biệt là sau khi tỉnh, ta cảm thấy rời đi Vân Châu kỳ thực là chuyện tốt. Đi tới Đạm Châu, vừa vặn có thể tu thân dưỡng tính, rời xa thị phi.”

Hần nói xong, Vương phi lập tức đáp lại, còn Lữ phu nhân sắc mặt cũng có chút không xong.

Đến khi Vương phi rời đi, Lữ phu nhân còn muốn ở lại, cùng Lý Dụ nói chuyện.

Cũng không thắc mắc gì nhiều, chỉ là hỏi lần này đi Đạm Châu nàng ta có thể mang đi bao nhiêu người.

Lý Dụ nói: “Trên đường không cần mang quá nhiều người. Nếu đến Đạm Châu thiếu gia nhân thì ở đó tuyển thêm, ta cho người đem 16 người, chừng đó chắc cũng đủ với người rồi.”

Sắc mặt của Lữ phu nhân nhất thời có chút trắng bệch, bất quá cũng không có tranh luận, chỉ là ngồi bên cạnh Lý Dụ, nói: “Điện hạ không biết, thiếp mấy ngày nay, bị dày vò đến như thế nào...”

Lý Dụ càng không chịu nổi nàng ta nữa giục nàng ta mau đi ra, nàng lại hỏi: “Điện hạ, chúng ta nhất định phải đi sao? Nhưng thiếp không muốn đi.”

Lý Dụ thật muốn nói với nàng rằng người không muốn đi thì đừng đi, thế nhưng hần ôn nhu đã quen rồi, kiên trì nói: “Thánh chỉ đã hạ xuống, nếu ta không muốn đi, chính là kháng chỉ không tuân. Chuyện này dù sao cũng được định rồi.”

Hần dừng một lát, vẫn là tăng thêm ngữ khí: “Nếu như người vẫn còn muốn ở lại đây, thì cứ việc ở, bất quá lúc đó người sẽ không còn là phu nhân của ta.”

Hần cố ý tăng thêm ngữ khí, Lữ phu nhân lập tức an phận.

Nàng ta cũng không tiếp tục quanh co lòng vòng mà đi vào chủ đề chính: “Thiếp đương nhiên sẽ cùng đi với điện hạ! Nhưng là! Mỏ vàng kia làm sao bây giờ? Đất đai phải làm sao bây giờ?”

Lý Dụ nở nụ cười. Cũng không đáp.

Hắn không cho phép Lữ phu nhân lưu lại trong tẩm cung hắn qua đêm, rất nhanh kêu nàng ta rời khỏi.

Sau khi Lý Dụ tìm hiểu kỹ tình hình, Nhữ Dương vương nhiều gia tài, đương nhiên cũng có rất nhiều người thay hắn quản lý, huynh trưởng của Lữ phu nhân cũng là một trong những người đó. Trong cùng một ngày mà có rất nhiều người lo lắng chạy đến vương phủ xin gặp Nhữ Dương vương. Lý Dụ đều một mực từ chối không gặp.

Theo kinh nghiệm của bản thân, Lữ gia cùng những người khác cũng nuốt không ít gia tài của Nhữ Dương vương đi, xem bộ dáng của Lữ phu nhân gấp gấp gấp gấp, đoán chừng đã nuốt thật không ít, vậy mà những người này lại ngại ít.

Lý Dụ chỉ có thể than một tiếng, đúng là lòng người không đáy a...

Nhữ Dương vương nguyên lai là bị Lữ phu nhân mà mình sủng ái che mắt, cũng chưa bao giờ để ý đến vấn đề này. Nhưng dựa theo tình huống bây giờ, hắn cũng không muốn đi sâu một tấc tiếp tục hoành hành.

“Triệu Thập Ngũ!” Lý Dụ gọi người bên cạnh, “Mang ta đi nhìn!”

Hắn muốn nhìn một chút, hắn tại Vân Châu rốt cuộc là có bao nhiêu phú.

Trong kinh.

Một báo từ Vân Châu được đặt ngay ngắn trên bàn của Tề thừa tướng.

Tiêu Từ Giản đang nghỉ ngơi, tiện tay lấy xem nó — đối với y mà nói, xem tin tức về Vân Châu chính là tin tức không đáng xem nhất.

“Phụ thân!” âm thanh của người trẻ tuổi đứng phía sau y vang lên.

Tiêu Từ Giản quay đầu lại nhìn đứa con lớn nhất mà cười cười: “Nhữ Dương vương đã trở lại Vân Châu, động tác rất nhanh.”

Tiêu Hoàn hướng hắn hành lễ, mới nói: “Nhữ Dương vương tính cách xa xỉ, phụ thân đem hắn trục xuất đến Đạm Châu, e rằng hắn sẽ vô cùng không vui.”

Tiêu Từ Giản nói: “Hắn sẽ đi, trừ phi hắn muốn kháng chỉ.”

Tiêu Hoàn vẫn còn có chút bất an: “Nhưng là Đạm Châu căn cỗi, căn bản là không thể cung cấp nổi cho Nhữ Dương vương.”

Tiêu Từ Giản thay hần tiếp tục nói: “Hơn nữa bây giờ đứng đầu Đạm Châu là thứ sử Hà Quân Đạt, là tên có tính khí bạo lực. Không có gì mà người này không dám trị.”

Hần phảng phất càng nghĩ càng buồn cười, rốt cục cười ra tiếng: “Con nói xem, Hà Quân Đạt gặp gỡ Nhữ Dương vương, chẳng phải là sẽ rất thú vị sao?”

8. Chương 8

Sau một tháng phải nhanh xuất phát đến Đạm Châu, thời gian thực sự rất gấp gáp, Lý Dụ cho một nhóm mang những đồ vật công kênh đi, đến đó trước để sắp xếp vương phủ, quét tước chỉnh lý gọn gàng.

Vốn là những chuyện này phải để cho Vương phi quản lý, nhưng mà trước đây nàng không được Nhữ Dương vương sủng ái, vì thế Vương phi liền trở thành người trang trí, không quản đến chuyện của vương phủ. Bây giờ Lý Dụ lại kêu nàng quản, chính là làm khó nàng, nàng từ trước đến giờ không có uy tín nên cũng không biết quản cái gì bây giờ.

Cuối cùng Lý Dụ gọi Vương phi đề cử hai mươi người, lại gọi Triệu Thập Ngũ đề cử hai mươi người, sau đó đem hai phần danh sách cho bọn họ so sánh, chính hần cũng tự chọn một nhóm người, đều là những người mà hần cảm thấy trung hậu, thành thật, tổng cộng là 20 người. Chi hai ngàn lượng bạc cùng năm ngàn quán tiền cho bọn họ, làm lộ phí cũng những vật dụng cần thiết. Hai mươi người đầu lĩnh là lão quản gia của Vương phi mang đến. Triệu Thập Ngũ cũng nói người này tuy rằng rất khiêm tốn, thế nhưng làm việc đáng tin.

Khiêm tốn, chính là người mà Lý Dụ hiện tại cần nhất, Lý Dụ cố ý dặn dò một phen, dọc theo đường đi không được sinh sự, không cho lộ liễu phô trương, sau khi đến Đạm Châu, không cho kết giao, thu lễ vật, nếu là bị hần phát hiện liền chặt tay, tay nào nhận lễ vật liền chặt tay đó —— hủ dọa người là điều cần phải làm.

Sau khi phái người đi đến Đạm Châu đầu tiên xong, hần liền cảm thấy an tâm một tí, sau lại cân nhắc cẩn thận nên đem người cùng đồ vật cần thiết nào đi.

Sau hai ngày, hần triệt để lĩnh giáo được cái gọi là giàu đến nứt tường đổ vách.

Hần phải bỏ ra cả nửa ngày trời mới đi hết được những nơi quan trọng của vương phủ, mấy cây gỗ lim được khắc vàng trong truyền thuyết mà người hiện đại tôn sùng cũng không là gì đối với Vương phủ của hần, cây gỗ lim trong vườn của hần toàn bộ đều được mạ vàng óng, mặt trên cũng tốn biết bao nhiêu công sức để trạm khắc.

“Điện hạ, có muốn hay không đem cây gỗ lim vàng này đón đi mang đến Đạm Châu không?” Bên người có người nhìn ra Lý Dụ không muốn bỏ lại nó, liền lập tức hỏi. Lý Dụ liếc mắt nhìn hần, là một nội thị còn trẻ, nên không bằng Triệu Thập Ngũ lão luyện.

“Thật vất vả dựng lên cung điện này, cần gì vì mấy khúc gỗ liền hủy đi, không đáng.” Lý Dụ quay đầu lại nhìn sang cung điện hùng vĩ. Hắn hi vọng tòa cung điện này có thể hoàn hảo mà được bảo tồn lâu dài.

Đi dạo xong cung điện, Lý Dụ liền đi xem kho bạc của Nhữ Dương vương.

Kho bạc được dựng dưới đất, lối vào có thị vệ canh gác. Cánh cửa thứ nhất sau khi đi vào là một hành lang dài mở rộng, tia sáng liền biến mất ở phía sau.

Nếu không phải nhìn thấy có người không ngừng vận chuyển đồ vật đi ra, Lý Dụ quả thực cho rằng nơi này là địa lao chứ không phải kho vàng.

Hắn đi sâu vào tầng hầm, nương theo ánh sáng của những cây đuốc, Triệu Thập Ngũ cẩn thận ở phía trước chỉ đường, nhìn thấy vương gia đi vào, những hạ nhân đang vận chuyển đều ngừng lại hành lễ với hắn.

Kho bạc được xây thành một khối lập phương, tám gian phòng được xây dựng rất kiên cố.

4 gian phòng đầu tiên, chất đầy chất đầy ngân lượng thành một núi nhỏ, lúc này hạ nhân đang dung xe nhỏ mà vận chuyển ra ngoài.

Sát vách là 2 gian chất đầy vàng cùng bạc, bạc được đựng trong từng thùng, hắn thử nắm một nắm nhỏ liền cảm thấy nặng trĩu, nắm một lúc lâu sau cánh tay như muốn gãy, những đồng bạc này đều được đánh dấu ký hiệu của Nhữ Dương bên trên, còn những thỏi vàng đều được đánh số, có 120 hòm để đựng những thỏi vàng này, những thỏi nhỏ nhỏ được đựng ở trong những cái lu lớn như được dung để làm dưa muối, toàn bộ gian phòng có hơn 100 cái lu như thế.

Thêm một gian thì không chật chội như vậy, bày ra chính là chút kim khí, còn có mười mấy hòm lớn đồ trang sức, đều là được chế tạo từ vàng ròng, những món đồ này Nhữ Dương vương trước đây chắc là không quan tâm đến nên được sắp xếp tương đối hỗn loạn.

Cuối cùng một gian phòng cũng không lớn, chỉ có ba mươi hòm gỗ cỡ vừa. Bên trong chứa đầy trân châu, ngọc thạch phẩm quý, đủ loại bảo thạch. Trân châu từng viên một tất cả đều là tròn trịa no đủ, màu sắc trơn bóng. Ngọc thạch đều có màu sắc khác nhau, từ bạch ngọc đến xanh biếc ngọc, sưu tập đầy đủ, tổng cộng có mười hai hòm. Còn có sáu hòm tất cả đều là đá hồng ngọc, mỗi một miếng đều mài vô cùng hoàn mỹ, chỉ là vẫn chưa được tỉ mỉ gia công cho ra hình dáng. Ngoài ra còn có san hô, hổ phách, mã não, tất cả đều là thượng phẩm rất tốt.

Lý Dụ từ cuối cùng cũng từ kho hàng đi ra, thật lâu không nói gì. Ra khỏi kho bạc, đứng dưới ánh mặt trời, hắn vẫn còn có chút hoảng hốt.

“Đây chính là toàn bộ gia sản của ta?” Ở quá khứ hắn cũng được cho là người có tiền, hàng năm đều được xưng hô là phú hào, nhưng cùng Nhữ Dương vương so sánh, thật sự là như gặp được sư phụ.

“Bẩm điện hạ, ngoại trừ kho bạc, Điện hạ còn có kho tơ lụa, hương liệu, dược liệu, kho binh khí; một toà tàng thư, tồn trữ sách cổ, tranh cổ cùng nhiều loại nghiên mực và văn chương. Ở nơi khác còn có vài cái kho ẩn.” Triệu Thập Ngũ nghiêm túc nhắc nhở cho Nhữ Dương vương.

Lý Dụ nghĩ thầm, chẳng trách Tiêu Từ Giản muốn “làm” hắn.

Mà nhìn theo góc độ khác, Tiêu Từ Giản chỉ là đem hắn đuổi ra Vân Châu, còn cho hắn thời gian một tháng thu dọn đồ đạc cùng dời tài sản đi, đã vô cùng hiền lành rồi.

Vương phủ quá lớn, Lý Dụ vì thời gian mà hành động cấp tốc, không thể không cưỡi ngựa. Sớm đã nói qua, Nhữ Dương vương phủ so với cung điện giống nhau. Lý Dụ ở trong lòng yên lặng thổ tào, so với cung điện của hoàng đế còn muốn đẹp hơn, còn muốn to hơn, đây là cái đạo lý gì!!!!!!

Bởi vì làm vương gia không có quyền uy gì nên liền xây lên một cái vương phủ còn muốn nguy nga hơn nơi ở của hoàng đế để giương nanh múa vuốt!!!

Lý Dụ đã nghĩ xong, sau khi đến Đạm Châu, không cần xây dựng vương phủ quá hoa lệ cùng rộng lớn, cỡ vừa là được rồi, vì hắn không muốn nuôi thêm một đám người rảnh rỗi phá gia này nữa. Đạm Châu lại cần cỗi, Nhữ Dương vương lại tài phú, đầy đủ thanh thanh thảo thảo mà sống hết đời.

Kim ngân bảo thạch đương nhiên là muốn chuyển tới. Tơ lụa quần áo Lý Dụ chẳng quan tâm, chính hắn dẫn theo thợ may là được rồi, tơ lụa vải vóc không cần mang, còn Vương phi các nàng có muốn mang hay không thì tùy tiện các nàng. Hương liệu cùng dược liệu ngược lại là rất cần thiết, đặc biệt là dược liệu. Sách, hắn nghĩ rằng toàn bộ nên mang đi, lại sợ trên đường mất. Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là cần mang đi, Lý Dụ cố ý phân phối một đội người ở trên đường bảo vệ thư tịch.

Một tháng sau, Lý Dụ rời khỏi Vân Châu. Bọn họ xuất phát đúng ngày rất nóng nực, Lý Dụ ngồi ở trong xe ngựa, tâm thần không yên. Bọn họ đi quá vội vàng, trong vương phủ vẫn có rất nhiều thứ chưa sửa sang xong, rất nhiều thứ cũng không có bán, chỉ có thể lưu một chút người đến sửa sang lại.

Lý Dụ đoạn đường này sợ thời tiết, sợ bệnh lạ, sợ đồ vật bị mất, sợ gặp phải cướp, sợ bị giật tiền, sợ bị cướp sắc, sợ Tiêu Từ Giản, sợ Tiêu Từ Giản vỗ ót một cái đem tài sản của hắn toàn bộ thu hồi lại. Có ngày nửa đêm hắn ngủ ở dịch quán đột nhiên thức tỉnh, tỉnh lại một thân mồ hôi lạnh. (Anh cũng thật thảm=))))

Hắn ngẫm lại liền muốn khóc, ba tháng trước hắn còn là ảnh đế sở hữu số lượng fans hâm mộ khổng lồ, cho dù diễn qua nhiều nhân vật, cũng gặp phải nhiều kiếp nạn, cũng chưa từng nghĩ rằng mình sẽ rơi vào tình thế kinh tâm động phách như thế này.

Cũng may những chuyện hắn sợ hãi cũng không xảy ra, một đường bình an đến Đạm Châu.

Chỉ là đoạn đường này càng chạy càng có thể thấy được cảnh nghèo, Lý Dụ là cảm nhận được, đến trước cửa thành Đạm Châu, cái cảm giác này lại càng cường liệt. Tường thành ở Vân Châu toàn bộ là một khối gạch to nhỏ mà xây thành, cao to hùng tráng. So sánh với đó, tường thành của Đạm Châu, thực sự là quá

khó coi.

Bất quá để hoan nghênh Vương gia vào thành, tiểu dân chúng bị đuổi qua một bên, đoàn xe của Nhữ Dương vương vào thành trước, người không phận sự không cho vào thành.

Lý Dụ xuyên thấu qua cửa sổ xe nhìn ra phía ngoài, càng ngày càng cường liệt mà cảm nhận được một chữ —— nghèo. Hắn nhìn đến, người người đều là quần áo lam lũ, mặt mày xám xịt, thiếu những bộ quần áo sạch sẽ, quần áo họ mặt đâu đâu cũng đều có mảnh vá.

Lý Dụ không nhìn được mà thở thật dài.

Cùng một thời điểm, hoàng đế ở trong cung cũng thở thật dài.

Ngự y nữa quỳ trước mặt hoàng đế, lắc lắc đầu.

“Không có chuẩn đoán sai?” Hoàng đế nhàn nhạt hỏi.

Ngự y cẩn thận nói: “Hoàng hậu xác thực vẫn chưa có thai.”

Hoàng đế cũng không nói chuyện, vẻ mặt thất vọng rất rõ ràng. Ngự y lớn mật mở miệng khuyên lớn: “Hoàng hậu còn rất trẻ tuổi, chừng hai năm nữa sẽ dễ dàng hơn chút.”

Hoàng đế phát tay một cái, lệnh cho ngự y lui ra.

Qua ngày sau hoàng đế liền đem việc này nói cho Tiêu Từ Giản, hoàng hậu cứ hư hư thực thực có thai, cũng không phải thật mang thai, chỉ là đi thay đổi thời tiết nên có chút không khỏe.

Tiêu Từ Giản vô cùng hồ hững, lời giải thích cùng ngự y giống nhau, chỉ nói hoàng đế cùng hoàng hậu tuổi còn trẻ, tương lai sẽ có hài tử.

Hoàng đế hoài nghi Tiêu Từ Giản trước khi tiến cung đã biết tin tức, bằng không làm sao sẽ bình tĩnh như vậy. Nhưng một câu nói hoàng đế cũng không dám nói —— hắn luôn cảm thấy Tiêu Từ Giản so với hắn mong hoàng hậu nhanh chóng sinh hoàng tử.

Tác giả có lời muốn nói: Lý Dụ cần thiết gian khổ một chút mới có thể trở về đi

9. Chương 9

Tiêu Từ Giản cũng không gấp gáp như hoàng đế tưởng tượng, hoàng hậu còn rất trẻ tuổi, tiến cung chưa đến một năm, chưa mang thai là điều rất bình thường, sau này còn rất nhiều cơ hội. Ngược lại nếu hoàng hậu mang thai trước, hào môn thế gia liền sẽ tìm mọi cách để đưa nữ nhi mình vào cung làm phi.

Tôn gia, Chu gia, Cao gia, còn có Phùng gia, đều có nữ tử có thể cùng hoàng đế xứng đôi, hoàng hậu lại thuộc Tiêu gia, Tiêu Từ Giản đã sắp xếp xong xuôi, những hào môn thế gia này ít nhất phải chờ hoàng hậu sinh xong một hài tử mới có thể đưa người vào cung. Còn nữ quan cùng cung nữ trong cung, người bên cạnh hoàng hậu đương nhiên sẽ vì hoàng hậu mà chú ý.

Tiêu Từ Giản thậm chí cũng nghĩ đến tình huống nếu hoàng hậu không thể mang thai, hắn sẽ liền an bài một hoàng tử có thân phận thấp kém để hoàng hậu trên danh nghĩa mà nuôi dưỡng, rồi lập thành Thái tử cũng được. Chuyện gì cũng có thể giải quyết, Chỉ cần y không ngã, Tiêu gia không ngã, hoàng hậu ở trong cung liền sẽ không ngã.

Y bây giờ có nhiều chuyện khẩn cấp cần giải quyết.

Từ trong cung đi qua, Tiêu Từ Giản liền cưỡi ngựa mà về. Bóng đêm thâm trầm, trên đường đèn đuốc còn sáng trưng. Mùa đông, chân núi phía đông của ngọn núi Bích Hoài đông tụ thành những khối băng lớn, thế nhưng khi về hạ, băng tan nước chảy cuộn cuộn không ngừng đưa vào trong thành, cung cấp cho dân chúng dùng. Hồ sen phía tây, nở rộ ngào ngạt, du thuyền như dẹt cưỡi mà lướt đi trên sông, đều là những du khách ngắm cảnh, hóng mát. Tiêu Từ Giản tại nơi phố phường tráng lệ mà phiêu đảng trong chốc lát.

Trở lại phủ quốc công, vẫn còn nhiều công việc và thư tín chờ đợi y giải quyết.

Nhữ Dương vương đã rời khỏi Vân Châu, thứ sử của Vân Châu liền kích động mà gửi thư gõ ý cảm ơn, Từ đây Vân Châu, Thanh Châu cùng Lạc châu ba nơi giàu có đều do Tiêu Từ Giản nắm trong tay.

Tiêu Từ Giản vừa nhìn đến tin từ Vân Châu, Tiêu Hoàn cũng lập tức đến.

“Phụ thân!” Tiêu Hoàn đã biết phụ thân gọi hắn tới là vì chuyện gì, vì vậy không ngừng được hưng phấn, ngữ điệu so với thường ngày nhẹ nhàng hơn nhiều.

Tiêu Từ Giản nghiêm mặt, vẫn chậm rãi nói: “Con cháu Tiêu gia, từ trước đến giờ đều phải chu du rèn luyện một phen. Con ở kinh thành lớn lên, không biết sự đời, con cần phải trải nghiệm nhiều hơn. Chờ qua mùa hè, con sẽ theo đại biểu ca ra kinh, cùng biểu ca con đi tuần tra ba cái đại châu kia đi.”

Tiêu Hoàn một mặt nóng lòng muốn thử, Tiêu Từ Giản lắc đầu một cái: “Cho con ra kinh không phải là cho con đi chơi. Ta đã cùng biểu ca của con bàn bạc, nếu con ở bên ngoài phạm lỗi, không thể che giấu cho con. Đi đi!”

Tiêu Hoàn đương nhiên là đáp ứng liên tục. Tiêu Từ Giản nhìn bóng lưng của con, rốt cục cũng không

nhìn được mỉm cười.

Lý Dụ đến Đạm Châu hơn nửa tháng, cuối cùng cũng coi như đã dàn xếp tốt.

Chỉ là tình huống của Đạm Châu ở bên này, so với hấn tưởng tượng thì còn gian khổ hơn.

Đầu tiên là nơi ở, Đạm Châu không hề có cái gọi là thành vương phủ. Lý Dụ cũng đã cân nhắc đến điểm này, thế nhưng không nghĩ tới trong thành Đạm Châu, đại trạch được xây dựng rất ít, Nơi ở của Nhữ Dương vương sắp xếp chính là một toà nhà cũ, chủ nhân cũ rời quê hương đã lâu, toà nhà đã sớm rách nát không chịu nổi.

Đoàn người Lý Dụ đi đến Đạm Châu, toà nhà chỉ được sửa chữa tốt một phần. Hơn nữa nếu như toàn bộ được tu sửa tốt, cũng không thể chứa được 400 người.

May là tiểu đối được hấn cử đến trước để sửa sang có thuê được 2 gian nhà, gần Diêu Trí tự___ngôi chùa nổi danh ở Đạm Châu, liền an bài ở đó.

Lý Dụ chính mình ở lại Diêu Trí tự. Chùa cổ u tĩnh, so với ở lại ngôi nhà lớn mới vừa sửa chữa xong hấn cảm thấy sống ở đây tốt hơn, hấn liền ở lại trong chùa hơn mười ngày. Nghe lão hòa thượng lái nhải, nói một chút thế đạo bây giờ.

Chờ hành lý được sắp xếp tốt, hấn lại quay về ngôi nhà mới đó.

Nơi này thật sự là toà cung điện đối với dân cư nơi đây, nếu như Lý Dụ ban đầu tới nơi này cũng nghĩ là một nhà phú hào giàu có, nhưng khi đem vương phủ của Nhữ Dương vương ra so sánh thì nơi này rất chật chội.

Nhưng mà cũng có chút có lợi, chính là đi lại thuận tiện rất nhiều, phòng nhỏ, dễ dàng mang đến ẩm áp. Trong nhà có động tĩnh gì sẽ rất dễ dàng nghe được.

Vượt qua các loại khó khăn dọn nhà, Lý Dụ đối với hiện giờ vẫn tương đối thoả mãn.

Tuy rằng vừa nghĩ tới mới mười tám tuổi liền trải qua cuộc sống ẩn cư sinh hoạt, hấn liền cảm thấy thời gian thực sự dài đằng đặc. Hấn hiểu một cái đất phong ở nơi xa xôi nghèo khó này, Vương gia thì có thể làm gì a~.

Một Vương gia chỉ có thể quản lý tài sản, sự nghiệp của chính mình, săn thú, du ngoạn, chỉ cần ở phạm vi của Đạm Châu là được, nếu được cho phép hấn thậm chí có thể rời đi Đạm Châu, chỉ cần không mang nhiều đồ vật đi quá xa là ổn rồi. Thời gian còn lại chính là tha thiết mong chờ, cùng chờ đợi trong kinh phát sinh đại sự gì, có thể vào kinh yết kiến hoàng đế, thuận tiện ở kinh thành hóng gió một chút.

Tổng kết lại, nói cách khác, trên căn bản không muốn làm cái gì cũng không cần làm, hấn chỉ có thể ở Đạm Châu mà ăn no chờ chết.

Cho nên mới có chuyện rãnh rỗi ở nhà không chuyện làm, tẻ nhạt chỉ có thể tạo ra hài tử.

Lý Dự đối sinh con không hứng thú gì. Vừa nghĩ tới ở cổ đại tạo ra hài tử, hấn liền cảm thấy rất đáng sợ. Ở thời đại này không có biện pháp tránh thai nào, loại thuốc mà chỉ cần uống một chén liền sẽ không mang thai là chuyện vô căn cứ, hoặc là triệt để phá hại cơ thể mẹ.

Phương pháp tránh thai tốt nhất là không cần cùng nữ nhân lên giường!!!!

Hấn rất vui mừng rằng chính mình đối với nam nhân có hứng thú.

Mà mấy tháng nay, hấn cũng chưa ngủ cùng với nam nhân. Hấn luôn thà thiếu chứ không làm ẩu, thà rằng cứ cô quạnh như vậy phút chốc, cũng không tùy tiện tha nhiều người lên giường.

Bất quá hấn từ trước đến giờ nhịn lẩm cũng chưa đến là ba tháng... Hấn không nắm chắc được lần này hấn sẽ chịu đựng được bao lâu.

Đạm Châu ban đêm, chỉ khi có chợ đêm vào ngày 15 hàng tháng mới được đi ra ngoài, thời điểm khác là không thể tùy tiện đi loạn, qua 8 giờ, chính là cấm đi lại vào ban đêm.

Hơn tám giờ tối, tòa nhà lớn bên trong liền lặng lẽ.

Lý Dự chỉ có thể nằm ở trên giường, hấn bắt đầu suy nghĩ một vấn đề, rốt cuộc là ai đem tiêu chuẩn của hấn nâng cao đến vậy, làm hấn nhìn thấy “Túi da” đẹp đẽ đều sẽ cảm thấy tẻ nhạt vô vị?????

Thị vệ của hấn có hai người trẻ tuổi, nhìn cũng rất tốt, không chỉ có ngũ quan anh tuấn, vóc người cũng rất cao. Nếu là làm bạn tình, tố chất không chênh lệch mấy. (Anh đừng đói quá ăn quà nhaaaaa=))

Còn có Diệu Trí là một hòa thượng trẻ tuổi (hòa thượng anh cũng không tha=))), môi hồng răng trắng, vừa thấy được hấn, thường thường ngượng ngùng mỉm cười... “A di đà phật”, hấn chưa từng cùng chân chính cùng hòa thượng làm qua, nghĩ đến liền có một chút tư vị tiêu hồn.

Thế nhưng hấn cũng chỉ tưởng tượng, cũng không có tiến hành hành động. Thị vệ cũng rất tốt, hòa thượng cũng rất tốt, hấn có lượng lớn thời gian để chơi đùa. Mấu chốt là hấn hiện tại ngay cả mình có thể ở đây sống quá ba năm hay không đều không biết, ngủ một người rất đơn giản, nhưng duy trì một đoạn quan hệ lại rất khó. Hấn không muốn cuối cùng lại biến thành Nhữ Dương vương ý thế hiệp người.

Sau khi vào hạ, Lý Dự sinh hoạt giống như một lão cán bộ về hưu, luôn có quy luật.

Mỗi ngày trời mới vừa tờ mờ sáng liền rời giường. Tìm người dạy hần vài món võ, đội thị vệ của hần thực sự là ngọa hổ tàng long.

Đánh xong một bộ quyền thì đi ăn điểm tâm. Điểm tâm làm rất thanh đạm. Ăn xong điểm tâm liền cùng đầu bếp tán gẫu bàn luận. Hần cung cấp lượng lớn ý tưởng cho nhà bếp, yêu cầu bọn họ sửa đổi không ngừng.

Cùng nhà bếp bàn luận xong, xác định rõ cơm trưa cơm tối ăn cái gì. Liền đi thư phòng xem sách, luyện một chút chữ, tìm họa sĩ để học vẽ, tiến bộ rõ rệt, cũng có thể là họa sĩ liều mạng nịnh hót hần.

Buổi trưa cùng với ba đứa hài tử cùng nhau ăn cơm. Có lúc sẽ cùng Vương phi cùng ăn. Lữ phu nhân cùng người nhà của nàng ta đồng thời mất sủng.

Ăn xong cơm trưa, cùng hài tử chơi một chút, rồi đi ngủ trưa. Sau khi ngủ trưa lại đến xem hài tử lên lớp, hần đã mời danh sư, dạy cho hài tử kiến thức căn bản. Mấy đứa trẻ võ lòng có hơi sớm, Lý Dụ cũng dùng danh nghĩa đi học, cùng hài tử lên lớp, tiếp thu hệ thống giáo dục của thế giới này.

Học xong thì đi tản bộ hoặc là cưỡi ngựa, cũng có lúc câu cá.

Đến buổi ăn tối, thời điểm tâm tình tốt sẽ tổ chức tiểu yến, Lữ phu nhân có thể tham dự yến tiệc, không tính là quá thảm. Quý phủ đã không có ca kỹ, có lúc Lữ phu nhân bộc lộ tài năng đánh đàn tỳ bà của bản thân. Lý Dụ cảm thấy được nàng cũng có điểm đáng yêu.

Thời điểm tâm tình không tốt chỉ một mình một người mà ăn cơm tối, uống chút rượu, nhìn mặt trăng, nhìn sao.

Rồi lại ngủ!!!

Nghỉ hè, trải qua như vậy cũng không tính là tệ.

Ngày nào đó, Lý Dụ cưỡi ngựa trở về, thật xa liền thấy một tiểu đầu trọc gầy gò đi tới. Hần nở nụ cười, tại ven đường cho ngựa dừng lại.

“Vô Tịch!” Hần gọi tiểu hòa thượng.

Vô Tịch hòa thượng ngượng ngùng nở nụ cười, cung cung kính kính hai tay chắp trước ngực hướng Lý Dụ hành lễ: “Điện hạ.”

Bởi vì một đường đi tới, trên mặt của hần bị phơi có chút đỏ lên, nhưng mà vẫn nhìn rất đẹp, khuôn mặt tuấn tú bởi vậy mà mang đến cảm giác hỗn nhiên. Tà dương ở phía sau cậu, phảng phất ôn nhu lời chú giải.

Lý Dụ trong lòng đột nhiên run động một hồi, không phải mãnh liệt giống cảm giác kia, mà vào thời khắc ấy, hẳn xác thực cảm nhận được, một tia thương tiếc cùng không đành lòng.

“Trời thật nóng...” Hần ôn nhu nói.

Vô Tịch mím môi một cái, hẳn là đến đưa cho Nhữ Dương vương một bản viết tay.

Lý Dụ thỉnh cậu ở trong phủ nghỉ ngơi một đêm lại trở về. Bọn họ cùng nhau ăn cơm chay, nhìn một chút bản viết tay. Lý Dụ chẳng hề hiểu nổi, nhưng mà bộ dáng của Vô Tịch khi đọc kinh, rất đáng giá để thưởng thức.

Giữa trời chiều tiếng tụng kinh phảng phất có thể truyền đến rất xa. Thời điểm Vô Tịch dừng lại, Lý Dụ liền nói: “Chờ mùa hè qua, ta sẽ dẫn cậu đi Từ Sơn du lãm, Vô Tịch không ngại cùng đi với ta không?”

10. Chương 10

Từ Sơn là nơi Đạm Châu cùng Nghi Châu giao nhau, trong núi nguồn suối trong suốt, thác nước to to nhỏ nhỏ trải rộng ở giữa, trên đỉnh ngọn núi có động tiên nhân, nghe nói là di tích của tiên nhân đã ở đây luyện đan. Trên núi bốn mùa phong cảnh câu lòng người, nhất là mùa thu rất hợp lòng người.

Lý Dụ rất yêu thích du lịch, bây giờ có thể coi là có lượng lớn thời gian để đi du lịch, tuy rằng trước mắt hẳn chỉ có thể đi du lịch đến những nơi gần Đạm Châu. Từ Sơn là một lựa chọn không tồi.

Về phần sơn tặc hoành hành ở Đạm Châu, Lý Dụ đã nghiên cứu qua. Sơn tặc hoạt động quanh khu vực phía tây của Ngô Nhai sơn khá nhiều, bên kia đất ít, cho nên hương dân thường thường kiêm chức thổ phỉ. Bất quá Lý Dụ hiện tại ở tại phía đông, mà Từ Sơn lại cách phía Tây rất xa. An toàn có thể bảo đảm.

Thời điểm cuối hè, Lý Dụ liền chuẩn bị đi du lịch. Hần vốn định đem mấy hài tử cùng Vương phi đều đi, mà Vương phi lại đối với việc này không an tâm lắm, thân thể nàng mảnh mai, lại thường xuyên lo lo lắng lắng, khuyên Lý Dụ không nên đi Từ Sơn.

Lý Dụ không thể làm gì khác hơn là để nàng cùng hài tử ở trong phủ.

Nếu là Vô Tịch cùng hẳn đến đi Từ Sơn... Thời điểm Lý Dụ lời này nói ra khỏi miệng liền nảy lòng tham, nhưng mà hẳn càng nghĩ càng cảm thấy chuyện này rất khéo.

Vô Tịch tuổi trẻ khỏe mạnh, leo núi không thành vấn đề; người cũng hiền hoà, Lý Dụ cùng cậu chơi thân, có cậu làm bạn, trên đường cũng sẽ không buồn chán; thân phận lại rất an toàn, có thể tin tưởng. Có thêm hẳn đồng hành, Vô Tịch cũng có thể đi ra ngoài du lịch một phen. Hần thấy an bài như vậy cũng rất tốt.

Lý Dụ vừa nói ra khỏi miệng, Vô Tịch hòa thượng, đôi mắt liền sáng lên, Lý Dụ nhìn ra được, cậu cũng muốn đi.

“Vô Tịch nguyện bồi điện hạ đi du lịch, chính là chuyện này phải báo cáo chủ trì, được chủ trì cho phép thì mới được đi.” Vô Tịch nhìn Lý Dụ nói.

Lý Dụ thấy được Vô Tịch nguyện ý đi cùng hẳn liền vui vẻ, chủ trì bên kia chắc sẽ không ngăn cản.

Lý Dụ cùng Vô Tịch hòa thượng, thường thường tán gẫu cùng nhau, biết thân thể của cậu. Vô Tịch năm nay hai mươi tuổi, lúc năm tuổi theo mẫu thân chạy nạn tới chỗ này, sau đó mẫu thân qua đời, tuổi nhỏ hẳn được hòa thượng thu dưỡng, sau quy y xuất gia. Hẳn chỉ nhớ đến chính mình mang họ Thẩm.

Lý Dụ nghĩ hẳn cũng là một người lẻ loi. Hai người vào lúc này gặp gỡ, gọi một tiếng duyên phận, cũng không tính gượng ép.

Một tháng sau, hành trình đi Từ Sơn đã được chuẩn bị đầy đủ, Lý Dụ cũng chờ xuất phát, phủ Đạm Châu cử người đến, tìm Nhữ Dương vương nói chuyện một hồi

Phủ Đạm Châu phái tới một người tên là Hàn Vọng Tông lục sự. Trước kia Lý Dụ đến Đạm Châu, phủ Đạm Châu cũng phái người nghênh tiếp, trong đó có Hàn Vọng Tông. Mấy tháng nay, phủ Đạm Châu có chuyện gì cần liên lạc, đều là Hàn Vọng Tông phụ trách.

Lý Dụ đối với người này ấn tượng không xấu —— ngoài ba mươi, nhìn qua khôn khéo già dặn, đối Nhữ Dương vương rất có lễ độ, một điểm không nịnh nọt. Nói chuyện, làm việc rất trật tự rõ ràng.

Đạm Châu thứ sử Hà Quân Đạt lệnh cho người này phụ trách liên lạc với Nhữ Dương vương tại Đạm Châu. Lý Dụ lần đầu biết đến chuyện này, liền cười nhạo: “Người là thế nào đặc tội thứ sử? Làm cho thứ sử kia đem người đá tới phụ trách một người mang phiền toái lớn là ta.”

Hàn Vọng Tông lần này đến đây là chuyển đạt ý kiến của thứ sử Hà Quân Đạt: “Thứ sử đại nhân cho là Nhữ Dương vương không nên đi Từ Sơn.”

Từ trên cấp bậc mà nói, hẳn là thân vương, là anh em ruột với hoàng đế, cấp bậc so với thứ sử cao hơn nhiều. Nhưng nắm trong tay thực quyền mà nói, Nhữ Dương vương vẫn là bé ngoan phải nghe sự sắp xếp của thứ sử đang nắm trong tay thực quyền kia.

Bất quá tính cách của Nhữ Dương vương không thể nào là bé ngoan nghe lời người khác, huống hồ Lý Dụ cũng đang nhìn hẳn ta rồi.

“Vì sao! Vì sao! Ta muốn đi! Ta liền muốn đi! Ta cái gì đều đã chuẩn bị xong! Vì sao! Rốt cuộc là vì sao!” Lý Dụ nằm trên giường, lớn tiếng ồn ào, chỉ kém không lăn lộn khóc lóc om sòm.

Hàn Vọng Tông cau mày, vẫn là tận lực duy trì thanh âm bình tĩnh giải thích: “Đây là vì an toàn của điện hạ mà nghĩ.”

Vừa nghe đến hai chữ “an toàn”, Lý Dụ lập tức đình chỉ co giật, hần yên lặng nhìn Hàn Vọng Tông, hoài nghi nói: “Người đang uy hiếp ta?”

Hàn Vọng Tông lập tức nói: “Ty chúc sao dám! Điện hạ có việc không biết, gần đây Nghi Châu nước mưa rất nhiều, năm nay rất có thể sẽ có lũ mùa thu, Nghi Châu cùng Bản Châu cũng có thể sẽ có lũ, thực sự không thích hợp cho điện hạ xuất hành.”

Lý Dụ cảm thấy hần cần phải diễn lại một chút, dễ dàng bị thuyết phục không phải là phong cách của một Vương gia ngu ngốc.

“Người không phải đang lừa gạt ta đi?” Hần mất hứng nói, “Dự đoán làm sao chuẩn như vậy? Lũ mùa thu nói đến là sẽ đến?”

Hàn Vọng Tông thành khẩn giải thích một phen, còn nói: “Vốn là mùa hè Nghi Châu có đoạn đê cũ nát, tình hình có chút nguy hiểm, chỉ là miễn cưỡng vượt qua được năm trước, năm nay mùa thu đến lượng mưa nếu như cũng giống những năm qua, rất có thể vỡ đê, càng khỏi phải nói đến tình hình trước mắt, sau khi vào thu, trời mưa trời rõ ràng nhiều hơn những năm qua. Cho nên có lũ mùa thu cũng rất có thể.”

Lý Dụ từ lỗ mũi hừ ra một tiếng: “Các người làm ăn gì kỳ vậy.” Hần mất hứng nói: “Nói chung cái này là vấn đề của các người, không phải vấn đề của ta! Ta không muốn quản. Đại đê yếu, các người còn không dành thời gian đi tu sửa? Làm hại ta không có cách nào ra ngoài chơi là chuyện gì a?”

Hàn Vọng Tông nỗ lực bình phục tâm tình, mới nói: “Điện hạ, tu sửa đê cần tiền tài, nhân lực, Nghi Châu nghèo, Đạm Châu còn nghèo hơn. Lao dịch cũng không phải có thể tùy tiện tăng cường.”

“Được!” Lý Dụ quát to một tiếng, “Nói cho cùng, là muốn lấy tiền của ta!”

Hàn Vọng Tông kinh ngạc: “Ta không có...”

Lý Dụ không nhịn được phát tay một cái: “Ta hôm nay mệt rồi, không muốn tiếp tục nghe chuyện nhàm chán đó.”

Hàn Vọng Tông biết Nhữ Dương vương là bị tiên đế cùng Vân thực phi làm hư, vừa không ổn trọng, cũng không có giáo dục, mà ngày hôm nay lại mang đến cảm giác quái dị quả thực đạt tới đỉnh điểm, thật giống hần hoàn toàn tự giận mình, căn bản không quan tâm đến khí chất cao quý, cũng không thêm quan tâm đến thể diện.

Hàn Vọng Tông sắc mặt có chút tái nhợt, quần bách mà lùi ra.

Lý Dụ một mình nằm trên giường nhỏ một chút, nghĩ lại vừa nãy hình như hấn diễn hơi quá rồi.

Hấn lẩm bẩm mắng một câu thô tục.

Triệu Thập Ngũ đứng ở một bên, xem toàn bộ quá trình, hấn nhỏ giọng gọi tiểu cung nữ đem đến dụng cụ uống trà, sau đó khuyên nhủ: “Điện hạ, nếu thật sự đến lũ mùa thu, trên đường khó đi, có khi sẽ gặp phải dân chạy nạn, không ngại chờ chút đã, xem xem tình hình như thế nào lại tính tiếp?”

Lý Dụ không có trách cứ ông. Phảng phất để chứng minh Hàn Vọng Tông nói dối, lúc này trời lại bắt đầu mưa. Nước mưa phớt qua tầng tầng mái ngói, chảy qua mái hiên liên, đem màu sắc của rêu xanh càng đậm.

Sau ba ngày, Lý Dụ sai người đi nói cho Hàn Vọng Tông cùng Hà Quân Đạt, hấn sẽ cho bọn họ một số tiền lớn, dùng để tu sửa, che chở đê, điều kiện là bọn họ nhất định phải bảo đảm cho hấn đi Từ Sơn du ngoạn.

Nhữ Dương Vương đưa ra một số tiền lớn, là mười vạn quan tiền cùng hai mươi vạn lượng bạc. Đây đúng là một số tiền lớn, Hà Quân Đạt mừng rỡ mà nhận lấy.

Chuyện này thành một chuyện cười, khoái trá mà truyền đến trong kinh —— Nhữ Dương vương, cho là hấn có thể sử dụng mấy trăm ngàn lượng bạc ngăn cản lũ mùa thu, sau đó hấn đi đến một nơi không ai biết tên du ngoạn một lần. Đối với người ở kinh đô mà nói, Từ Sơn chính là cái núi nhỏ ở nông thôn.

Chuyện này truyền đi rất nhanh. Nếu như Nhữ Dương vương lúc trước nguyện ý đưa ra nhiều tiền như vậy, nói không chừng bây giờ hấn còn có thể ở Vân Châu mà sống an ổn, làm sao đến mức lưu lạc tới Đạm Châu.

Cái chuyện cười này đương nhiên thật nhanh truyền vào đến tai Tiêu Từ Giản, một lần lại một lần, không chỉ có một người muốn dùng Nhữ Dương vương làm trò cười để nịnh nọt thừa tướng. Ai cũng biết thừa tướng nhìn không ưa Nhữ Dương vương.

Tiêu Từ Giản cũng không cảm thấy chuyện này có gì nên cười.

Sau khi hoàng đế ở trong cung biết chuyện này —— hoàng đế nhận được thư từ huynh trưởng Nhữ Dương vương. Nhữ Dương vương ở trong thư hướng hoàng đế vãn an, cũng nói chính mình tại Đạm Châu sinh hoạt, lạc thú duy nhất chính là cưỡi ngựa, leo núi, hấn thỉnh cầu hoàng đế dàn xếp chút, có thể cho hấn có phạm vi hoạt động lớn hơn một chút, ít nhất cho phép hấn đi Từ Sơn xem xét.

Hoàng đế kêu người tới hỏi tình trạng của Nhữ Dương vương gần đây, nên mới biết chuyện cười này.

Thời điểm Hoàng đế cùng Tiêu Từ Giản nói đến chuyện này cũng rất đồng tình với Nhữ Dương vương, cũng không cao hứng như người bên ngoài cười nhạo Nhữ Dương vương.

“Không quản động cơ ra sao, Nhữ Dương vương dù sao cũng thực là vì phòng thiên tai mà xuất tiền, chẳng lẽ không phải là một chuyện tốt?”

Tiêu Từ Giản đối hoàng đế vô cùng nhẫn nại, y nói: “Bởi vì thế nhân thường thường chỉ nghe một người nói, mà không nhìn đến hắn đang làm cái gì. Muốn lừa người khác, trước tiên là bắt đầu từ lời nói.”

Hoàng đế trầm tư chốc lát, vẫn là nói: “Nói cho Hà Quân Đạt, kêu hắn ta không cần quá ràng buộc Nhữ Dương vương.”

11. Chương 11

Từ Sơn cuối cùng vẫn là không thành công đi đến được. Lũ mùa thu tới rất hung hăng, Nghi Châu cùng Đạm Châu một vùng đều bị chìm.

Càng bị thảm hơn chính là Nhữ Dương vương bị bệnh.

Thời điểm Hàn Vọng Tông tới thăm bệnh, Nhữ Dương vương đang nằm ở trên giường rầm rì.

“Ta muốn cũng không được... Mưa này muốn phiền chết người.” Nhữ Dương vương một mặt nản lòng.

Hàn Vọng Tông cho là một tiểu phong hàn cũng sẽ không làm cho hắn chết. Nhưng lại rất khó nói, hắn ta có chút ác độc mà nghĩ, người trong cung đều được nuông chiều từ bé, tựa hồ một chút gió thổi đến đều sẽ chết.

Nhữ Dương vương nếu chết tại Đạm Châu... Đối với hoàng đế, đối với thừa tướng đều không ảnh hưởng gì, Nhữ Dương vương đi đến Đạm Châu không lâu liền chết đi, là Nhữ Dương vương vô phúc, hoặc nói là lòng mang oán giận đem mình tức đến chết, cũng không thể nào trách được hoàng đế, cũng không thể trách thừa tướng.

Mà là do người phía dưới không có hầu hạ tốt Vương gia, cho hắn ăn ở không tốt nên mới xảy ra sự tình. Từ góc độ này, Hàn Vọng Tông cũng không hy vọng Nhữ Dương vương có gì ngoài ý muốn.

“Điện hạ chỉ là vì bị bệnh, an tâm nghỉ ngơi hai ngày sẽ tốt lên thôi.” Hàn Vọng Tông khuyên nhủ hắn.

Lý Dự đối với thân thể bệnh tật triền miên mà vung vung tay: “Phí lời, tất cả đều là phí lời.”

Hàn Vọng Tông liền nói có người trong cung đến an ủi. Sau khi Hoàng đế nhận được tin về Nhữ Dương vương, sai người tới ban thưởng. Mặc dù chỉ là một ít vải vóc và vài vật dụng nho nhỏ. Mà lễ khinh tình ý trùng, hành động hoàng đế tặng đồ cho hắn, cũng là biểu thị thái độ hoàng đế hoàn toàn không có quên người ca

ca là Nhữ Dương vương này.

Quả nhiên Nhữ Dương vương vừa nghe nhắc đến hoàng đế, oán giận rất nhanh liền yếu đi, chỉ là nhỏ giọng nói: “Bệ hạ thực sự rất nhân từ...”

Hàn Vọng Tông làm bộ không nghe ra bên trong lời nói kia vẫn có một tia tỏ vẻ khổ sở.

Hàn Vọng Tông rời khỏi vương phủ, liền trở lại thư phòng ở Đạm Châu phủ, gặp phải mấy cái đồng hương lắm mồm, liền sỉ nhục hấn ta: “Đây không phải là Hàn lục sự à! Từ vương phủ đã về rồi! Có được Vương gia ban thưởng hay không?”

Hàn Vọng Tông không thêm để ý đến bọn họ, chỉ ở trong lòng cười lạnh. Những người này cười nhạo Nhữ Dương vương ngu xuẩn, bắt quá là năm mươi bước cười một trăm bước, lớn tiếng cười nhạo người khác, chính bản thân cũng thông minh hơn ai đâu.

Bên này Lý Dụ, sau khi tiễn Hàn Vọng Tông rời đi, cũng chậm chậm từ trên giường ngồi xuống. Cung nhân bưng thuốc tới cho hấn —— kỳ thực chính là một bát trà đường đỏ gừng.

Sau khi vào thu không khí có chút ẩm ướt, Lý Dụ cũng chỉ bị cảm vặt, hấn liền biết thời biết thế, từ chối hành trình đi Từ Sơn.

Lại nói hấn là thật sợ gặp phải bệnh lạ, trong phủ lão ngự y cũng đã bảo đảm đi bảo đảm lại rằng Vương gia cũng không có gì đáng lo ngại, chỉ cần uống ít trà gừng, Lý Dụ mới cảm giác tránh được một kiếp. Thuốc Đông y quá đáng, hấn uống không trôi!!!

Uống xong một bát canh đường nhiều gừng nóng hừng hực, Lý Dụ lấy lại tinh thần, nhảy nhót tưng bừng. Vừa vặn Vô Tịch cũng tới.

Trời mưa xuống, không thích hợp hoạt động bên ngoài. Nên cũng chỉ ngồi đọc sách, nói chuyện phiếm. Ôm một bình rượu ngon, chuẩn bị vài món ăn tinh xảo cũng có thể giải sầu.

Chỉ tiếc, Vô Tịch không thể uống rượu, cậu cũng không phải là hòa thượng uống rượu ăn thịt. Lý Dụ trước kia đương nhiên không tin cái gì gọi là cưỡng ép hòa thượng phá giới tổn hại Âm đức, nhưng mà nhập gia tùy tục, hấn bây giờ đối với chuyện như vậy cũng thận trọng, hấn cũng không quan cưỡng ép người khác theo ý mình.

Vì vậy không thể làm gì khác hơn là lấy trà thay rượu. Vô Tịch theo thường lệ trước tiên giảng một đoạn kinh cho Nhữ Dương vương. Sau đó hai người liền đánh trống lảng. Tiểu cung nữ bưng tới hai đĩa điểm tâm, đều dùng khay bạc đựng. Một bàn là bánh ngọt củ từ, Vô Tịch thấy được, bánh này làm so với gia đình bình thường khác thì tinh xảo hơn nhiều, mặt trên khắc lên họa văn hình hoa cúc. Một đĩa khác, Vô Tịch chưa từng thấy.

Ngay ngăn chỉnh tề, nhìn qua giống nhau. Vô Tịch liền hỏi: “Đây là bánh được lưu hành trong kinh sao?”

Thứ gì chưa từng thấy, đều sẽ cho rằng là đồ trong kinh truyền đến. Câu hỏi của Vô Tịch cũng không sai, Lý Dụ ở kinh thành cũng gặp qua loại bánh tương tự với bánh mì cùng bánh bích quy. Chỉ là này bánh bích quy là hẩn tự mình làm được, được rồi, chính là nhà bếp làm, vì làm món này mà Lý Dụ cố ý làm cái lò nướng cho bọn họ.

Đáng tiếc Vô Tịch chẳng hề thích lắm, cậu ném trả một khối nhỏ bánh bích quy, vẫn là ưu ái bánh ngọt củ từ hơn.

Cậu thật sự rất yêu thích bánh ngọt củ từ.

“Điện hạ, nếu bánh ngọt không ăn hết có thể cho ta mang về không?” Vô Tịch mở miệng nói.

Lý Dụ lập tức nói: Người mang về bao nhiêu cũng được. Nếu thích, ta mỗi ngày kêu người đưa tới cho người.”

Vô Tịch giải thích: “Xung quanh Diệu Trí tự có phụ nữ và trẻ em chạy nạn tới đây, trong chùa cũng có phân chút cháo và đồ ăn cho bọn họ. Sẽ không quá đói bụng, nhưng bên trong bánh ngọt có nhiều đường, ăn đi có thể cầm cự được lâu một chút.”

Lý Dụ liền gọi thị nữ đi chuẩn bị cho Vô Tịch bánh ngọt, bánh màn thầu cùng bánh bột ngô nhiều chút.

“Trong thành, có dân chạy nạn rất nhiều sao? Bằng không ta cũng gọi là người đi đưa chút đồ ăn qua.” Lý Dụ hỏi Vô Tịch. Hẩn nghĩ trước mặt Vô Tịch cũng không cần diễn; dù sao diễn một người ngu xuẩn cũng sẽ giả nhân giả nghĩa mà bố thí một ít ân huệ cho người qua đường.

Vô Tịch trả lời nói: “Diệu Trí tự chứa khoảng chừng có ba mươi mấy người, thời điểm nhiều nhất cũng không vượt quá năm mươi người. Miếu thành hoàng bị ngập hơi nhiều, ước chừng khoảng tám mươi người. Tính toán dân chạy nạn ở toàn thành khoảng hai trăm người. Nếu sau này dân chạy nạn vào thành quá nhiều, e là sẽ đóng cửa thành.”

Lý Dụ vô cùng hào khí, muốn nhà bếp kéo mấy xe mang bánh màn thầu đi bố thí. Mấy xe bánh màn thầu mang danh nghĩa Nhữ Dương vương phủ tới phân phát đồ ăn cho những dân tị nạn, đối với hẩn cũng chỉ đáng mấy đồng thôi, cũng không tốn kém gì nhiều.

Vô Tịch lại lập tức ngăn lại hẩn, then thùng nói: “Điện hạ không cần nóng ruột như vậy. Bố thí lung tung như vậy dễ dàng dẫn đến tranh chấp. Hơn nữa... Diệu Trí tự một vùng dân chạy nạn đã phiền muộn không thôi. Nếu là ở vùng này bố thí, tất nhiên sẽ đưa tới càng nhiều người. Nếu như bị trụ trì biết đến, chắc chắn trách cứ ta.”

Lý Dụ chế nhạo cậu một hồi: “Người a~ trong lòng, lo lo lằng lằng quá nhiều chuyện trong hồng trần.”

Vô Tịch mỉm cười chấp tay trước ngực.

Lý Dự cũng nở nụ cười. Nửa tháng sau, dân chạy nạn trong thành khoảng chừng tăng đến 500 người, Diêu Trí tự cũng không cách nào ngồi xem mà không quản, mấy nhà giàu trong thành rốt cục bỏ tiền ra mà phân phát cháo. Nhữ Dương vương tự nhiên là muốn làm việc tốt này, ai cũng đừng nghĩ cướp danh tiếng của Vương gia.

Hàn Vọng Tông vì vậy lại được nhận được việc—— giúp Vương gia thết to phân phát cháo. Khí trời đã triệt để chuyển lạnh, Hàn Vọng Tông trong lòng cũng lạnh lẽo theo. Hắn ta biết Nhữ Dương vương sau khi đến Đạm Châu, liền cùng một hòa thượng thân nhau, cơ hồ đối với hòa thượng kia nói gì nghe nấy. Lần này bố thí chắc cũng là nghe hòa thượng kia đi.

Hàn Vọng Tông bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ một vấn đề, Nhữ Dương vương này, rốt cuộc là cái hạng người gì?

Tại Đạm Châu danh tiếng Nhữ Dương vương cũng được vang danh, đám người trong kinh đã đem hắn quên rồi. Ở trong cung, Nhữ Dương vương tựa hồ chỉ là tiêu điểm cho người ta chê cười.

Bắt đầu vào mùa đông, trong cung liền có đại sự. Hoàng hậu vẫn không có mang thai, mà là hoàng đế bị bệnh.

Khởi đầu chỉ là một trận phong hàn nho nhỏ, ai cũng không nghĩ đến rằng hoàng đế sẽ bệnh quá lâu

12. Chương 12

Ban đầu hoàng đế chỉ gặp phải chứng bệnh phong hàn phổ thông, ngự y cũng không quá sốt sắng, coi như bệnh phong hàn phổ thông mà trị. Hoàng hậu không quản hoàng đế có bệnh nghiêm trọng hay không, chỉ là tận chức trách hoàng hậu chức, ở bên người hoàng đế mà tỉ mỉ chăm sóc.

Loại phong hàn nho nhỏ kéo dài mấy ngày hoàng đế cũng từng bị nhiều rồi. Nhưng mấy ngày sau, hoàng đế ngày càng mệt mỏi, còn có nhiều lần bị sốt cao. Lần này, ngự y mới khẩn trương lên.

Đông Hoa Cung vốn yên tĩnh, từ khi hoàng đế bệnh, lại càng an tĩnh dị thường. Hoàng đế sau khi ngủ trưa tỉnh lại, chỉ cảm thấy toàn bộ cung điện trống rỗng, không có bất kỳ ai, thật giống đang nằm trong một đại lăng mộ. Hắn rất sợ, há mồm gọi người, lại phát hiện mình không thể phát ra.

Rốt cục xa xa, có một giọng nói vang lên.

“Bệ hạ, bệ hạ?”

Hắn bỗng nhiên tỉnh lại, ngơ ngác ngác gian nan mở mắt ra, một lát sau, mới hiểu được là hoàng hậu đang gọi hắn.

“Bệ hạ gặp ác mộng.” Hoàng hậu nhíu lông mày. Nàng thấp giọng dặn dò cung nữ lấy nước nóng đến, dùng khăn nhúng nước nóng vắt qua, nhẹ nhàng lau mồ hôi lạnh trên mặt của hoàng đế.

Ấm áp mà thư thái lau chùi, mang theo hương vị đặc biệt ôn nhu của cô gái trẻ. Hoàng đế mơ mơ màng màng nhớ lại mẫu hậu của mình, các nàng tựa hồ trời sinh biết chăm sóc người khác, đây là cái đạo lí gì??

Loại nhu tình này làm tâm dần dần yên ổn, cái mộng cảnh khủng bố ở trong lòng lại không sao quên được.

Hắn nắm chặt tay hoàng hậu: “Trong cung quá an tĩnh. Mặc dù ta đang ngủ, bên cạnh nên có âm thanh mới an tâm được.”

Hoàng hậu có chút bận tâm: “Sẽ không quấy nhiễu đến việc nghỉ ngơi của bệ hạ chứ?”

Hoàng đế lắc đầu một cái. Bệnh một khoảng thời gian, viên mắt có chút quầng thâm, hoàng hậu giờ khắc này chỉ muốn thỏa mãn mọi yêu cầu của hắn. Nàng lập tức bố trí, gọi cung nữ đem những lồng chim treo lên lại hành lang, lại gọi nhạc sĩ tới biểu diễn đàn tỳ bà. Hoàng đế nhắm mắt nghỉ ngơi, hoàng hậu ở sau tấm bình phong đọc sách, một bên cùng nữ quan thấp giọng nói chuyện, tán gẫu về chút hoa cỏ, may vá, nuôi chim nuôi mèo.

Hoàng đế lần thứ hai chìm vào ngủ say, cảm thấy an tâm hơn nhiều.

Mà tâm ngũ y lại không bỏ xuống được. Ở trong cung làm ngũ y gần ba mươi năm, trải qua ba đời hoàng đế, có thể hữu kinh vô hiểm mà tồn tại cho tới bây giờ, là bằng bản lĩnh của bản thân ông. Có người sau lưng gọi hắn “Phương phán quan”, trong cung cũng biết biệt hiệu này của ông, nhưng chẳng hề cho là ngỗ nghịch.

Bởi vì mấy chục năm nay, Phương phán quan nói có thể sống, là có thể sống. Phương phán quan nói không thể sống, chưa bao giờ có thể sống hơn nửa năm.

Chỉ có điều có thể tồn tại một thân bản lĩnh còn chưa đủ, còn biết phải biết thời điểm nào nên mở miệng, thời điểm nào nên câm miệng và quan trọng là nên nói với người.

Trước mắt, tình hình của hoàng đế, Phương Phù Hộ đã nhận định. Việc này lớn, ông chỉ dám nói với một người.

Tiêu Từ Giản đem chén trà bỏ xuống. Trong phòng trà không có đèn, lúc này tà dương đã hạ xuống, hương trà thoang thoảng bên trong càng thêm rõ ràng.

“Người chắc chắn chứ?” Y hỏi Phương Phù Hộ.

Phương Phù Hộ cúi đầu đến mức rất thấp, không dám nhìn thẳng mắt của thừa tướng.

“Thừa tướng, hạ thần tuyệt đối không nhìn lầm.”

Ông nhìn thấy Tiêu Từ Giản bưng lên chén trà nhỏ, nhưng cũng không có uống, liền để xuống lại.

Một lát sau, Tiêu Từ Giản mới lại hỏi: “Hoàng đế nhiều nhất là có thể trụ tới khi nào?”

Phương phù hộ câu chuyện: “Thái Y Viện nhất định sẽ đem hết toàn lực, có thể kéo dài được mấy tháng.”

Tiêu Từ Giản lại hỏi: “Khi nào những người khác ở Thái Y Viện nhìn ra tình hình không tốt?”

Phương Phù Hộ là người đầu tiên nhận ra, cũng không có nghĩa là những người ở Thái y viện đều là phế vật. Nếu như vậy, trong cung sẽ không có thái bình.

Phương Phù Hộ thưa: “Khoảng nửa tháng nữa, Lục thái y hẳn là cũng có thể nhìn ra. Sau đó Trần thái y, Tần thái y, Chu thái y cũng sẽ phát hiện. Một tháng sau, e rằng toàn bộ Thái Y Viện đều biết.”

Tiêu Từ Giản từ phòng trà đi ra, lập tức gửi cho trưởng tử Tiêu Hoàn một tin gấp. Trong thư kêu Tiêu Hoàn đổi đường sang Đạm Châu, đến Đạm Châu coi tình hình lũ lụt, không có mệnh lệnh của y, không cho rời khỏi Đạm Châu.

Lý Dự đang ở Đạm Châu vui vẻ mà sinh sống qua ngày.

Đến Đạm Châu được nửa năm, hấn đã hình thành nhiều thói quen tốt. Gần nhất vương phủ mua mặt sau của một vùng, chuẩn bị đem những con đường sửa chữa, có thể sửa chữa càng rộng rãi thư thái càng tốt. Lý Dự tính làm một cái bể nước để nuôi cá. Nhưng hiện tại sân quá cổ xưa đơn điệu, ánh sáng cũng không đủ.

Hấn tự mình vẽ nên ý tưởng xây lại sân, qua hết năm sẽ tiến hành làm. Lữ phu nhân xem qua bản vẽ liền bắt đầu cùng Vương phi tranh chỗ gần nhất với sân của Vương. Lý Dự đe dọa nàng, nếu lại giở trò, liền đem nàng đưa đến chỗ khác mà sống một mình.

Đến cuối năm, Lý Dự rốt cục cũng tính rõ ràng hiện tại trong một năm hấn có bao nhiêu thu nhập. Hấn ở Đạm Châu hoàn toàn dựa vào thu nhập ở nơi đây, hơn nữa triều đình còn cho hấn bổng lộc, năm nào cũng nhận tổng cộng hơn một vạn lượng bạc.

Hấn dĩ nhiên là rất hài lòng. Đương nhiên khi ở Vân Châu là không thể so sánh, ngược lại hấn cũng không phải Như Dương vương thật sự. Chỉ có thể cảm khái, hoàng thất đúng là hoàng thất, dù có bị đưa tới vùng

đất hoang tàn nghèo khổ, thì hấn cũng không thiếu tiền —— Nhữ Dương vương trữ tiền nhiều như vậy, hấn đời này sẽ không lo thiếu tiền.

Chờ qua năm, ngoại trừ tu sửa vương phủ, hấn dự định mời thêm nhiều lão sư, xây một toà dạy học tại nhà. Gần nhất có nhiều người đề nghị hấn nên mua nhiều đất. Hấn cũng không đáp ứng.

Cuối năm có quá nhiều chuyện xảy ra, người ra ra vào vào, thỉnh an, tặng lễ, cầu ban thưởng, đòi tiền, kêu hấn hỗ trợ mua hàng tết.

Hàn Vọng Tông đi đến vương phủ, liền nghe một trận thanh âm tẻ nhạt.

Thật xa liền nhìn thấy Nhữ Dương vương đang đứng ở hành lang, khoác một kiện áo khoác không mới không cũ, thấy người đến, liền phất tay một cái.

“Tiểu Hàn thực sự là không khách khí, lại tới uống rượu.” Lý Dụ thường thường lấy Hàn Vọng Tông làm chuyện cười.

Hàn Vọng Tông mới vừa hành lễ, liền nghe thấy một tiếng đàn tẻ nhạt hơn kéo tới. Nhữ Dương vương cũng không nhận được, lườm một cái.

Hàn Vọng Tông cười nói: “Vương gia mới sở hữu được một đám người mà sao ăn tết không biết nên làm gì đãi khách vậy?”

Nhữ Dương vương bắt đầu cười ha hả.

Hàn Vọng Tông biết được Nhữ Dương vương gần đây mới mua ba mươi người vào phủ, bảo là muốn cho bọn họ làm thị nữ. Nhóm người này đều là dân chạy nạn, tuổi tác đều khá nhỏ. Nhữ Dương vương nói, càng non hấn càng thích.

Lúc này, xem ra là những nữ hài tử này ở sát vách học luyện đàn.

Hàn Vọng Tông cũng không biết những tiếng đàn hỗn độn này có gì tốt để nghe. Bất quá cũng theo lễ phép, bồi Vương gia đứng ở hành lang nghe một chút.

Lý Dụ chính là nhớ lại đời trước. Hấn còn chưa lên đại học, còn ở quê nhà, nhà dưới lầu chính suốt ngày chơi đàn, cuối tuần thường bị tiếng đàn làm ồn ồn khiến hấn không thể ngủ được.

Một lát sau Lý Dụ mới phục hồi tinh thần lại, nhìn về phía Hàn Vọng Tông hỏi: “Hôm nay tới là có chuyện gì?”

Hàn Vọng Tông cũng thu lại thần sắc, nghiêm túc nói: “Điện hạ, Tiêu công tử đến Đạm Châu.”

13. Chương 13

“Tiêu công tử là ai?”

Cũng không nghĩ có liên quan đến Tiêu thừa tướng, Lý Dụ nhất thời không phản ứng lại Tiêu công tử là ai. Hắn chỉ nhận thức một người họ Tiêu, hơn nữa hắn cảm thấy người khác sẽ không xưng Tiêu Từ Giản là Tiêu công tử.

Hàn Vọng Tông đã quen Nhữ Dương vương ngu xuẩn, ông ta lại lưỡi phân rõ Vương gia là thật ngu xuẩn hay là giả ngu xuẩn, giải thích: “Tiêu công tử chỉ chính là trưởng tử của thừa tướng ____ Tiêu Hoàn, huynh đệ song sinh với hoàng hậu, từng ở trong cung là Vệ úy. Bây giờ là đi tuần tra.”

Lý Dụ nói: “Ồ.”

Hắn đối Tiêu Từ Giản là kính sợ tránh xa. Hoặc nói đúng hơn là, không thể không kính sợ tránh xa, tốt hơn là cách mười vạn tám ngàn dặm, càng xa càng tốt. Người nhà họ Tiêu đi đâu làm gì, cũng không có liên quan đến hắn.

“Vậy thì đưa đến đặc sản cho cậu ta đi, tán gẫu tỏ rõ tâm ý. Ta nghĩ Tiêu công tử hẳn là không thiếu bạc. Đưa gỗ được chạm khắc tinh tế thì thế nào?” Lý Dụ chưa xót mà nói.

“Điện hạ!” Hàn Vọng Tông mới không muốn thảo luận ba cái chạm khắc gỗ gì đó, “Điện hạ không hiểu kỳ Tiêu công tử lúc này đến Đạm Châu làm cái gì?”

Lý Dụ rung mình một cái. Cuối năm, không ở kinh thành cùng người nhà đoàn tụ, lại chạy đến Đạm Châu. Quả nhiên là chuyện quái dị.

“Không quản cậu ta tới làm gì, tốt nhất là không nên cùng ta có quan hệ.”

Hàn Vọng Tông thấp giọng nói: “Trên danh nghĩa là đến coi tình hình tai nạn. Nhưng mà thiên tai cũng đã qua, trong thành tình huống rất an ổn. Đạm Châu một năm qua, cũng không có đại sự gì. Ngoại trừ một chuyện.”

Lý Dụ biết đến ông ta ám chỉ cái gì —— Nhữ Dương vương. Một năm này, Nhữ Dương vương từ Vân Châu lần đến Đạm Châu.

“Cậu ta muốn gặp ta?” Lý Dụ hỏi Hàn Vọng Tông.

Hàn Vọng Tông lắc đầu một cái: “Cũng không có. Tiêu công tử hiện tại đang ở tại quý phủ của thứ sử, cũng không nói muốn gặp điện hạ.”

Lý Dụ nổi giận, Hàn Vọng Tông đây là đùa giỡn hắn.

“Rất tốt!” Hắn nói, “Bởi vì nếu như cậu ta muốn gặp ta, liền đến vương phủ gặp ta! Ta tuyệt đối sẽ không chủ động gặp cậu ta! Đờ ta đã có một người họ Tiêu ta không muốn gặp rồi!”

Hàn Vọng Tông nhắc nhở hắn: “Điện hạ, có phải hay không trong kinh xảy ra chuyện gì?”

Lý Dụ không biết tin tức trong kinh, hắn nói cho Hàn Vọng Tông: “Người hỏi ta không bằng đi hỏi Hà Quân Đạt, Hà Quân Đạt biết nhiều tin tức hơn so với ta.”

Tin tức của hắn một là liên quan đến hoàng thân, hai là nhà mẹ đẻ của Vương phi, mà một năm qua, hắn thất thế đi tới Đạm Châu này, thân thích gì đó đều đối với hắn lạnh nhạt. Ngày lễ sẽ có mấy người cử người đến thăm hỏi, mà trong triều cũng không ai muốn nhắc tới Nhữ Dương vương hắn.

“Trong kinh cho dù đã xảy ra chuyện gì, cũng không liên quan đến ta nữa rồi.” Lý Dụ nói.

Hàn Vọng Tông chỉ cảm thấy chuyện này rất kỳ lạ, làm thế nào cũng đoán không ra. Cái cảm giác này thực sự rất đáng ghét. Trong lúc nhất thời hai người đều rơi vào trầm mặc.

Mùa đông, sau giờ Ngọ mây đen dày đặc, sát vách tiếng đàn lại quá hỗn tạp. Lý Dụ bỗng nhiên nói: “Những hài tử này thật vô tội, mới bị ta mua về mấy ngày.”

Hắn dừng một chút: “Vạn nhất xảy ra chuyện gì, ông phải khuyên Hà Quân Đạt để cho những hài tử này đi đi.”

Một tháng sau.

Đêm hôm ấy, hoàng đế đang ngủ mê man tỉnh lại, tựa hồ hơi có tinh thần.

“Bái Bái.” Thị lực càng ngày càng yếu, ban ngày cho dù trợn tròn mắt cũng cảm thấy trước mắt như bị một tầng sương mù che lại, càng khó nói vào giữa đêm khuya khoắt, lực lợi đưa tay ra, hoàng hậu nắm chặt lấy tay của hoàng đế.

“Bệ hạ, thiếp ở đây.” Hoàng hậu ôn nhu nói.

Hoàng đế thở hổn hển hỏi: “Bái Bái, những gì nàng đã đáp ứng ta, còn nhớ không?”

Hoàng hậu không do dự: “Thiếp vẫn nhớ.”

Hoàng đế gật gật đầu, hấn chỉ là nắm tay của hoàng hậu, do dự một hồi, phảng phất như hạ quyết tâm rất lớn, mới nói: “Được. Ngày mai ta muốn lưu di chiếu. Nên triệu Tiêu thừa tướng vào, Chu Phó Xạ, còn có... Văn thái phó nữa triệu hết vào cung đi.”

Hoàng hậu không nói gì, nước mắt đã rơi xuống. Hoàng đế không nói gì, hấn dần dần lâm vào ảm đạm, lẩm bẩm nói: “Người quyết định đi, Bái Bái, nàng nhanh quyết định...”

Hoàng hậu cũng không nhịn được nữa, ngồi bên giường mặc cho nước mắt tuôn rơi.

Nàng biết ý tứ của hoàng đế. Nửa tháng này, đến chăm sóc hoàng đế dưỡng bệnh là hoàng hậu cùng với tỳ nữ của nàng, trên thực tế những quyền lệnh cũng không thông qua nàng, nói đúng hơn là không được truyền ra khỏi căn phòng này. Nếu như hoàng hậu dám cản trở hoặc giở trò gì, di chiếu của hoàng đế cũng rất khó lưu lại.

Hoàng hậu cũng không phải vì hoàng đế mà khóc, mà khóc cho quyết định của mình, trong lòng nàng cất giấu một thanh đao, bây giờ nàng lại dùng nó tổn thương đến người nàng quan tâm nhất.

Khóc xong, nàng chà mặt, đứng lên, đi ra nội thất, đi qua hai bức bình phong. Cung nữ ngồi trực đêm, nhìn thấy nàng dồn dập đứng dậy hành lễ.

Tháng giêng vừa qua không lâu, liên hoa tinh tể mà nở rộ, hoa mẫu đơn cùng uyên ương đua nhau khoe sắc, nàng nhìn ánh đèn ảm đạm, cùng với những tường thành được mạ vàng. Nàng và hoàng đế đối với thừa tướng là một đôi con rối đáng yêu. Nếu bọn họ trưởng thành hơn một chút, nàng cũng có thể trợ giúp hoàng đế trở nên mạnh mẽ. Nhưng bây giờ hết thấy, đều kết thúc.

“Bệ hạ có chỉ, ngày mai triệu Tiêu thừa tướng, Văn thái phó, tả hữu Phó Xạ vào cung.” Nàng tỉnh táo đem ý chỉ truyền xuống.

Cha của nàng, Tiêu Từ Giản trước kia tiến đã cùng nàng nói qua, nếu sau khi hoàng đế băng hà, sẽ cho ai kế vị.

Tiêu Từ Giản muốn nàng kéo dài tới khi nào thì cứ kéo, kéo đến khi hoàng đế băng hà mà không có di chiếu là tốt nhất.

Đợi đến khi hoàng đế băng hà, hậu cung không có thái hậu, trong triều không có người nhiếp chính, vào thời khắc ấy, Tiêu Từ Giản làm thừa tướng là đại thần cùng phụ trách chính trị, sẽ danh chính ngôn thuận là người trên vạn người không khác gì hoàng đế.

Hoàng hậu nghĩ tới tình hình kia, trong lòng không khỏi rung động. Phụ thân nàng có dã tâm muốn cùng hoàng đế đứng ngang hàng.

“Phụ thân nghĩ ai sẽ là tân quân?” Nàng hỏi.

Tiêu Từ Giản cũng không hề che giấu nữ nhi, đem tình huống phân tích cho nàng nghe: “Con trai của tiên đế, bây giờ còn sống ngoại trừ hoàng đế, còn có Nhữ Dương vương cùng Trường Tín vương. Nhữ Dương vương là người kiêu căng, hoang dâm, không thể đảm nhận trọng trách này. Trường Tín Vương vừa mới đầy ba tuổi, quá nhỏ, mẹ đẻ lại xuất thân thấp hèn, bởi vậy cũng không thể.”

“Bây giờ lực chọn tốt nhất là An Khang vương, An Khang vương là trưởng tử của tiên đế, tuy rằng chết sớm nhưng cũng có một người con trai, năm nay sáu tuổi vô cùng thông minh. Sau khi bệ hạ băng hà, sẽ đưa đến cho con làm con nuôi, con làm thái hậu, nuôi dưỡng hoàng đế nhỏ tuổi, sau đó có thể buông màn nhiếp chính.”

Một đêm không ngủ.

Sang sớm hôm sau, những trọng thần đã tập trung đông đủ ở Đông Hoa cung, đứng trước giường bệnh của hoàng đế.

Hoàng hậu nhìn thấy Tiêu Từ Giản cũng không có né tránh, ánh mắt phụ thân nàng cực kỳ trầm tĩnh, cũng không có thất vọng chỉ là rất lạnh.

Nàng không nói nhảm, tình hình dưới mắt, tất cả mọi người cũng không cần phí lời.

Nàng đi thẳng vào vấn đề nói: “Bệ hạ muốn viết một phần di chiếu, để xác định ai tới kế vị.”

Nàng quay đầu liếc nhìn hoàng đế, hoàng đế nhắm mắt lại, khẽ gật đầu một cái. Hoàng hậu nói tiếp: “Hoàng đế đã quyết định, tân quân chính là.....”

“Hoàng hậu! Chờ chút!” Văn thái phó lớn tiếng đánh gãy nàng.

Hoàng hậu đối với âm thanh thất kinh kia mắt đét tai ngơ, tiếp tục nói: “... Nhữ Dương vương.”

Nội thất nhất thời yên tĩnh, chết lặng. Văn thái phó không còn phát ra âm thanh gì.

Hoàng hậu khắc chế, dừng một phút chốc, chậm rãi hỏi: “Thái phó có cái gì dị nghị sao?”

Văn thái phó liên thanh nói: “Không có! Không có! Thần tuân chỉ! Thỉnh thừa tướng tiến hành di chiếu đi.” Hắn ta cũng triệt để yên lòng.

Tiêu Từ Giản gật gù đầu. Mấy người viết một bản nháp, trau chuốt sau lại thỉnh hoàng đế xem qua. Hoàng đế đã xem không rõ lắm, hoàng hậu chậm rãi từng chữ từng chữ đọc cho hắn nghe, sau đó nắm tay

hắn, nhấn tỳ ấn lên.

Toàn bộ quá trình ngoài ý liệu lại rất nhanh chóng, yên tĩnh. Cuối cùng hoàng đế dặn dò: “...Triệu Nhữ Dương vương hồi kinh đi.”

Mọi người lĩnh chỉ, thời điểm rời đi, hoàng hậu gọi thừa tướng nói riêng.

Tiêu Từ Giản nói: “Nếu sự tình đã đến bước này, chuyện cần giải quyết rất nhiều. Con ở trong cung chăm sóc thật tốt cho bệ hạ, không cần lo lắng.”

Hoàng hậu rốt cục không nhịn được ghen ngào: “Phụ thân... Không trách ta sao?”

Tiêu Từ Giản bỗng nhiên mỉm cười: “Con làm như thế, tự nhiên có đạo lý của con. Con không chỉ là nữ nhi của ta, còn là quốc gia chi mẫu.”

Y lẩm bẩm nói: “Bái Bái, lớn rồi.”

Hoàng hậu liền biết, phụ thân rất hiểu nàng.

“Con lo lắng bệ hạ... Cũng lo lắng cho phụ thân. Nếu như lần này chúng ta manh động, con lo lắng cho Văn thái phó cùng Tả Phó Xạ...” Nàng vội vội vàng vàng nói.

“Bái Bái, ” Tiêu Từ Giản an ủi nàng, “Ta sớm đã phái ca ca ngươi đi Đạm Châu.”

Y từ trước đến giờ không làm việc ăn cả ngã về không.

Vì vậy vào một bữa sang rét buốt, Lý Dụ liền bị một đám người quấy rầy mộng đẹp.

Hà thứ sử tự mình dẫn người tới cửa, bảo là muốn tiễn hắn hồi kinh.

Lý Dụ cảm thấy nội dung vở kịch này chuyển biến có chút không đỡ nổi.

“Ta tại sao lại phải hồi kinh? Không có ý chỉ bệ hạ, ta không thể trở về kinh.”

“Điện hạ, hoàng đế bị bệnh nặng triệu gấp điện hạ hồi kinh.” Hà Quân Đạt còn kém không đối Nhữ Dương vương hô vạn tuế, trực tiếp nói cho hắn biết “Theo đạo lý mà nói chờ hoàng đế vừa chết, lão nhân gia ngài chính là hoàng đế kế tiếp”, không biết tại sao Nhữ Dương vương bỗng nhiên lại nghe không hiểu tiếng người.

Người bình thường nghe đến chuyện này, nên nhảy cao khoái trá đến 3 thước, nhanh chóng chạy đến tranh ngôi vị hoàng đế kia liền!

Đã có Hàn Vọng Tông quen thuộc với Lý Dụ, liền âm thầm cùng nhau bàn chuyện.

Ông ta nói cho Lý Dụ biết, một là thánh chỉ triệu Nhữ Dương vương là thật, hai là, e rằng Tiêu công tử đến đây cũng là vì chuyện này. Chỉ cần có Tiêu công tử đưa Nhữ Dương vương hồi kinh, vậy chuyện này không có gì đáng lo lắng.

Lý Dụ liền cho người đi hỏi, quả nhiên Tiêu Hoàn sẽ cùng hắn hồi kinh, điều này so với thuốc an tâm còn muốn tốt hơn a~

Hai ngày sau, Lý Dụ vội vàng từ Đạm Châu khởi hành, người ở Đạm Châu đều đến để đưa tiễn, ngoài cửa thành quan chức sắp xếp thành hàng dài. Lý Dụ từ ngoài cửa xe nhìn lại, đột nhiên tỉnh ngộ.

Hắn, là đi làm hoàng đế.

Hắn sợ ngây người!!!!!!.

“Hàn Vọng Tông!” Vừa vặn nhìn thấy Hàn Vọng Tông cũng quỳ gối ven đường, Lý Dụ quát to một tiếng.

“Hàn Vọng Tông!” Hắn huyết sáo. Xe ngựa dừng lại, hắn lớn tiếng gọi Hàn Vọng Tông.

Hàn Vọng Tông đi chậm chậm lại chỗ hắn. Lý Dụ từ cửa sổ xe thò ra, lớn tiếng hướng Hà Quân Đạt nói: “Người này, ta sẽ mang vào kinh!”

14. Chương 14

Lý Dụ cũng đã từng diễn qua vai hoàng đế 2 lần. Một lần là một hoàng đế trầm mê tửu sắc, khiến cho quốc gia suy vong. Một lần là diễn mình quân bạo ngược, mở rộng đất đai biên giới, uy danh hiển hách.

Đây là lần thứ ba. Lý Dụ đối ngôi vị hoàng đế này không hề biết nên cảm khái điều gì đây. Đi hơn nửa ngày, hắn vẫn luôn không nói gì. Hàn Vọng Tông ngược lại rất hưng phấn, ông cũng không phải là do hưng phấn mà là nhảm không ngừng. Ông ngồi đối diện với Lý Dụ, sống lưng ưỡn lên, thẳng tắp, khép hai chân lại, sắc mặt đỏ chót, hai mắt sáng lên nhìn ra ngoài cửa xe, thỉnh thoảng len lén liếc liếc Nhữ Dương vương một cái.

Lý Dụ cảm thấy được ánh mắt của hắn quá mức chân thành nóng bỏng, phảng phất lại xem hắn như một chân mệnh thiên tử. Lý Dụ thật sợ ông ta bị sốt cao.

“Hàn lục sự, ta vẫn là ta, không có biến thành một người khác. Tất cả những thứ này chỉ là bất ngờ.” Lý Dụ nói. Hắn xác thực đã biến thành người khác, bất quá đó là lúc trước, biến hóa căn bản không có khiến người khác chú ý.

Hàn Vọng Tông thâm trầm nói: “Điện hạ, đây là mệnh trời.”

Cuối cùng ông ta cũng bình thường trở lại. Bình tĩnh một chút, Hàn Vọng Tông liền hỏi chút vấn đề thực tế, liền nhắc tới việc chuyển nhà.

Lần này hồi kinh bởi vì hành trình vội vàng, Lý Dụ chỉ dẫn theo thiếp thân tùy tùng cùng thị vệ, gia quyến hắn cũng không mang đi. Hàn Vọng Tông là hắn nảy lòng tham mà muốn mang đi. Những cái khác đều lưu lại phủ Đạm Châu.

Lý Dụ lúc này mới cảm giác được thời gian một năm qua thật nhanh. Năm ngoái, đầu mùa xuân hắn từ trong kinh quay về Vân Châu, liền vội vàng chuyển đi Đạm Châu, tại Đạm Châu mới dần xếp thích ứng tốt, lại phải quay về kinh. Chỉ là lần này không giống nhau, hắn không cần bỏ qua cái gì. Toàn bộ người ở vương phủ hắn có thể toàn bộ mang tới kinh.

Mặt khác...

“Ta muốn Vô Tịch hòa thượng đi theo tùy tùng mọi người trong vương phủ đồng thời vào kinh, sẽ không thành vấn đề đi?” Lý Dụ hỏi Hàn Vọng Tông. Hàn Vọng Tông lắc đầu liên tục, tại sao có thể có vấn đề chứ, lúc này Nhữ Dương vương muốn đem toàn bộ Diệu Trí tự từ Đạm Châu đến kinh thành cũng không có vấn đề gì.

Ra khỏi Đạm Châu, dọc theo đường đi, có bốn đại châu phủ, mỗi lần đi ngang qua một chỗ, thứ sử đều đến dâng lên lễ vật, phải thêm nhân thủ, bảo vệ hành trình an toàn. Lý Dụ đem chuyện này đều giao cho Tiêu Hoàn cùng Hàn Vọng Tông xử lý. Tiêu Hoàn là một thiếu niên thận trọng, ít nhất ở ngoài mặt đối với Lý Dụ vô cùng cung kính.

Ngày mùng 10 tháng 2, Nhữ Dương vương đến kinh thành.

Thừa tướng dẫn văn võ bá quan ở ngoài ba mươi dặm nghênh tiếp Nhữ Dương vương gia.

Lý Dụ không nghĩ tới nhiều người sẽ đến như vậy. Hắn tuy rằng xác định chuyện này đã cả triều đều biết, nhưng hắn không nghĩ tới, Tiêu Từ Giản có thể đem cả văn võ bá quan đến đón mình.

Tiêu Từ Giản cưỡi ngựa đến trước xe ngựa của Nhữ Dương vương, xuống ngựa hành lễ. Lý Dụ mở cửa xe, từ trên xe nhìn xuống y.

Một năm qua, hắn gần như sắp quên Tiêu Từ Giản dáng dấp ra sao, chỉ lưu lại một đường viền cùng vài ấn tượng. Giờ khắc này Lý Dụ lại một lần nữa nhìn thấy Tiêu Từ Giản, cũng bỗng nhiên tỉnh ngộ ——

Hắn nhớ tới đến lần trước hắn là vì sao lại đối với Tiêu Từ Giản nhất kiến chung tình.

“Xin chào, thừa tướng.” Lý Dụ nói.

Tiêu Từ Giản ngẩng đầu lên. Lý Dụ nghĩ thầm, y là đang cười sao? Vẫn là chỉ là cong cong khóe miệng, nếu như không phải đang cười, vẻ mặt này có thể quá sâu xa. Hắn nếu là đạo diễn, nhất định sẽ làm cho biểu tình này xuất hiện ở nhân vật phản diện ở mức MAX luôn rồi, sau đó cùng khán giả bàn luận một phen.

“Điện hạ, đi đường cực khổ rồi.” Tiêu Từ Giản hướng tới người chuẩn bị làm hoàng đế như hắn hỏi thăm.

Giữa bọn họ đột nhiên an lành như vậy —— xét thấy lần trước lúc chia tay cũng không chút nào vui vẻ. Lý Dụ thực sự là hiếu kỳ, Tiêu Từ Giản trong đầu đến cùng đang suy nghĩ gì. Cũng có lẽ, Tiêu Từ Giản cũng hiếu kỳ hiện tại hắn đang suy nghĩ cái gì.

Hắn là một diễn viên thực thụ, có thể phân biệt được người nào đang diễn người nào không. Nhưng hắn thật không nhìn ra được Tiêu Từ Giản rốt cuộc thật giả lẫn lộn ở nơi nào, có phải đang diễn hay thật tâm không??? Nhưng thật giả lúc này cũng không còn quan trọng nữa. Một Nhữ Dương vương cùng một hoàng đế là hai nhân vật không cùng đẳng cấp. Tiêu Từ Giản bây giờ đối tốt với hắn là đương nhiên rồi.

Lý Dụ biết hắn nhất định phải cẩn thận, hắn cho rằng Tiêu Từ Giản sẽ không chịu đựng nổi việc trong vòng một năm lại chết đi hai hoàng đế, nhưng việc này cũng không thể nói trước được là tự nhiên hay là có âm mưu gì?? Hắn cũng không muốn đem mạng mình ném vào nơi cung đình tranh đấu này.

Xe ngựa Nhữ Dương vương lướt qua đám quan lại đi đến thẳng trong cung.

Thời khắc hoàng đế đang hấp hối, Lý Dụ ngồi bên giường bệnh rất lâu, hoàng đế mới tỉnh lại một lần.

“Bệ hạ, Nhữ Dương vương đến.” Nội thị ghé vào lỗ tai của hoàng đế nhẹ giọng lặp lại mấy lần. Hoàng đế gật gật đầu, há miệng, cũng không có âm thanh phát ra, Lý Dụ cảm thấy được là đang gọi hắn: “Tam ca.”

Hắn nửa quỳ tại hoàng đế bên giường, nắm chặt tay hoàng đế: “Bệ hạ, thần ở đây.”

Hoàng đế nhẹ giọng nói: “Đệ nghĩ cùng Tam ca... Đi cưới ngựa... Săn thú...”

Lý Dụ cũng thả nhẹ âm thanh, nói: “Được, được. Thần cũng rất muốn.”

Hoàng đế lắc đầu một cái, còn nói: “Tam ca, huynh có oán hận đệ không?”

Lý Dụ đương nhiên nói không oán hận. Hắn ôn hòa nói: “Bệ hạ, chớ nói chuyện, nghỉ ngơi thật tốt.”

Hoàng đế chặt chẽ kéo lại Lý Dụ tay: “Kỳ thực... Phụ hoàng luôn luôn yêu thích Vân thực phi cùng... Tam ca khá nhiều... Phụ hoàng... Rất yêu thích Tam ca...”

Lý Dụ trầm nghĩ, Nhữ Dương vương là người chẳng tốt lành gì, phụ hoàng là mất mù đi.

“Không thể nào, ” hắn nói, “Phụ hoàng đối bề hạ yêu thương nên mới yêu cầu nghiêm ngặt.”

“Tam ca nếu không oán hận đệ... Vì sao lúc này còn gọi đệ là bề hạ?” Hoàng đế nói.

Lý Dụ hoảng hốt một giây, hắn không biết phải gọi hoàng đế cái gì, không thể làm gì khác hơn là kiên trì thăm dò một câu: “Tứ đệ?”

Hoàng đế cười khở.

Lý Dụ đã đoán sai.

“Thôi.” Nước mắt từ hoàng đế khóe mắt tràn ra ngoài.

Lý Dụ quyết tâm, đứng dậy ngồi ở mép giường, ôm lấy hoàng đế, đem cả người hoàng đế ôm vào trong ngực. Thiếu niên một trận run rẩy, sau đó tại trong lồng ngực của hắn không nhúc nhích. Lý Dụ như dỗ hài tử giống nhau, vỗ nhẹ lưng: “Bề hạ, huynh đã trở về.”

“Trở về là tốt rồi... Tam ca,” hoàng đế thở hổn hển nói, “Nhất định đệ sẽ tỉnh lại...”

Phảng phất tích như lũy hết thấy khí lực chính là vì nói mấy câu nói này, hoàng đế rất nhanh lại bình tĩnh mà đang ngủ, sau tỉnh lại liền ăn vào chút nước cơm. Trước kia hoàng đế đã một ngày không có ăn gì. Hoàng hậu thấy Nhữ Dương vương sau khi đến, hoàng đế liền không thống khổ như trước, trong lòng cảm thấy được an ủi.

Ban đêm Lý Dụ ở ngoài điện, lúc nghỉ ngơi chờ đợi, lặng lẽ hỏi Triệu Thập Ngũ: “Ta và hoàng đế khi còn bé, ta đều gọi bề hạ là gì?”

Triệu Thập Ngũ nói cho Lý Dụ biết nhũ danh của hoàng đế.

Buổi sáng ngày tiếp theo, hoàng đế tinh thần còn tốt, qua sau giờ Ngọ đột nhiên suy yếu đi. Thái y chẩn quá mạch biết đến hoàng đế đã đến lúc rồi, mọi người đều tụ tập ở Đông Hoa cung.

Lý Dụ cuối cùng ở bên người hoàng đế kêu một tiếng: “Ngô Sinh, Ngô Sinh đệ đệ.”

Hoàng đế yếu ớt mà đáp lại một tiếng.

Sau đó Lý Dụ lui ra, chỉ chừa lại một mình hoàng hậu ở bên giường. Chỉ chốc lát sau, tiếng khóc của hoàng hậu truyền ra.

Sau đó tiếng khóc truyền khắp cả toàn bộ cung điện. Tại một mảnh bi thương, thừa tướng cùng mấy vị trọng thần khác quỳ lạy tâu đế.

15. Chương 15

Bên trong Đông Hoa cung một mảnh trắng, Lý Dụ canh giữ một đêm bên linh vị hoàng đế. Chuyện này đến quá đột nhiên, bầu không khí trong cung làm người bất an. Buổi lễ kế vị cùng tân hôn như vừa diễn ra ngày hôm qua, một cái chớp mắt, hết thấy đều tan biến. Vận mệnh vô thường, cũng không biết đang trào phúng ai.

Lý Dụ ngồi xếp bằng trước linh đường, trông coi đến đêm khuya cũng không thấy buồn ngủ, thân thể 19 tuổi có thể thức đến tận khuya cũng không hề gì. Triệu Thập Ngũ cùng bồi hấn, nhưng ông cũng già rồi, tinh thần uể oải, Lý Dụ gọi: “Triệu Thập Ngũ, người đi nghỉ một lát đi.”

Triệu Thập Ngũ không chịu, ông thấp giọng nói: “Điện... Bệ hạ, tiểu nhân còn có thể trông coi được.”

Lý Dụ biết đến, Triệu Thập Ngũ vừa là túc trực bên linh cữu, cũng là muốn trông coi bên cạnh hấn. Cung điện quá lớn, vừa đến ban đêm sẽ lộ ra quỷ quyết, tầng tầng bóng cây bên trong như là ẩn giấu quá nhiều oan hồn. Triệu Thập Ngũ nói cho Lý Dụ, hấn cung không tới mười năm, Đông Hoa cung cũng không phải hiền lành gì.

Ngoài cung điện tiếng khóc như có người chỉ huy, thời điểm to, thời điểm nhỏ, mà không có gián đoạn lần nào.

Trong điện yên tĩnh rất nhiều, Lý Dụ có thể định thần mà chỉnh lý tâm tư.

Sáng sớm ngày thứ hai, mọi người đều đầy đủ hết. Đông Hoa cung ở ngoài được chia làm mấy khối, chứa linh cữu đã sửa sang tốt. Đầu xuân se lạnh, vẫn vô bá quan đều tại đây khóc nức nở. Hoàng thân cũng không ngoại lệ.

Sáng sớm Lý Dụ liền thấy Tiêu Từ Giản.

Tiêu Từ Giản một thân màu trắng. Gặp mặt liền hỏi Lý Dụ ở trong cung có quen hay không, cần phải thêm người hầu hạ không. Lý Dụ nói cho y biết: “Ta đã ra lệnh cho Triệu Thập Ngũ quản sự, ông ấy biết thói quen của ta.”

Tiêu Từ Giản gật gật đầu, cũng không có phản đối. Sau đó liền tổ chức tang lễ, Lý Dụ đối với tang lễ của đế vương rườm rà không hiểu rõ lắm, may mà có người để hắn làm theo. Lễ quan cũng đã an bài thỏa đáng. Lý Dụ chỉ cần gật đầu.

Sau mấy câu mở đầu liền quãng chuyện này cho Lý Dụ.

Quan tài của Hoàng đế đặt trước linh cữu hai mươi bảy ngày, sau đó dời đến lăng mộ phụ cận trong miếu. Đông Hoa cung muốn tổ chức lễ đăng cơ. Lý Dụ không khỏi cảm khái: “Nhanh như vậy!”

Tiêu Từ Giản trả lời: “Cũng không nhanh, quốc gia không thể một ngày không có vua. Bệ hạ càng sớm đăng cơ càng tốt.”

Hắn ngửi khí lạnh như băng.

Lý Dụ cảm thấy việc hắn làm hoàng đế làm thừa tướng rất khó chịu. Phỏng chừng Tiêu Từ Giản nếu không còn có biện pháp khác, căn bản y sẽ không cần Nhữ Dương vương làm hoàng đế.

“...Mấy nơi trong cung đều không có người ở, chờ gia quyến của bệ hạ vào cung.” Tiêu Từ Giản nói.

Lý Dụ nhớ tới hoàng hậu đang ở Khôn Nghi cung. Ngày hôm qua hắn nghe cung nhân nói Tiêu hoàng hậu khóc ngất đi một hồi, sau đó vẫn luôn nằm ở trên giường.

Lý Dụ đoán hoàng hậu cùng hoàng đế tình cảm rất tốt. Đối một người mười lăm, mười sáu tuổi mà nói, tuổi còn trẻ đã mất đi người yêu, đúng là đả kích lớn.

“Tiêu hoàng hậu từ Khôn Nghi cung chuyển đi, vậy về sau sẽ nghỉ ngơi ở đâu?” Lý Dụ thân thiết hỏi.

Bộ dáng Tiêu Từ Giản chẳng hề quá quan tâm, chỉ nói: “Hậu phi của hoàng đế quá cố đều sẽ ở tại Từ Tâm Cung, còn có Vân Thụy cung. Hai nơi cũng có thể cung cấp nơi bảo dưỡng.”

Lý Dụ tiếc hận: “Tiêu hoàng hậu còn trẻ như vậy...” Liền nói bảo dưỡng, thực sự là quá đáng thương.

Tiêu Từ Giản chỉ cảm thấy một luồng nóng rực dâng lên trong người, y từ đêm qua đến sáng nay chỉ uống một hộp trà, trong dạ dày chính là trống rỗng, luồng nóng này dâng lên khiến y cảm thấy dạ dày như bị thiêu đốt.

Hắn chỉ cảm thấy huyết thái dương nhảy thành thạch.

“Bệ hạ,” Y hơi hột nói, “Ta làm phụ thân của Tiêu thị, vì nàng ấy mà hướng bệ hạ một thỉnh cầu, thỉnh bệ hạ cho phép nàng chuyển ra Khôn Nghi cung, đến ở Thanh Ân cung.”

“Hả?” Lý Dụ không phản ứng lại kịp “Thừa tướng không phải nói là Từ Tâm cung hoặc là Vân Thụy cung sao?”

Tiêu Từ Giản nhàn nhạt nói: “Thanh Ẩn cung cũng là chỗ để ở.”

Lý Dụ chân thành hỏi: “Thanh Ẩn cung hoàn cảnh tốt hơn sao? Ta hi vọng Tiêu hoàng hậu sẽ thích, tuyệt đối không nên bị người thất lễ.”

Tiêu Từ Giản nhìn chằm chằm tân hoàng đế một lúc lâu, nói: “Thanh Ẩn cung rất tốt.”

Lý Dụ nghe thanh âm của y, cảm thấy lời này rất khả nghi. Chờ Tiêu Từ Giản vừa đi, hắn ngay lập tức hỏi Triệu Thập Ngũ: “Thanh Ẩn cung có tốt không? So với Từ Tâm cung như thế nào?”

Triệu Thập Ngũ trả lời: “Từ tâm cung là nơi tốt, Vân Thụy cung cũng tốt. Thanh Ẩn cung cũng tốt nhưng mà cách xa Đông Hoa cung nhất, là tòa cung điện vắng vẻ nhất, trước kia chính là lãnh cung, sau đó liền thay đổi làm nơi ở cho hậu phi.”

Lý Dụ nghe đến nơi đó cách Đông Hoa cung xa nhất liền hiểu. Tiêu Từ Giản là phòng hấn___ tên sắc lang này, sợ hắn đối với Tiêu hoàng hậu ra tay. Ai kêu Nhữ Dương vương lúc trước làm việc xấu, từng đùa giỡn qua Tiêu hoàng hậu.

Khi này, nếu như hắn kiên trì bảo Tiêu hoàng hậu ở Từ Tâm cung, e sợ Tiêu Từ Giản càng hoài nghi hắn.

“Tiêu hoàng hậu muốn đến Thanh Ẩn cung thì ở Thanh Ẩn cung đi, chỉ là sửa chữa lại một lần nữa, tận lực dọn dẹp sạch sẽ chút.” Lý Dụ phân phó.

Thời điểm Lý Dụ ở kinh thành vội vàng tổ chức tang lễ cùng chuẩn bị đăng cơ sự tình, Nhữ Dương vương phủ ở Đạm Châu lại rất vui vẻ.

Dù sao sự tình quá đột nhiên, ai cũng không nghĩ tới.

Mọi người bề ngoài tuy rằng vì tang lễ mà bi thương một chút, cũng không ít người trước mờ mịt, sau là hoàn toàn mừng như điên. Tỷ như Lữ phu nhân, nàng nguyên bản vốn cho là mình đời này chỉ làm một trắc phi, chỉ cần nhi tử của Vương phi khỏe mạnh, nhi tử của nàng rất khó kế thừa vương vị.

Mà bây giờ, nàng chính là phi tử của hoàng đế, nhi tử của nàng tương lai nhất định sẽ được phong vương, nếu cùng Nhữ Dương vương giống nhau, cùng có số may... Nói không chắc có thể đứng đầu thiên hạ!

Tưởng tượng như vậy, Lữ phu nhân cơ hồ muốn bay lên.

Chỉ có một chuyện, nàng ta rất bất mãn.

Chính là tướng quân phụng mệnh hộ tống toàn bộ gia quyến vào kinh nói, tân đế đặc biệt có lệnh —— muốn Diệu Trí tự Vô Tịch hòa thượng theo mọi người trong vương phủ đồng thời vào kinh.

Lữ phu nhân đối với hòa thượng Vô Tịch cũng không yên lòng.

Nàng cố ý đi đến nhắc nhở Vương phi.

“Tỷ tỷ, tại sao chúng ta lại nhất định muốn mang hòa thượng của Diệu Trí tự đi cùng? Cậu ta là một hòa thượng mà lại cùng chúng ta đồng hành, rất không tiện nha. Nếu ta nói, trong kinh có nhiều cao tăng như vậy, hòa thượng ở Đạm Châu đáng là gì.” Nàng ta mỉm cười, giọng oán giận cùng nũng nịu.

Vương phi làm theo khuôn phép cũ, chỉ nói: “Nếu bệ hạ nói muốn mang hòa thượng Vô Tịch đi, vậy chúng ta phải mang cậu ta tới. Xe ngựa cũng đi riêng, cũng không có gì bất tiện.”

Lữ phu nhân sát vào Vương phi, nhỏ giọng: “Tỷ tỷ không cảm thấy cậu ta kỳ lạ sao? Nhân đây muội cũng muốn nói việc này cho tỷ nghe...Sau khi đi đến Đạm Châu, cũng không phải, từ một năm trước Vương gia từ trong kinh trở về, liền không có chạm qua muội nữa...”

Vương phi kinh hãi đến biến sắc. Bởi vì nàng cũng nghĩ giống như vậy.

16. Chương 16

Vương phi còn tưởng rằng chính mình nghe lầm, nàng quả thực không thể tin vào tai của mình. Tuy rằng nàng cảm giác sau khi Vương gia đến Đạm Châu đối với Lữ phu nhân xa lánh rất nhiều, nhưng nàng cho là vương gia thay đổi đến sống ở Đạm Châu khó chịu trong lòng, cho nên đối với Lữ phu nhân phai nhạt.

Nghĩ đến, Vương gia một năm qua cũng không nạp thêm người mới, ngoại trừ cùng Vô Tịch hòa thượng thân cận, xác thực kỳ lạ.

Vương phi mười bốn tuổi đã gả cho Nhữ Dương vương, là an bài của trưởng bối trong cung. Nhữ Dương vương coi nàng vẫn luôn là có cũng được mà không có cũng được. Thời điểm mới vừa gả cho Nhữ Dương vương, Nhữ Dương vương lại đi mê luyện một ca cơ, sau đó có Lữ phu nhân, Nhữ Dương vương đối Lữ phu nhân sủng ái vượt xa đối với nàng, nếu không phải mẹ nàng có gia thế tốt, nàng lại có hài tử, nàng thật sợ Nhữ Dương vương sẽ buộc nàng đem vị trí Vương phi nhường cho Lữ phu nhân.

Mà sau khi đến Đạm Châu, Nhữ Dương vương giống như hoàn toàn tỉnh ngộ, không còn mê luyện ca cơ, kỹ nữ, cũng không sủng ái Lữ phu nhân, cũng đối với nàng ôn hòa rất nhiều, thường xuyên cùng nàng ăn cơm, nhắc nhở nàng học tập quản lý vương phủ. Chuyện này vốn là chuyện nên cao hứng.

Nhưng mà chuyện cũng không phải đơn giản như vậy. Vương gia một năm nay không cùng nàng ngủ cùng giường, một lần đều không có. Trong quá khứ Vương gia tuy rằng không thích nàng, nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ cùng nàng cùng giường, cũng làm nàng an tâm, cảm giác hai người vẫn là phu thê. Đến Đạm Châu, Nhữ Dương vương, làm nàng vừa cảm động, vừa bất an. Nàng rất khó hiểu, không hiểu tại sao Vương gia đối với nàng tốt hơn, lại không muốn cùng nàng cùng giường.

Ngoại trừ không rõ, phần lớn là lo lắng, nàng lo lắng Vương gia cùng Lữ phu nhân lại cùng nhau sinh hài tử.

Nàng không nghĩ tới Vương gia cũng không ngủ với Lữ phu nhân.

Kinh ngạc trong giây lát, trong lòng Vương phi có một tia thoải mái khó giải thích.

“Bệ hạ muốn Vô Tịch hòa thượng vào kinh, tỷ phải đem người giao cho bệ hạ.” Vương phi quyết định.

Lữ phu nhân bĩu môi, nói: “Tỷ tỷ đã là hoàng hậu, đương nhiên đây là chức trách của quốc mẫu. Bây giờ bệ hạ mới đăng cơ, liền triệu hòa thượng vào cung, sẽ không thu nhận cậu ta đi... Tỷ tỷ phải khuyên nhủ bệ hạ.”

Mặc dù mấy ngày nay, Vương phi nghe đến danh xưng “Hoàng hậu” này vẫn kích động như trước, nhưng nàng không thể nào cùng Lữ phu nhân kết minh. Nàng từ trước đến giờ không thích Lữ phu nhân, ghét bỏ nàng ta lúc nào cũng dương dương tự đắc.

“Được rồi, không cần nói nữa. Bệ hạ muốn làm gì đương nhiên có lý của bệ hạ. Muội nếu như đối bệ hạ có gì bất mãn, có thể trực tiếp đi khuyên can bệ hạ. Muội nên sắp xếp chuyện của mình đi, những chuyện khác không tới phiên muội nhúng tay. Vô Tịch hòa thượng cùng chúng ta đồng thời vào kinh, nếu như cậu có cái gì bất trắc, tỷ liền tìm muội tra hỏi.”

Lữ phu nhân trên mặt vẫn là cười, chỉ là mất đi một phần hồng hào, ngượng ngùng nói: “Muội đều là vì tỷ tỷ suy nghĩ, tỷ tỷ hà tất đề phòng muội như vậy? Nếu tỷ tỷ nói như vậy, muội đương nhiên nghe theo tỷ toàn bộ.”

Ngoại trừ Lữ phu nhân, trong vương phủ xác thực đối với việc mang Vô Tịch hòa thượng có chút chê trách, bất quá cũng chính là nghị luận vài câu mà thôi, cũng không phải cảm phần sục sôi mà nghị luận, chỉ là “Người biết không? Cái Vô Tịch hòa thượng kia... Chỉ là một hòa thượng, muốn cùng chúng ta đồng thời tiến cung” khe khẽ nghị luận.

Hoàng đế có chút tiểu mê là không đáng kể. Tất cả mọi người có thể làm bộ làm như không thấy.

Nhưng khi người vương phủ đi Diệu Trí tự, mời Vô Tịch hòa thượng, lại bị cự tuyệt.

Đầu xuân, trong chùa chỉ có vài cây hoa mai, thưa thớt nở hoa. Chuông buổi sáng vang lên, Vô Tịch hòa

thượng thường ngày ngồi ngay ngắn ở công đường tụng kinh. Hương nến không ngăn nổi khí lạnh đầu xuân, mỗi ngày vào lúc này là khó khăn nhất, mà hôm nay lại càng nhiều người đến muốn xem hòa thượng Vô Tịch trong lời đồn.

Đọc kinh buổi sáng kết thúc, chủ trì liền kêu Vô Tịch nói riêng. Hắn hỏi Vô Tịch vì cùng người của vương phủ vào kinh. Hiển nhiên người vương phủ đang rất gấp, bọn họ đã không thể chờ đợi được nữa, muốn nhanh vào kinh. Không thể ở đây chậm rãi chờ Vô Tịch, đương nhiên cũng không có thể trực tiếp đem Vô Tịch trôi đi.

Chủ trì chậm rãi nói: “Đi đi, Vô Tịch, con nên đi vào kinh. Mặc dù không có chuyện lần này, ta cũng sẽ muốn con rời đi Đạm Châu, đi Vân Châu, đi Lạc châu, hay đi đến kinh thành cũng tốt. con từ nhỏ thông tuệ, không nên hạn chế ở một chỗ là Đạm Châu.”

Vô Tịch nói: “Sư phụ, nếu như con đi vào kinh...”

Chủ trì giơ tay lên, ngăn cản lời của cậu: “Ở nơi nào cũng là nơi tu hành. Đi thôi.”

Cùng ngày Vô Tịch liền sửa sang xong hành lý của chính mình. Hành lý của cậu cực nhỏ, chỉ có một ít quần áo, một cái bát gỗ, còn có thân phận của bản thân. Cậu từ chối lời mời cùng vương phủ đồng hành, một mình khởi hành đi đến kinh thành.

Lý Dụ đang học làm hoàng đế.

Hắn hiện tại đã tương đối trấn định. Căn cứ vào tri thức mà hắn học được, hắn biết mình là hoàng đế Đại Thịnh thứ năm. Bốn hoàng đế theo thứ tự là cụ tổ, gia gia, phụ thân, đệ đệ.

Ông cố nguyên lai chính là chúa tể một phương, sau đó thành hoàng đế khai quốc. Gia gia trị quốc rất có cách, là một hoàng đế có danh tiếng tốt nhất, nhưng đáng tiếc không nuôi ra một đứa con trai tốt. So sánh Phụ thân cùng với hai đời trước, thì phụ thân rất tồi tệ, trầm mê sắc đẹp, phế qua hai vị hoàng hậu, một khi sủng một người liền có thể sủng lên trời, một khi không còn sủng liền trở mặt vô tình. Văn thực phi trước khi bị thất sủng lại chết đi, có người nói nàng vận may rất tốt.

Lý Dụ bấm ngón tay tính toán, một vương triều phong kiến đều có thể kéo dài khoảng trăm năm, hắn đang nằm ở thời gian đầu tiên, chỉ cần hắn không làm cho dân nhân kêu ca sôi trào, ông trời giúp đỡ không làm ra thiên tai hủy thiên diệt địa như trong phim, hắn sẽ làm hoàng đế an an ổn ổn. Vua làm mất nước, vong dân, Lý Dụ là kiên quyết từ chối; mà muốn đột nhiên biến thành hoàng đế anh minh như gia gia của hắn thì cũng là tương đương khó khăn. Lý Dụ tự lập ra mục tiêu cho chính mình——

Chỉ cần... Nhìn qua hắn, giống như hoàng đế thôi là được rồi.

Ngược lại Tiêu Từ Giản lại rất có khả năng. Lý Dụ quan sát qua nhiều lần, mấy tháng nay, từ khi đệ đệ của hắn lâm chung, băng hà, hắn cứ ngu ngu ngơ ngơ làm hoàng đế, nhưng căn bản chưa từng làm chính sự, cũng không cách nào làm chính sự. Triều đình vẫn như cũ ngay ngắn rõ ràng, đám quan lại cũng không

dám lộn xộn.

Trong triều, có một tốp lão thần, nên làm gì làm gì, so với hoàng đế tẻ tuổi còn muốn rõ ràng hơn nhiều.

Tiêu Từ Giản mỗi buổi sáng đều sẽ tới gặp Lý Dụ một lần. Nếu là nhiều chuyện, có lúc sau giờ Ngọ y mới đến Đông Hoa cung một lần. (Anh công cứ như tiểu tức phụ=)))

Ngày nay, Tiêu Từ Giản đến còn mang theo một tin tức—— người của Nhữ Dương vương phủ còn hai ngày nữa sẽ vào kinh.

Lý Dụ mấy ngày trước cũng đã nghe qua tin tức rồi. Nghe thế vẫn là rất cao hứng, dù sao hơn một năm nay ở chung, cũng có chút tình cảm.

Tiêu Từ Giản là tới hỏi chuyện lập hậu. Lý Dụ không chút do dự: “Đương nhiên là Vương phi.” Vương phi là chính thất của Nhữ Dương vương, thân phận cũng thích hợp, hẳn không nghĩ ra lý do gì để dị nghị.

Không nghĩ tới Tiêu Từ Giản nghe hoàng đế nói sảng khoái như vậy, cứ nhiên như là bộ dáng rất vui mừng thở phào nhẹ nhõm: “Bệ hạ có thể hạ quyết tâm lập Vương phi làm hậu, như vậy rất tốt.”

Lý Dụ mặt , hẳn ở trong lòng Tiêu Từ Giản được chấm điểm hơi bị thấp đi? Hẳn có làm gì đều không đúng sao?

“Lẽ nào thừa tướng còn có ứng cử viên tốt hơn để làm hoàng hậu?” Lý Dụ hỏi, “Lập Vương phi là hoàng hậu, vốn là chuyện rất đương nhiên mà.”

Tiêu Từ Giản mỉm cười: “Là thần lo xa rồi.”

Y nở nụ cười, làm Lý Dụ rất không tự chủ mà dao động, dĩ nhiên cảm thấy được nụ cười này của Tiêu Từ Giản vô cùng chân thành. Hẳn rõ ràng đã hạ quyết tâm cùng người này giữ khoảng cách nhất định.

Không nên a không nên. Lý Dụ âm thầm phỉ nhổ chính mình.

Hai ngày sau, nhóm Vương phi tiến cung. Trong cung đều từ vương phi mà đổi thành hoàng hậu.

Tân hoàng hậu thấp thỏm nhiều hơn vui sướng, vừa thấy được Lý Dụ, trước tiên bẩm báo những việc đã an bài. Sau đó lại nói chuyện của Vô Tịch hòa thượng.

“Bệ hạ, là thiếp hành sự bất lực, không thể khuyên bảo Vô Tịch cùng vương phủ cùng hồi kinh. Vô Tịch hòa thượng chỉ chịu một mình đi hóa duyên vào kinh.”

Hoàng hậu nói cho Lý Dụ.

Lý Dụ mặc dù có một tia phiền muộn, hơi lo lắng, từ Đạm Châu đến kinh thành, chính là đường rất xa, nhưng cũng sẽ không có nguy hiểm gì. Hắn đối hoàng hậu hòa ái nói: “Ta sẽ phái người tìm kiếm cậu ta. Nàng cực khổ rồi.”

17. Chương 17

Sau hai mươi mấy ngày, không khí bi thương trong cung liền phai nhạt đi, từ trên xuống dưới đều đang chuẩn bị nghi thức đăng cơ cho tân hoàng đế.

Trong cung các tỳ nữ nội thị vì chủ nhân mới mà bận rộn không ngừng không nghỉ. Chỉ là phải làm thêm một lượng lớn quần áo, khiến cung nữ phải đẩy nhanh tốc độ. Đối với mọi nơi trong cung rồi vào ở, thay đổi trang trí cũng là một trận rối ren. Hậu cung mỗi ngày đều là việc.

Tân quân đăng cơ, sau sẽ sắc phong hoàng hậu, phong tước vị trong hậu cung. Điều này thể hiện, thiên hạ chính thức đổi chủ nhân mới rồi.

Hoàng hậu đã xác định là Vương phi. Lữ phu nhân tuy rằng trông mà thêm vị trí hoàng hậu, nhà mẹ đẻ của nàng ta cũng không quá để ý, bây giờ nàng ta thất sủng, có thể bảo vệ tốt vị trí phi tử của mình là tốt rồi.

Lữ phu nhân muốn được Lý Dụ phong mình làm quý phi. Lý Dụ không đáp ứng. Quý phi quá kiêu diễm, hơn nữa chức vị lại gần như ngang hàng hoàng hậu, hắn không nghĩ để Lữ phu nhân mơ mộng hão huyền. Lữ phu nhân muốn làm Thực phi. Lý Dụ vẫn không chịu, bởi vì mẹ đẻ của Nhữ Dương vương chính là Văn thị thực phi, phong hào này đối với Nhữ Dương vương tất nhiên có ý nghĩa đặc biệt.

Cuối cùng Lý Dụ quyết định phong Lữ phu nhân làm Đức phi. Trần thị sinh cho Nhữ Dương vương một tiểu nữ được phong làm Hiền phi. Những thiếp thị của Nhữ Dương vương đều được phong làm Tiệp dư. Những tiểu cô nương là dân chạy nạn được hắn mua về được làm cung nữ, phân bổ làm việc trong cung hầu hạ. Đám người trong cung đều nói các cung nữ này may mắn hơn người, ca tụng hoàng đế cùng hoàng hậu là người nhân từ hòa ái, những việc xấu Nhữ Dương vương đã làm cũng không thấy ai nhắc đến.

Mọi người của vương phủ đều tới kinh thành đoàn tụ, Lý Dụ vui vẻ nhất chính là có thể nhìn thấy ba tiểu hài tử. Hai đứa con trai cùng tiểu nữ đều là trẻ nhỏ là thời điểm ngây thơ hồn nhiên khả ái nhất. Nhữ Dương vương trước kia không yêu hài tử — hiện tại hắn còn không đầy hai mươi tuổi, cũng rất thích gần gũi với các hài tử này. Lại nói thời đại này, những nhà quý tộc, phụ thân và mẫu thân cũng không cần tự mình chăm hài tử, đều là vú em cung nữ vây quanh chăm sóc hài tử.

Lý Dụ cũng sẽ không chăm hài tử, nhưng hắn tình nguyện chơi cùng những hài tử này. Mùa xuân đến, là thời điểm thích hợp nhất để hoạt động bên ngoài, hắn mang theo hài tử đi chơi xích đu, thả diều, chơi đến quên thời gian.

Ngày mùng 2 tháng 4 ngày, ngày này khí trời rất tốt, Lý Dụ mới vừa mang theo hài tử vận động sáng sớm xong, vài tên trọng thần đã đến Đông Hoa cung.

Tiêu Từ Giản, Văn thái phó, mang theo mấy bộ Lễ thị lang. Qua ba ngày nữa chính là nghi thức đăng cơ, Lý Dụ từ hôm nay sẽ bắt đầu phải tắm rửa tẩy trần, toàn lực chuẩn bị toàn bộ cho nghi thức.

Đại diện đăng cơ đã được bố trí, mấy vị đại nhân mấy ngày nay là tới dạy cho tân hoàng đế quy trình đăng cơ.

Lý Dụ mấy ngày nay luôn luôn chuẩn bị chuyện này, điều này làm cho hắn liên cảm nhận được muốn làm một hoàng đế, đúng là cần thiết kỹ năng diễn của một diễn viên chuyên nghiệp a~. Tỷ như trường hợp đăng cơ này, là một điều cực kỳ quan trọng là đại sự của một quốc gia. Nghi thức nào cũng không thể thiếu. Vào những trường hợp trọng đại, phải biểu hiện nghiêm túc cùng khéo léo, thể hiện được trọng trách nặng nề của một hoàng đế.

Lý Dụ rất vui khi mình có thể tự nhiên mà biểu hiện được những điểm này. Khi hắn còn làm diễn viên, những đạo cụ trang lệ hoa mắt cũng không thể nào so sánh với nơi đây. Bởi vì tất cả ở trước mắt đều là thật. Tiêu hao không chỉ là vàng ròng, bạc trắng, nhân lực cùng vật lực, càng quan trọng là... Nó đều là những trang sức xa hoa khác nhau, không thể phục chế. Lịch sử chính là đạo diễn, còn hắn và những người ở đây đều là diễn viên.

Lý Dụ vào kinh được mấy ngày, liền được gặp mặt mấy trọng thần trong triều. Tiêu Từ Giản là người dẫn hắn đi gặp những lão hồ ly này, Lý Dụ biết những người này đa số là người của Tiêu Từ Giản, nhưng cũng có nhiều lão nhân nhìn qua không giống lệ thuộc vào Tiêu Từ Giản, nhưng bọn họ đối với quyền uy của Tiêu Từ Giản là bảo trì trầm mặc cùng tán thành.

Văn thái phó chính là một người trong số đó. Lý Dụ nghe nói Văn thái phó trước kia là người trợ giúp phụ hoàng của Nhữ Dương vương, cũng từng làm khó dễ Tiêu Từ Giản, nếu như tính theo tuổi tác cùng nhiều năm lên triều, Văn thái phó đáng lẽ nên là người trợ giúp cho hoàng đế.

Bất quá Tiêu Từ Giản cũng không phải là người bình thường, đạt chức thừa tướng trong tay vừa nhanh vừa mạnh, tuyệt đối không phải những quan văn có thể so sánh được, so với Văn thái phó còn lợi hại hơn. Hơn nữa Tiêu Từ Giản hiện trong tay nắm binh quyền, mặc cho Văn thái phó là thánh nhân tái sinh cũng vô dụng, toi công, chỉ có thể gạt đầu thừa nhận địa vị của Tiêu Từ Giản.

So với Tiêu Từ Giản, Văn thái phó đối với Lý Dụ rất hòa ái. Trên mặt ông nếp nhăn tuy nhiều, nhưng khí sắc lại hồng hào, để lộ ra râu dài màu hoa râm của mình, đôi mắt hữu thần, khi tuổi còn trẻ bề ngoài cũng không kém, về già là một lão gia gia hòa ái dễ gần.

Mà Lý Dụ đối với ông bảo lưu thái độ. Hắn tính toán Văn thái phó rất có thể cực kỳ đa mưu túc trí, có thể tại triều đình sừng sững không ngã, không phải là người đơn giản. Chỉ là người có mưu nhưng không thể thực hiện, không làm được tới chức thừa tướng.

Nói xong chính sự, Văn thái phó lại cùng Lý Dụ nói vài chuyện phiếm, nói đến Lý Dụ hiện tại chữ xấu,

xấu đến Văn thái phó bây giờ nhìn không nổi nữa, ông uyển chuyển đề nghị cho Lý Dụ một lão sư dạy thư pháp cho hắn.

“Bệ hạ chữ so với trước thua kém lắm, hẳn là sau khi đi Đạm Châu, lão sư không được tốt đi. Ta biết Phùng Hữu Viễn chữ viết rất tốt, bệ hạ không ngại triệu cậu ta đến kèm viết chữ.” Văn thái phó nói.

Lý Dụ không nhớ Phùng Hữu Viễn là ai, nhưng nghe đến họ Phùng, liền hỏi: “Là người thân của hoàng hậu?”

Văn thái phó gật đầu nói: “Là anh của hoàng hậu, hiện tại ở Quốc tử giám nhậm chức.”

Lý Dụ cảm thấy không xấu, thuận miệng đáp ứng.

Hắn gần đây đã quen, các loại người đều vội vã ở trước mặt hắn mà tạo ấn tượng. Không phải là nhi tử nhà này, thì cũng chính là nữ nhi nhà kia, gia tộc lớn đều muốn đem người nhét vào bên người tân hoàng đế. Liền ngay cả Tiêu Từ Giản cũng đem nhi tử Tiêu Hoàn triệu hồi vào trong cung làm thị vệ.

Lý Dụ cũng đã cự tuyệt một phần, bắt quá đối với Văn thái phó, hắn cũng phải cho ông chút thể diện.

Tiêu Từ Giản cũng không nói gì. Chờ Văn thái phó đi, chỉ còn lại Tiêu Từ Giản, Lý Dụ mới hướng y giải thích: “Ta cũng không muốn đổi lão sư luyện chữ... Chỉ là Thái phó đã đề cử người, chắc chắn phải rất tốt.”

Tiêu Từ Giản nói: “Chữ của Phùng Hữu Viễn xác thực là hơn người, bệ hạ.” Y dừng một chút, rốt cục nói: “Bệ hạ, đã ở Đạm Châu một năm, đã cực khổ rồi.”

Lý Dụ không nghĩ tới, hắn cho là Tiêu Từ Giản sẽ không nhắc lại chuyện ở Đạm Châu. Dù sao hắn cho là Tiêu Từ Giản cũng không sợ hoàng đế cùng y tính sổ.

Mà chẳng lẽ hắn sai rồi? Lẽ nào Tiêu Từ Giản vẫn có một chút sợ rằng hoàng đế sẽ cùng y tính sổ?

Bắt quá Lý Dụ chưa bao giờ bởi vì chuyện này mà thật sự hận Tiêu Từ Giản.

“Ta tại Đạm Châu chẳng hề khổ...” Điều khổ ở đây cũng là bởi vì không có những vật dụng sinh hoạt như ở hiện đại, dù Đạm Châu hay Vân Châu cũng không liên quan.

“Còn nữa, chuyện này đã qua, thừa tướng hà tất phải nhắc lại.”

Mặt trời đã toàn bộ nhô lên. Trong điện trở nên sáng ngời, gột rửa gió xuân phẳng phất, khí phách kiêu căng mà xuất hiện. Tiêu Từ Giản mặt hướng Lý Dụ, sắc mặt lại có chút tái nhợt, cặp mắt kia của y —— Lý Dụ nhìn không chán, cũng nhìn không ra giờ khắc này Tiêu Từ Giản là đang buồn hay đang vui, y nhìn

qua có chút hoảng hốt, có chút thương tâm.

Điều này rất kỳ quái, vì điều gì mà quyền thần của một đế quốc lại hiện ra loại yếu đuối như vậy.

“Thừa tướng...” Lý Dụ hỏi, “Thừa tướng có khỏe không?”

Tiêu Từ Giản mỉm cười, nói: “Thần chỉ là nhớ tới, Cao Tông từng đem Hiếu Tông giao phó với thần, trong chớp mắt Hiếu Tông liền giao phó ta thần phụ tá bệ hạ.”

Y nửa quỳ xuống dưới, cùng ngày Lý Dụ vào kinh hoàn toàn khác nhau, lần đó là ở dưới con mắt của mọi người, nhưng lần này, là một cuộc nói chuyện giữ quân và thần tử.

“Thần chỉ nguyện bệ hạ, sống đến trăm tuổi thậm chí là đến vạn tuế, ổn định hoà bình, thịnh thế lâu dài; cùng với chính sách trị dân nhân từ.”

Thanh âm của y cứ như vậy mà trang nghiêm, như vậy mà thành kính, phảng phất đang dùng những ngôn ngữ đẹp nhất vì hắn___ tận tâm kể nhiệm mà cầu phúc.

Lý Dụ không nhìn được, nước mắt liền xuống.

18. Chương 18

Lý Dụ liền cảm động, hắn từ trước đến giờ đều là vậy. Cảm giác vui sướng cũng không làm hắn dễ dàng cảm động, nhưng sự thống khổ thì hắn lại mau nước mắt hơn. Tiêu Từ Giản nửa quỳ trước mặt hắn, thời điểm y chân thành chúc những lời tốt đẹp đó, hắn cảm nhận được một cảm giác chưa bao giờ có, đầm thẳng đến tình cảm tốt đẹp nhất của hắn.

Nói sao đây, hắn cảm thấy hắn là Lý Dụ ở thời đại này chứ không phải Lý Dụ ở thời hiện đại kia. Hắn thật không thể phân biệt được đây là là tưởng tượng của hắn hay là khát vọng của bản thân, thật giống như những nỗ lực của hắn bao năm qua cũng chính vì thời khắc này, khiến một người vừa có mỹ mạo mang trên mình nhưng vết thương thần phụ dưới gôi hắn.

Nước mắt rơi xuống, hắn đi nâng Tiêu Từ Giản dậy: “Thừa tướng...” Tiêu Từ Giản thuận thế đứng lên, cùng Lý Dụ ở rất gần. Gần đến Lý Dụ có thể nghe thấy được trên y phục của y có mùi thơm của huân hương.

Làm cho Lý Dụ có chút thanh tỉnh trở lại.

“Thừa tướng,” hắn dùng ngón tay trở quệt đi nước mắt, mỉm cười nhẹ nhàng nói, “Trăm thịnh thế, một

khắc đều không thể thiếu thừa tướng phụ tá. Mong rằng thừa tướng tận lực.”

Đây là lời nói thật tâm của Lý Dụ, nhưng chỉ có thể sử dụng ngữ khí khách sáo như vậy để nói ra, mới không đến mức lúng túng. Hắn không thể nói thẳng với Tiêu Từ Giản rằng: Y dùng thái độ thăm dò cũng không có ý nghĩa gì, bởi vì hắn cũng không tính cùng y đối lập.

Tiêu Từ Giản hiện tại cần hắn, hắn cũng cần Tiêu Từ Giản.

Có qua có lại, xem như là lần này hai người đều minh xác thái độ của nhau.

Sau khi Tiêu Từ Giản cáo từ Lý Dụ, đi đến Thanh Ẩn cung.

Thật lâu trước kia, Cao Tông hoàng đế vô cùng tín nhiệm Tiêu gia, từng ôm Bái Bái, cho nàng ngồi ở đầu gối của chính mình chơi đùa, nói qua “Không biết tiểu tử nào có phúc khí có thể cùng nàng làm vợ chồng”.

Tiêu Từ Giản khi đó trẻ tuổi nóng tính, về nhà liền nói hùng hồn: “Ta nhất định sẽ làm cho Bái Bái trở thành hoàng hậu, huyết mạch của ta sẽ là người của Đại Thịnh hoàng tộc!”

Cho tới hôm nay y vẫn còn nhớ đến mẫu thân chết yểu của nữ nhi. Nàng ấy nghiêng người ngồi ở dưới cửa sổ rộng lớn, sắc mặt yên tĩnh. Nàng ấy đối với hùng tâm cùng dã tâm của y chưa bao giờ kích động.

“Mệnh của Bái Bái cũng sẽ giống thiếp thôi...” Y nhớ tới nàng ấy đã nói như vậy.

Mười năm thoáng như cái nháy mắt, người tính chung quy không bằng trời tính. Mẫu thân chết yểu của nữ nhi từ lâu cười hạc mà đi (mất rồi á), không thể tận mắt nhìn thấy Bái Bái trở thành hoàng hậu. Mà Bái Bái làm hoàng hậu không tới hai năm, bây giờ đã ẩn cư tại Thanh Ẩn cung.

Thanh Ẩn cung đã được dọn sạch sẽ như trước nhưng vẫn đậm lại cho người khác cảm giác cô tịch. Vách tường có vết tích tu sửa mới, trong vườn những cây cổ thụ um tùm không có những loài hoa đua nhau khoe sắc. Cung nhân hầu hạ Tiêu hoàng hậu trầm mặt, ít nói, mất đi vẻ đắc ý trước kia.

Cũng may là tâm tình Tiêu hoàng hậu cũng không có vẻ là sa sút, nhưng nàng là vì thương tâm cho phụ quân mất sớm, thân thể gầy gò, mà tinh thần vẫn còn rất tốt, đôi mắt sáng ngời.

Tiêu Từ Giản đem tới cho nàng một hộp dưỡng sinh đến. Tiêu hoàng hậu nhận lấy, chỉ nói: “Phụ thân yên tâm, con ở trong cung hết thấy đều tốt. Phùng hoàng hậu làm người rộng rãi, vừa đến trong cung liền đến thăm con, thời điểm bận rộn như vậy, nàng còn thỉnh thoảng ở lại đây. Chờ thêm một thời gian, trong cung không vội như vậy nữa, con dự định làm một nơi tu sửa sách, ở trong cung tổ chức một nhóm nữ quan tu sửa sách cũ, làm sách mới, cũng dạy những cung nữ biết chữ. Còn có Thanh Ẩn cung mặt sau có nhiều đất trống, đến mùa hè nên dọn dẹp lại một phen, con nghĩ kêu thợ trồng hoa trồng vài cây quế, có thể giúp bồi dưỡng thân thể...”

Tựa hồ có thật nhiều việc chờ nàng làm.

Tiêu Từ Giản nói: “Phụ thân sẽ gọi người đưa đến cho con 5000 lạng bạc, để tu sửa lại sách.”

Tiêu hoàng hậu cười lắc đầu: “Con ở trong cung không thiếu bạc, trong cung hàng năm cho con đầy bạc, dùng mãi cũng không hết.”

Tiêu Từ Giản biết con mình nói là thật. Nàng nguyên bản đối với quần áo đồ trang sức xa hoa chẳng hề quá để ý, sau khi tiên đế băng hà thì càng thêm mộc mạc, xác thực sẽ không thiếu tiền. Nhưng y lại lo lắng nàng. Hậu cung và triều đình giống nhau, phần lớn là do sự xa hoa mà mình có.

“Con và mẫu thân con rất giống,” Tiêu Từ Giản nói, “Nàng ấy đối với con có được làm hoàng hậu hay không vẫn luôn luôn hờ hững. Phụ thân nghĩ với tính tình của con, như vậy sẽ an an ổn ổn mà sống.”

Tiêu hoàng hậu không thẹn với tổ tông của Lý gia, nhưng đối với phụ thân, nàng quả thật có một cảm giác hổ thẹn không nói được cũng không tả được, nàng rất rõ ràng Nhữ Dương vương từ trước đến giờ không phải là lựa chọn hàng đầu của Tiêu Từ Giản. Cuối cùng khi chọn Lý gia hay phụ thân, nàng vẫn là chọn Lý gia.

Nhưng nếu cho nàng một cơ hội, nàng vẫn là sẽ làm như vậy.

“Phụ thân...” Nàng không thể đem lời nói ra khỏi miệng, chuyện cũng đã xảy ra, có giải thích nhiều hơn nữa cũng thành vô vị.

Tiêu Từ Giản biết tâm tư của nàng. Có thể làm cho Bái Bái thành thái hậu đương nhiên là việc tốt, nhưng y cũng hiểu sẽ có chuyện ngoài ý muốn, hơn nữa y rất hiểu tính cách của Bái Bái, nàng cũng như mẹ của nàng, không phải là người nhẫn tâm. Cho nên y mới phái Tiêu Hoàn đi Đạm Châu để chuẩn bị.

Dù cho Lý Dự hư hỏng như trước, y cũng phải chấp nhận. Huống hồ Lý Dự tại Đạm Châu trong một năm, hành động của hắn y vẫn có để ý, thật là cũng có dấu hiệu chuyển biến tốt. Mà thay đổi triệt để vẫn là tâm cơ biến thâm trầm, học nhẫn nại cùng nguy trang, còn có đối đãi với người xung quanh cũng tốt hơn.

Hành động của Lý Dự sau khi vào kinh, y cũng thấy hắn đã thay đổi —— ngoại trừ dẫn theo Hàn Vọng Tông đến, cũng không có làm gì xằng bậy, cũng không có động thủ đến người của y ở trong triều.

Ngày hôm nay y thử Lý Dự một chút, hắn đáp lại cũng không tồi. Chỉ cần có thể trong khoảng thời gian này ổn định triều cục, sẽ không sợ hắn làm ra sóng gió gì.

Ba ngày sau, Lý Dự chính thức đăng cơ, ban cáo thiên hạ, sau đó ở Đông Hoa cung tiến hành nhận tỳ ấn, quần thần quỳ lạy. Ngày thứ hai, sắc phong Phùng hoàng hậu, cách một ngày sau liền sắc phong hai phi tử.

Lý Dụ vẫn luôn đầy hứng thú mà quan sát những nghi thức phức tạp này —— chỉ có như vậy mới cảm thấy vui vẻ, hẳn mới không muốn tự đầy dọa chính mình. Cỗ phục so với hẳn tưởng tượng rất nực, khí trời lại còn nóng nực như vậy. Chỉ cần hẳn kiên trì quan sát, hẳn có thể nhận ra người nào là thật tâm kích động, tỷ như Triệu Thập Ngũ. Còn có những người kia giống như con rối nghe theo tiếng chỉ thị của người chỉ huy buổi lễ, tuy rằng nhìn qua bọn họ giống như đang cất lực bảo trì nghiêm túc, nhưng Lý Dụ luôn cảm thấy bọn họ không thật sự suy nghĩ đến vấn đề thực tế nào.

Chỉ có Tiêu Từ Giản, Tiêu Từ Giản nắm bọn quần thần trong tay, y giống như đang tham gia một nghi thức long trọng, không có vẻ gì gọi là miễn cưỡng.

Lý Dụ ôn nhu nhìn về phía y, Tiêu Từ Giản vừa vặn nâng mắt nhìn thẳng hẳn. Vì vậy ở thời khắc trang trọng, Lý Dụ hướng Tiêu Từ Giản mỉm cười nháy mắt mấy cái.

Tiêu Từ Giản trên mặt lóe một tia kinh ngạc. Tại sao Lý Dụ lại làm vậy, bởi vì hẳn thích liếc mắt đưa tình với thừa tướng. Mị nhãn. Chỉ hi vọng thừa tướng yêu thích hẳn.

19. Chương 19

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nhà Mèo Hoang

Chương 19

Hoàng đế đăng cơ mà lại làm những hành động ngả ngớn như vậy....thừa tướng cũng không có tức giận, thậm chí còn thấy chuyện này là đương nhiên.

Nhữ Dương vương vốn là một người ăn chơi, Cao Tông hoàng đế sủng Vãn Thực phi, Vãn Thực phi lại sủng đứa trẻ này đến hư. Xem ra giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời; chuyện đăng cơ trọng đại như vậy, Tiêu Từ Giản cũng không biết là vì cái gì lại khiến người trước mắt này làm ra hành động như vậy.

Tiêu Từ Giản không phải là người đa sầu đa cảm, không có những vọng tưởng vô vị. Mà vào lúc này, Tiêu Từ Giản nhớ lại Hiếu Tông cùng Bái Bái, bọn họ là một đôi phu thê tốt. Hiếu Tông tính cách rộng rãi, trầm tĩnh, hiếu học, nếu như sống sót, Tiêu Từ Giản đối với tương lai vô cùng an tâm.

Mà Lý Dự... Tiêu Từ Giản có chút đau đầu. Y không biết được Nhữ Dương vương là người như thế. Không phải là người có tâm tư phức tạp, Nhữ Dương là một công tử bột cũng không có tâm cơ thâm trầm —— nhưng vì cái này mới khiến y cảm thấy đáng sợ. Người có tâm cơ tất nhiên sẽ có mục đích, cho dù không từ thủ đoạn nào cũng phải hoàn thành được mục đích của bản thân.

Nhưng công tử bột lại không giống vậy, công tử bột ăn chơi đã quen, không có dự tính, đương nhiên cũng sẽ không có mục tiêu lâu dài. Bọn họ làm việc rất kích động, tất cả đều quyết định trong lúc nhất thời.

Nhà Mèo Hoang

Tiêu Từ Giản cũng không chắc đối với tân đế này, có thể hắn vẫn là một công tử phóng đãng, cũng có thể là một người thâm trầm, khiến y không thể nắm chắc được.

Nhưng y cũng đã chuẩn bị xong. Bất kể loại tình huống nào, trong tay y còn nắm quyền lực, thì vẫn có biện pháp để ổn định hoàng đế, ổn định quốc gia.

Hoàng đế (Ảnh đế) của chúng ta nào biết đối với mị nhãn của hắn, tên thừa tướng nào đó cho rằng đó là hành động của một tên ngu ngốc, tinh thần không ổn định. Nhưng hắn lại rất tự tin, năm đó khi hắn nháy mắt liền có thể điên đảo một mảnh nam nam nữ nữ.

Sau khi lên ngôi hai ngày, lão sư dạy thư pháp do Văn thái phó đề cử __ Phùng Hữu Viễn tiến cung. Trước kia Lý Dụ có hỏi qua Phùng hoàng hậu, hỏi nàng có biết gì về người anh họ này không. Có thể làm cho Thái phó cố ý đề cử, hắn ta chắc là có chỗ hơn người. Phùng hoàng hậu nói vị biểu huynh này viết thư pháp thượng rất có trình độ, cái khác liền áp dụng không chịu nói nữa, chỉ nói: "Bệ hạ nếu như yêu thích, không ngại thường triệu biểu huynh vào cung làm bạn."

Triệu Thập Ngũ quay đầu liền lạnh lẽo nhắc nhở hoàng đế: "Bệ hạ hỏi hoàng hậu như vậy, chỉ sợ hoàng hậu cho là bệ hạ là đang thăm dò nàng."

Lý Dụ nhíu nhíu mày, lời này của Triệu Thập Ngũ rất có ý tứ, hắn còn tưởng rằng Nhữ Dương vương trước kia là cái thẳng nam. Lẽ nào đã từng cùng biểu huynh này có quan hệ?

Hắn lại rất hứng thú, thật sự muốn gặp gỡ người này.

dothien1210.wordpress.com

Page 2

designed by

Nhà Mèo Hoang

Chờ Phùng Hữu Viễn vừa đến, Lý Dụ vừa nhìn thấy mặt anh ta, không nhìn được cười thầm trong lòng. Bởi vì nhìn mặt Phùng Hữu Viễn nói rõ tất cả, chẳng trách tất cả mọi người sẽ cảm thấy bọn họ có ám muội, Văn thái phó cùng Phùng gia tâm tư cũng thật tốt quá....

Phùng Hữu Viễn rất đẹp, chính là quá đẹp, mặt như hoa đào, vòng eo tinh tế, nếu như mặc nữ trang chính là một mỹ nữ tuyệt sắc. Mỹ thì có mỹ rồi, nhưng đáng tiếc không đúng khẩu vị của Lý Dụ. Hắn không thích Ngụy Nương*, không có khả năng phát triển với anh ta.

**Ngụy Nương: ẻo lã như con gái vậy.*

Lý Dụ đầy hứng thú mà quan sát anh ta. Đây là một trong những chỗ tốt khi làm hoàng đế, có người sẽ đến xử lý chuyện như vậy, từ chối một người mà không cần lo lắng hậu quả quá mức. Hắn đã quyết định từ chối Phùng Hữu Viễn.

Chỉ là khi Phùng Hữu Viễn đến bái kiến Lý Dụ, thái độ rất cung kính, ngôn ngữ động tác đều quy củ, cũng không có gì khác người, không nhìn ra có ý tứ muốn câu dẫn hoàng đế, thậm chí thời điểm giảng bài cũng không nhìn thẳng hoàng đế, càng không thừa dịp chỉ đạo viết chữ mà làm ra những hành động thân thiết, sổ sàng. Lý Dụ có điểm ngượng ngùng, hoài nghi mình có phải là hiểu lầm Văn thái phó, hiểu lầm mọi người không, đề cử một lão sư mỹ mạo như thế cho hắn, chẳng qua là trùng hợp mà thôi.

Sau khi giảng một bảng chữ mẫu, lần thứ nhất lên lớp của Phùng Hữu Viễn liền kết thúc. Lý Dụ ban trà, liền sai người bưng tới nghiên mực cùng giấy cống phẩm ban thưởng cho Phùng Hữu Viễn.

dothien1210.wordpress.com

Page 3

designed by

Nhà Mèo Hoang

Lý Dụ liền đi phòng riêng thay quần áo. Hoàng đế một lần thay năm, sáu lần quần áo là chuyện thường, đều có cung nhân hầu hạ, Lý Dụ ở quá khứ là diễn viên bên người cũng có một đồng quản lý vây quanh giúp hắn mang quần áo, tạo hình, từ đầu đến chân đều không cần tự mình động thủ, cũng đã quen rồi.

Mà lần này hắn đổi quần áo, liền nghe ở bên ngoài bức bình phong có người hỏi: "Bệ hạ, có thể cho thần hầu hạ thay y phục không?"

Chính là âm thanh của Phùng Hữu Viễn. Lý Dụ lần này là thật không nhìn được, hắn cười ra tiếng, hắn định nhìn xem chuyện tiếp theo gì sẽ xảy ra. Xem ra mỹ nhân này rất biết phỏng đoán lòng người.

Lý Dụ hắng giọng: "Người vào đi." Hắn gật gật đầu với cung nhân, Phùng Hữu Viễn đi vào, cung nhân liền lui ra.

Phùng Hữu Viễn vừa tiến đến liền nửa quỳ, đôi tay thon dài trắng nõn vòng qua bên hông Lý Dụ mang theo câu dẫn, âm thanh trầm thấp: "Bệ hạ, mấy ngày này đã quên thần đi?"

Lý Dụ không hề bị lay động: "Thành thật mà nói, ta không nhớ được người."

Phùng Hữu Viễn hát cảm lên, một đôi mắt hạnh nhìn hắn: "Thần phải làm thế nào... Mới có thể được bệ hạ nhớ tới?" Thanh âm của anh ta ôn nhu tự tại, cùng thời điểm giảng dạy rất bất đồng, một cái tay đã dán vào giữa hai chân của hoàng đế sờ lên. Lý Dụ không khỏi cảm thán Phùng huynh rất chăm chỉ hằng ngày luyện tập a~, để trên nơi nhạy cảm cũng rất chuẩn a~.

Nhà Mèo Hoang

Thời điểm Phùng Hữu Viễn muốn mò tới long căn*, Lý Dụ đề xuống tay của anh ta.

**Long căn: chắc ai cũng biết ha.*

Phùng Hữu Viễn lộ ra thần sắc không rõ, Lý Dụ cúi người, ghé vào lỗ tai anh ta hỏi: "Chuyện này, Thái phó biết không?"

Nếu như Văn thái phó biết được hai người này từng có quan hệ mờ ám, còn cố đổ thêm dầu vào lửa, thì ông ta cũng là một bộ dáng già mà không nên nét. Phùng Hữu Viễn vuốt ve cổ áo của hoàng đế, thấp giọng nói: "Bệ hạ xin yên tâm. Thái phó chỉ biết là ta đến tới dạy thư pháp."

Lý Dụ cười nói: "Vậy Phùng gia các người lá gan cũng không nhỏ, dám lấy Thái phó làm bè."

Phùng Hữu Viễn cả người dựa vào Lý Dụ: "Là ta tự mình cầu xin trong nhà an bài. Bệ hạ có muốn hay không?"

Lý Dụ xem tư thế của đối phương, chỉ cần hắn gật đầu, ngay lập tức sẽ hưởng thụ được một bữa tiệc tràn đầy ức sống. Nhưng hiện tại, hắn đã không còn là một người bình thường, nói đúng hơn, hiện tại hắn đang ở vị trí cao nhất của cái xã hội này, liên lụy tương đối nhiều quan hệ lợi ích. Cũng tất nhiên có rất nhiều người sẽ tìm niềm vui cho hắn, thậm chí muốn thao túng hắn.

Hắn rõ ràng mình là hạng người gì, nếu như hắn và đối phương xảy ra quan hệ, hắn không thể đối với người này thờ ơ cùng không động lòng. Hắn cũng không muốn hưởng thụ việc mạo hiểm này.

Nhà Mèo Hoang

Cho nên, hắn chỉ có thể lấy ngón tay nhẹ nhàng phát qua cảm của Phùng Hữu Viễn, ra hiệu cho anh ta đứng dậy: "Ngày hôm nay không cần."

Phùng Hữu Viễn thần sắc phút chốc cực kỳ bất an, nhưng chỉ nháy mắt, thấp giọng cười nói: "Nguyên lai bệ hạ chỉ yêu thích ta khi mang màu đỏ."

Lý Dụ thấy rất buồn cười, Nhữ Dương vương còn ăn được cái loại Ngụy Nương này, vậy mà ban đầu hắn cứ tưởng vương gia này là thẳng chứ.

Quần áo Lý Dụ cuối cùng cũng là được cung nữ mặc cho —— Phùng Hữu Viễn cũng là Tiểu công chúa, chỉ am hiểu hầu hạ người thoát y, cũng sẽ không hầu hạ người mặc quần áo. Vừa ra nội thất, sắc mặt Phùng Hữu Viễn lại biến thành bình tĩnh như nước, như một lão sư dạy chữ tốt đẹp, cung kính xin cáo lui.

Ngày kế Tiêu Từ Giản vào cung, nhìn thấy Lý Dụ thời điểm, thuận miệng hỏi một câu: "Bệ hạ hôm qua học thư pháp như thế nào?"

Lý Dụ sợ hết hồn. Hắn nhất thời nghẹn lời. Hắn tuy rằng cùng Phùng Hữu Viễn tiến vào nội thất, nhưng thật là không có chuyện gì phát sinh. Tại sao Tiêu Từ Giản muốn hỏi như vậy!

Tiêu Từ Giản cũng không chú ý tới sắc mặt hoàng đế, chỉ là ngẩng công văn, nói: "Xem ra khóa học lần trước tưởng người đã trưởng thành nhưng tất cả đều do thần vọng tưởng..."

Lý Dụ lúc này mới cười nịnh nọt nói: "Thừa tướng không nhìn ra được sao? Ta cảm thấy được ta đoán chính rất nhiều a."

Tiêu Từ Giản quét mắt liếc hoàng đế một cái, giải quyết việc chung mà tuyên bố: "Bệ hạ, thần đã cùng Thái phó thương nghị

dothien1210.wordpress.com

Page 6

designed by

Nhà Mèo Hoang

qua, bệ hạ tuổi còn trẻ, cần phải thường theo học tập. Thần đã lệnh Lễ bộ an bài, thần sẽ tự mình chọn lựa lão sư. Mong rằng bệ hạ nỗ lực học tập."

Làm hoàng đế, cũng phải học tập như thường, phải hoàn tất hết chương trình học mới cho lên lớp. Hải tử ở Trung Quốc, từ xưa tới nay, đều không dễ dàng. Lý Dụ thở dài: "Được thôi. Mọi chuyện thừa tướng cứ an bài."

Tiêu Từ Giản thần sắc lúc này mới sáng lên. Lý Dụ bị đuôi lông mày kia của y thoáng qua một tia thoải mái, đột nhiên hỏi: "Thừa tướng có thể tự mình dạy cho ta không?"

Tiêu Từ Giản bị hỏi đột nhiên, không kịp chuẩn bị, lần này đến phiên y nghẹn lời.

Chương 20

Tiêu Từ Giản đương nhiên không ngại nhận danh phận đế sư* này, nhưng y không ngờ hoàng đế lại chủ động như vậy.

Đế sư: thầy của hoàng đế.

Bất quá việc này đối với y không có chỗ nào xấu, y lập tức đồng ý: "Thần nguyện vì bệ hạ mà giải đáp."

Lý Dụ cùng Tiêu Từ Giản đều chiếm được việc mình muốn, bọn họ đều rất hài lòng. Lý Dụ hỏi Tiêu Từ Giản: "Thừa tướng có thể mau chóng an bài Kinh Diên không?"

dothien1210.wordpress.com

Page 7

designed by

20. Chương 20

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nhà Mèo Hoang

Tiêu Từ Giản chưa bao giờ nghĩ tới hoàng đế là thích học hỏi như vậy, bày ra tư thái hiếu học cũng không phải việc xấu. Chuyện này chính phù hợp với kỳ vọng của y — hoàng đế chính là phải quan tâm nhiều hơn đến những chuyện này.

Y lập tức vì hoàng đế mà cặn kẽ giảng giải các môn học về Kinh Diên, nói qua tất cả về điển tích, điển cố. Hoàng đế mỉm cười nghe, hai mắt lấp lánh hữu thần, thật giống đối với những việc này cảm thấy hết sức hứng thú.

Lịch sử là môn học bắt buộc — triết học cùng lịch sử là trọng yếu nhất. Lễ cùng quốc pháp cũng sẽ có người chuyên nghiệp đến giải thích cho hoàng đế. Những điều này ý nghĩa đã vượt qua vương triều hưng vong, bởi vậy có thể đời đời truyền thừa.

Lý Dụ hỏi Tiêu Từ Giản: "Thừa tướng sẽ dạy ta cái gì?"

Tiêu Từ Giản nói: "Thần sẽ giảng cho bệ hạ về lịch sử, còn có binh pháp."

Lý Dụ cũng không nghĩ tới Tiêu Từ Giản tích cực như vậy, một mình y sẽ dạy hai môn, hắn còn tưởng rằng Tiêu Từ Giản chỉ là ứng phó hắn. Đã như thế, Lý Dụ là thật hứng thú, hắn hướng Tiêu Từ Giản hỏi: "Trẫm muốn nghe thừa tướng chính mình kể lại trận đánh ở Bách Lộc Sơn." Hắn đi tới nơi này lâu như vậy, kiến thức căn bản cũng đã học không ít. Hào quang cuộc đời của Tiêu Từ Giản, hắn đã đọc lâu lâu.

Tiêu Từ Giản năm đó không đầy hai mươi tuổi đã làm tướng quân, lĩnh binh xuất chinh, từng ở Bách Lộc Sơn đánh một trận đại chiến, đại phá quân địch, vì một trận chiến này mà thành danh, chấn động triều chính. Thời điểm Lý Dụ lần đầu tiên nghe

Nhà Mèo Hoang

nói, chỉ cảm thấy chuyện này quá truyền kỳ. Mà nghĩ lại, người như vậy có địa vị cực cao mới hợp tình hợp lí.

"Trẫm chưa từng nghe qua thừa tướng tự mình nói về trận chiến này." Lý Dụ luôn luôn yêu thích cổ sự, hưởng hồ Tiêu Từ Giản là chủ của cổ sự.

Tiêu Từ Giản trong lòng nở nụ cười một tiếng. Thời điểm Hoàng đế khoảng chừng năm tuổi, đã từng nghe hắn nói qua Bách Lộc Sơn, khi đó hoàng đế còn là tiểu hài tử tóc trái đào. Khi đó hắn chiến thắng trở về về kinh, tiến cung nhận thưởng, tiểu Hoàng tử muốn hắn kể đi kể lại về cổ sự Bách Lộc Sơn.

Bây giờ hoàng đế đương nhiên là không nhớ rõ, cũng sẽ không tin tưởng chuyện này. Mặc dù có nhớ được, hoàng đế đại khái rất khó đem thiếu niên tướng quân năm đó cùng y coi là cùng một người. Lại như Tiêu Từ Giản bây giờ, cũng sẽ không tùy tiện thay đổi tên hoàng đế thất thường trước mặt này thành một hài đồng thiên chân khả ái.

Vì ánh mắt lúc này của hoàng đế vô cùng sạch sẽ....

"Thừa tướng sẽ kể lại chuyện về Bách Lộc Sơn???" Lý Dụ xác nhận lại một lần nữa. Hắn rất hy vọng mình có thể nghe được chính y kể lại chuyện xưa của chính bản thân y. yêu một người cùng lý giải người đó cũng phải có một quá trình. Lý Dụ hy vọng mình cùng Tiêu Từ Giản cũng sẽ có một quá trình tốt. Ít nhất lợi dụng địa vị của hắn bây giờ mà cung cấp một ít tiện lợi cho bản thân mình. Chỉ cần yêu cầu không quá mức hoang đường, mọi người sẽ vì hắn là hoàng đế mà sẽ vui vẻ làm.

Tiêu Từ Giản đương nhiên cũng sẽ không từ chối, thần sắc y bình thản nói rằng: "Bệ hạ đối với việc biên cương quan tâm như

dothien1210.wordpress.com

Page 9

designed by

Nhà Mèo Hoang

vậy, thần đương nhiên sẽ dụng tâm giảng giải —— tsau khi trận chiến Bách Lộc Sơn xảy ra, hiện giờ đã qua 10 năm rồi, tình thế cùng năm đó rất khác nhau."

"Trẫm tin tưởng thừa tướng trong lòng tự có càn khôn, tình thế biến hóa nhu thế nào thừa tướng đều có thể khống chế." lời này hần nói chẳng hề trái lương tâm. Hần đúng là tin tưởng Tiêu Từ Giản nhu thế.

Tiêu Từ Giản rốt cục nở nụ cười, khóe môi của y rất đẹp, cười lộ lên càng đẹp hơn. Mà Lý Dụ nhìn ra được, nụ cười này càng giống như cho có lệ, không quan tâm đến lời ca tụng của hần. Tâm của thừa tướng cũng không dễ dàng bị lay động a.

Mà đây cũng là một điểm tốt, là một bước ngoặt tốt.

Sau khi Tiêu Từ Giản rời đi, tâm tình Lý Dụ rất khoái trá.

Phùng Hữu Viễn sau giờ ngọ lại đến dạy cho hần. Thư pháp phải ngày ngày luyện tập, nên mang đến nhiều cơ hội cho đối phương, lần thứ nhất ra tay chưa thành công, anh ta liền ngưng lại, hôm nay lên lớp cũng không có làm ra việc quấy rối tình dục đối với hoàng đế.

Nhưng nói chuyện phiếm là việc không thể tránh khỏi.

Phùng Hữu Viễn hôm nay mang một bộ màu xanh, cổ tròn. Làn da của đối phương trắng nõn, mang bộ đồ này coi như rất đẹp, bên hông mang thêm ngọc bội hoa văn tinh tế, thoát nhìn vui mắt.

Đối phương rất hào hứng đề cử với hần mấy nơi vui chơi.

Đáng tiếc Lý Dụ đối với những nơi này không có hứng thú, hần cũng rất thích thưởng thức ca vũ, nhưng đối với cái thời đại nuôi

dothien1210.wordpress.com

Page 10

designed by

Nhà Mèo Hoang

ca nữ dự trữ trong nhà này hẳn vô năng mà tiếp thu. Huống hồ trong cung cũng đã có nhiều ca vũ.

Chọi gà, đấu cầu hẳn hơi kinh sợ, hẳn thà xem súng vật bán manh chứ không phải đi ẩu đả nhau.

Phùng Hữu Viễn cảm giác hoàng đế thay đổi rất nhiều. Cho dù là hoàng đế nhưng trước kia vẫn là Nhữ Dương vương gia, thời điểm trước là người thích lang thang, yêu đào kép, yêu chọi gà, yêu uống rượu mua vui, thường vì một trò chơi mà vùng tiền như rác, Phùng Hữu Viễn cũng không phải dạng người đảng hoàng gì, thích đi kiếm niềm vui, thấy Nhữ Dương vương gia có bộ dáng đẹp, hẳn cùng anh là gặp dịp thì chơi, tìm cái mới mẻ mà thôi.

Không nghĩ tạo hóa thần kỳ, cũng không ai ngờ Nhữ Dương vương đăng cơ làm hoàng đế, Phùng gia nhất thời thành nhà mẹ đẻ của hoàng hậu. Phùng Hữu Viễn đương nhiên sẽ động tâm, anh là nam nhân không thể vào cung, cho nên tự nhận mình biết rõ hoàng đế, chỉ cần dụ dỗ vài lần, thì sẽ còn tồn tại lâu hơn so với hoàng hậu hiện giờ.

Mà hôm qua thử một lần, Phùng Hữu Viễn không nắm chắc được, hoàng đế trước mắt này hiện giờ là người rất khó nắm bắt. Người mà dễ dàng khiêu gợi tình dục tựa hồ biến mất, hoàng đế bây giờ trở nên hòa ái, lạnh nhạt, như đem hoàng đế cùng người phạm tách biệt, như đem người ở quá khứ cùng hiện giờ là 2 người khác nhau.

Phùng Hữu Viễn bây giờ cũng đã tin vào số mệnh.

May mà hôm qua khi diễn ra trò khôi hài, hoàng đế cũng không lập tức đẩy mình ra, vẫn ngằm đồng ý mình làm bạn bên cạnh. Hẳn nhất định phải nắm chặt cơ hội này.

dothien1210.wordpress.com

Page 11

designed by

Nhà Mèo Hoang

"Chờ mùa hè qua, bộ hạ có muốn đi săn bắn vào mùa thu không?" Phùng Hữu Viễn thăm dò hỏi.

Lý Dụ cưỡi ngựa được, nhưng đối với việc vừa cưỡi ngựa vừa săn thú có độ khó cao này hẳn vẫn không thể làm được. "Săn những gì?" hắn hỏi.

Phùng Hữu Viễn lập tức nói: "Gà rừng, các loại chim; còn có thỏ, nai nhiều loại thú hoang lắm."

Vào thời điểm này không có khái niệm bảo vệ động vật hoang dã, giết động vật hoang dã cũng không phạm pháp. Nhưng Lý Dụ đối với việc này không mê lắm. Hắn đang muốn nói "Hươu con đáng yêu, bắn nó làm gì", liền nghe Phùng Hữu Viễn nói: "Trong triều các đại nhân cùng đi săn bắn mùa thu, tổ chức thi đấu nhất định sẽ thú vị."

Lý Dụ trong lòng hơi động: "Thừa tướng săn thú?"

Phùng Hữu Viễn cười nói: "Thừa tướng có bãi săn, chuyên cung cấp nơi săn thú."

Thật vất vả mới thấy hoàng đế có hứng thú với câu chuyện, không thể dễ dàng buông tha được. Liền nói: "Bộ hạ đã lâu không đi núi chơi đi? Cả ngày ngộp ở trong cung cũng sẽ đem người ngộp hỏng, không bằng liền tổ chức săn bắn để giải sầu?"

Hoàng đế lại hỏi: "Bãi săn của Thừa tướng rất lớn sao?"

Phùng Hữu Viễn nói: "Là cả một vùng núi lớn, bộ hạ tiện đường có thể du ngoạn một phen. Chỉ là nghe nói..." anh ta bỗng nhiên dừng lại.

dothien1210.wordpress.com

Page 12

designed by

Nhà Mèo Hoang

Hoàng đế liếc mắt nhìn hắn, Phùng Hữu Viễn không dám trước mặt hoàng đế nói một nửa, lập tức nói: "Chỉ là nghe nói thừa tướng không thích chiêu đãi người khác trên bãi săn của mình, bất quá nếu là bệ hạ, chắc chắn thừa tướng nhất định tình nguyện."

Lý Dụ nghĩ thầm, chưa chắc, điều này rất rất rất không chắc.

leaf drops ...

dothien1210.wordpress.com

Page 13

designed by **AFESB**

21. Chương 21

Lý Dụ làm hoàng đế so với lịch trình làm diễn viên trước kia còn bận rộn hơn, ngày làm cố định, việc cũng được cố định, đặc biệt là việc cúng tế, sớm đã được sắp xếp chu toàn. Hiện giờ hắn đang nhắc nhở quan lại để sắp xếp việc đi săn vào mùa thu.

Khi chuẩn bị vào hè, trong cung đã an bài một lịch trình cho hoàng đế nghỉ ngơi, thông thường hoàng đế sẽ đi ngoại ô nào đó, thuận tiện xử lý chính vụ. Cũng có lúc sẽ đi đến phía đông nếu ngoại ô quá nóng, vì phía đông sẽ lạnh thoải mái hơn ở ngoại ô. Lý Dụ mới kể vị không lâu, tạm thời sẽ không đi quá xa, vẫn sẽ nghỉ ở ngoại ô như bình thường.

Lý Dụ ở trong cung mấy tháng, ngoại trừ xử lý công vụ, hoàn toàn không có thời gian để đi ra ngoài cung du ngoạn. Hắn muốn trốn ra thử một lần, nhưng cũng chưa thử qua. Nên hắn rất thật tâm mà trông ngóng mùa hè tới, đến lúc đó có thể ra ngoài cung nghỉ ngơi, sau đó vào thu lại đi săn bắt. Hoàng cung có lớn có to hơn nữa thì hắn cũng đã ở đến nản rồi, hướng hồ Lý Dụ đến đâu cũng thấy những tòa nhà nguy nga như vậy, hắn chán!!!

Buổi tối hắn đều nghỉ ngơi ở Đông Hoa cung, lâu lâu cũng sẽ đến Khôn Nghi cung để cùng hoàng hậu thương lượng về việc của mấy hài tử.

Ngày hôm sau, Lý Dụ đến Không Nghi cung để bàn về việc kỳ nghỉ khi vào hạ.

Hoàng hậu cùng Đại hoàng tử hướng hắn hành lễ.

Lý Dụ ôm hài tử trong phút chốc, liền lấy bánh ngọt cho hài tử ăn.

Đại hoàng tử mới đầy 3 tuổi, còn đang cai sữa. Lý Dụ rất sủng ái Đại hoàng tử, khi nghe con khóc cũng yêu lòng liền kêu nữ mẫu đem sữa đến cho con uống. Tiều hài tử rất thông minh, khi biết hoàng đế đến thì mình cũng có sữa để uống nên rất vui mừng.

Hài tử lúc này đang ngồi trong lòng ngực của Lý Dụ chơi đến vui vẻ. Hắn thấy con mình muốn uống sữa cũng không muốn con khóc đến đau lòng như vậy, liền kêu bảo mẫu đến. Hoàng hậu thấy vậy không nói nhưng mày cau lại rất chặt.

Cai sữa chỉ là việc nhỏ, chỉ cần quyết tâm, không cần một tháng có thể cai được. Hoàng hậu cũng không lo lắng nhi tử không cai được. Hoàng đế sủng ái hoàng tử vốn không phải chuyện xấu, chỉ là có lúc nàng nhìn hoàng đế, cảm thấy được hắn sủng hài tử sủng nhưng cũng không giống như đang sủng Thái tử tương lai, hoàng đế đối con trai nàng cùng con của Đức phi đều giống nhau, không khác biệt gì.

Nàng nóng lòng chính là cái này. Hoàng đế lập nàng làm hoàng hậu, cũng không nhắc tới vị trí Thái tử. Người nhà họ Phùng vào cung thăm nàng, đã công khai ám chỉ nhiều lần, hi vọng nàng có thể thuyết phục hoàng đế, sớm ngày lập Thái tử.

“... Hoàng hậu?” Lý Dụ nhìn về phía nàng, “Việc nghỉ khi vào hạ chuẩn bị như thế nào rồi?”

Hoàng hậu phục hồi tinh thần lại, nàng ôn nhu nói: “Đều đã chuẩn bị thỏa đáng...” Nàng đã hạ quyết tâm, khi đi hành cung liền thăm dò ý tứ lập Thái tử của hoàng đế.

“Chính là Hiền phi hai ngày này có chút không khỏe, nàng trong cung còn chưa chuẩn bị thu thập. Ngự y tuy nói không quan trọng lắm, nhưng cũng nói phải tĩnh dưỡng, bệ hạ không đến xem nàng sao?” Hoàng hậu hỏi.

Hiền phi Trần thị là mẫu thân công chúa, Lý Dụ đối với nàng ấn tượng không sâu. Nàng với những thiếp thị bên cạnh Nhữ Dương vương lúc đầu đều giống nhau, chẳng hề được sủng ái, chỉ là tình cờ mang bầu hài tử, bởi vậy mà địa vị so với người khác cao hơn một chút. Lý Dụ gặp qua nàng mấy lần, nàng là người thành thật, không nói nhiều.

Tuy nói giả bộ bệnh là kịch được hậu cung dùng đến phát chán nhưng so với ấn tượng của Lý Dụ, hẳn cảm giác Hiền phi hẳn là không phải giả bộ bệnh: “Ngày mai ta sẽ đi gặp xem.”

Lý Dụ lại kêu cung nhân, dặn dò đưa chút đồ bổ qua cho Hiền phi.

Đến lúc nghỉ ngơi, Lý Dụ ở Khôn Nghi cung ngủ, chỉ là không cùng hoàng hậu cùng giường. Hoàng hậu sớm thành thói quen, trước khi ngủ nàng cho cung nữ lui ra, chính mình vì Lý Dụ mà chải đầu.

“Bệ hạ thực sự là thay đổi rất nhiều...” Nàng một bên nhẹ nhàng chải vuốt, một bên lẩm bẩm nói.

Lý Dụ bị nàng làm cho thương cảm. Hẳn đối hoàng hậu càng tốt hơn Nhữ Dương vương lúc trước, ít nhất hẳn đã trở nên ôn nhu hơn. Nhưng hẳn cũng biết, từ đây về sau hẳn cùng với hoàng hậu sẽ không có quan hệ xác thật. Bọn họ vĩnh viễn không phải là phu thê chân chính.

“Hoàng hậu oán ta sao?” Lý Dụ nửa đùa nửa thật hỏi.

Cái lược trong tay Hoàng hậu xém rơi mất, đối với hoàng đế oán giận là tội danh có thể phế hậu. Nàng phút chốc cứng lại, mới nghe được thanh âm hoàng đế nhàn nhạt vang lên.

“Trẫm đã không phải là Nhữ Dương vương, đương nhiên sẽ khác với trước kia.” Lý Dụ nói.

Hắn vỗ vỗ tay hoàng hậu, ra hiệu nàng tiếp tục.

“Nàng đang lo lắng cái gì, trẫm biết. Đừng nóng vội.” Lý Dụ nói.

Hoàng hậu lúc này mới yên tâm, lời nói mặc dù nghe thật giống lừa gạt người, nhưng ít nhất nói rõ hoàng

để cũng đang thăm nghĩ chuyện này, cũng không phải không thể hi vọng.

“Bệ hạ, thiếp làm sao dám oán bệ hạ?” Nàng rất cục có thể lưu loát mà nói chuyện, “Bệ hạ là trời của thiếp, là tất cả hy vọng của nhân dân.”

Ngày thứ hai Lý Dụ đi xem Hiền phi. Hiền phi đã tốt lắm rồi, có lẽ có thể cùng đi nghỉ hè. Nàng đứng dậy hành lễ, sau nửa nằm trên giường nhỏ, khá là quyến rũ mê người. Lý Dụ nhìn nàng, chỉ nhớ đến hình dáng của Tiểu công chúa cũng giống nàng, lớn rồi nhất định cũng là một cô gái đẹp.

Buổi chiều Lý Dụ không ở cung của Hiền phi ngủ lại. Hắn một mình ngủ ở Đông Hoa cung.

Trước khi sắp ngủ, hắn nhớ lại cả một ngày, cảm giác có chút mất mát — ngày hôm nay thừa tướng có việc bận rộn, nên hắn cũng chưa từng gặp y.

“Triệu Thập Ngũ.” Lý Dụ ngồi ở bên giường, muốn cùng người nói chuyện phiếm, ngày hôm nay đến phiên Triệu Thập Ngũ trực đêm.

“Bệ hạ.” Triệu Thập Ngũ luôn luôn cung kính. Ông là nội thị, cung kính, thuận theo ý muốn của hoàng đế là trách nhiệm của ông.

“Người cảm thấy trăm có thay đổi hay không? Nói thật.” Lý Dụ hỏi. Hoàng đế, trong tình huống bình thường đó là người phải lo lắng cho quốc gia, xã tắc. Hắn không có cách nào cùng người khác trao đổi việc làm hoàng đế như thế nào mới tốt. Cho nên hắn không biết nên làm như thế nào mới tốt, đến cùng nên xử lý như thế nào về chuyện triều chính.

“Bẩm bệ hạ, người thay đổi rất nhiều.” Triệu Thập Ngũ uyển chuyển mà nói.

Lý Dụ cười nhẹ: “Nói như vậy, các người cũng không ít lần nghị luận sau lưng trăm.” Đây là tất nhiên, vậy có công nhân nào không nghị luận sau lưng lãnh đạo chứ. Cho dù là quý cử nghiêm ngặt trong cung đình, cũng phải trốn trong góc mà xì xào bàn tán, tất nhiên là đang nghị luận những chủ nhân trong cung này.

Triệu Thập Ngũ vội hỏi: “Trong cung người người đều khen bệ hạ nhân từ, nói bệ hạ là một vị vua khó gặp.”

Lý Dụ biết lời này là nói dối quá trắng trợn đi. Đem đi bát quái cũng không đủ hấp dẫn.

Hắn dùng túi thơm vút cho Triệu Thập Ngũ, đập trúng đầu của ông: “Nói đi, trong cung gần nhất đàm luận những chuyện lạ là cái gì? Người không nói thật, trăm tự nhiên có thể tìm người khác tới để nói chuyện. Cần người làm gì.”

Triệu Thập Ngũ lúc này mới nói: “Trong cung gần đây đều nói, bệ hạ sủng ái nhất Thiếu công tử của

Phùng gia.”

Chính là Phùng Hữu Viễn.

Lý Dụ chợt cảm thấy buồn cười. Hắn cũng không định cùng Phùng Hữu Viễn có quan hệ gì, chỉ là trong cung tựa hồ đã nhận định hắn cùng Phùng Hữu Viễn là có quan hệ sâu sắc với nhau. Hắn tính đem thêm những chuyện thú vị nữa vào cung này.

“Ngày mai, nên kêu Vô Tịch tiến cung.” Lý Dụ nói. Hắn đã liền biết Vô Tịch tiểu hòa thượng đã đến kinh thành, đang ở Linh Tuệ tự tu hành, hắn vẫn luôn phái người nhìn chăm chăm cậu. Lúc này, chính là thời điểm gặp mặt.

22. Chương 22

Linh Tuệ tự ở Vĩnh Bình phường, cách hoàng thành khá xa, xung quanh đều là tửu quán bình dân tụ tập. Tuy rằng không sánh bằng hoàng thành cửa son ung dung khí thế, trên đường phố cả ngày rộn rộn ràng ràng, dòng người không dứt, mỹ nhân nhiều không xuể, tay áo phấp phới.

Tiểu hòa thượng một đường dựa vào hóa duyên từ Đạm Châu đi tới trong kinh. Cậu có sư thúc ở Linh Tuệ tự đã gần mười năm, bởi vậy sau khi đến kinh liền ở Linh Tuệ dừng chân. Linh Tuệ tự chủ trì thấy Vô Tịch có được bề ngoài tốt, nói chuyện rất thông tuệ, không khỏi yêu thích, khen cậu nhiều. Không lâu liền chấp nhận cậu vào Linh Tuệ. Khiến nhiều người trong chùa cũng yêu quý cậu.

Thời điểm người trong cung đến, kinh buổi sáng mới vừa kết thúc, nhóm tăng lữ nhìn thấy cung nhân cũng chẳng hề kinh ngạc —— nơi này là đế kinh, mấy trăm năm chùa thờ phật thờ, mọi người đi đi đến đến tấp nập. Trong cung quý nhân thường thường sai người đến đưa dầu vừng, thành kính lễ Phật.

Vô Tịch xa xa nhìn thấy quần áo của cung nhân, cậu hơi thất thần, liền nghe một tiểu hòa thượng bên cạnh rung đùi đắc ý miệng lưỡi trơn tru nói: “Đó là thái giám trong cung, cậu là chưa từng thấy đi? Trong cung phi tần không thể tùy tiện xuất cung, cho nên muốn cái gì đều kêu thái giám đến làm, hiểu không? Bọn họ nhất định là tới đưa dầu vừng, trong cung đều rất tin nơi này. Thái giám cũng tin, lần trước còn có Đại thái giám, đến chùa vừa ra tay liền cúng năm mươi lượng bạc, năm mươi lượng!”

Vô Tịch đến bây giờ vẫn chưa quen với cách sống nơi đây. Các hòa thượng trẻ tuổi đa số là biết ăn nói, nghênh đón đưa, chiêu đãi người giàu có, làm cậu không khỏi vì bọn họ lo lắng cho tương lai.

Cậu từ Đạm Châu một đường đi tới kinh thành, kiến thức tích lũy rất nhiều. Đến Linh Tuệ tự vùi đầu vào kinh thư, trong lòng coi như bình tĩnh, chỉ là lúc này, vừa thấy cung nhân, cậu liền biết nhiều ngày bình tĩnh như vậy, đều là giả tạo. Trong lòng cậu nóng cực kì, cậu cũng rất lo lắng không khác với những người kia.

Cho nên đợi cung nhân cùng chủ trì nhắc đến cậu, nói tới việc tiến cung, cậu không do dự, chỉ nói: “Ta đi.” Cậu đi theo cung nhân lên xe ngựa, đi qua Vĩnh Bình phường đầy tiếng người huyên náo, mới hơi cảm thấy hối hận.

Lý Dụ luyện xong chữ, Phùng Hữu Viễn theo thói quen làm phiền hắn một chút. Mà ngày hôm nay Lý Dụ cũng không có tâm tình cùng anh ta múa mép khua môi, trực tiếp bảo đối phương đi ra.

Thời điểm Phùng Hữu Viễn đi ra đúng dịp thấy Đông Hoa cung nội thị dẫn hòa thượng tuổi còn trẻ đi vào trong, không khỏi hiếu kỳ, hỏi cung nhân bên người: “Vị tiểu sư phụ nhìn lạ mắt, không biết cậu ta ở nơi nào?”

Cung người cười nói: “Phùng tiên sinh là đại nhân vật cũng không biết, nô tỳ làm sao biết được? Bất quá nếu được tiến cung, không quá hai ngày cũng sẽ biết thôi.”

Phùng Hữu Viễn hừ một tiếng: “Chờ người khác cũng biết thì có ý nghĩa gì.”

Những đại nhân vật anh đều gặp qua. Chỉ là hòa thượng này thực lạ mắt, mà nhìn cũng không như người trong kinh, nhìn tuổi còn trẻ ngây ngô, chỉ là mặt mày khá đẹp.

Âm thầm lấy làm lạ, có thể đi vào Đông Hoa cung, đương nhiên là ý tứ của hoàng đế, chỉ là không biết hoàng đế tìm hòa thượng này làm cái gì, nhìn cũng chẳng phải là cao tăng đắc đạo.

Vô Tịch ở bên trong Thiên điện ngồi một chút, cung nhân bưng trà cho cậu. Cậu chậm rãi đếm tràng hạt, qua một thời gian uống cạn chén trà, mới có cung nhân lại đây thỉnh hắn đi vào.

Lý Dụ mới vừa thay xong quần áo, quay người nhìn thấy Vô Tịch, liền mỉm cười nói: “Ổ kinh thành đợi lâu như vậy, trẫm không phái người đi đón ngươi, ngươi cũng không tới tìm trẫm?”

Vô Tịch mặt đỏ lên, hẩn chắp tay trước ngực hướng hoàng đế hành lễ.

Lý Dụ nắm chặt tay cậu, làm cho cậu ngồi xuống, ngồi ở bên cạnh mình. Hắn nhìn Vô Tịch, đánh giá bộ dạng cậu. Sau khi vào kinh, Lý Dụ đã nhìn thấy vô số mỹ nhân, trong cung chính là không bao giờ thiếu mỹ nhân, hắn nguyên tưởng rằng gặp quá nhiều như vậy loại đẹp, tái kiến Vô Tịch, khó tránh khỏi sẽ xoi mói chút, thế nhưng cũng không có, lúc này hắn xem Vô Tịch, vẫn cảm thấy cậu đáng yêu.

“Vĩnh Bình phường trẫm còn chưa có đi qua, ngươi đã ở nơi đó quen chưa, đã đi tham quan trong kinh chưa?” Lý Dụ cười hỏi cậu. Vô Tịch nói: “So với Đạm Châu thì phần hoa hơn nhiều, có lúc quá náo loạn, cũng nhiều lúc thản... Cũng không biết phải làm sao.”

Lý Dụ gật gật đầu: “Xác thực, Đạm Châu so sánh cùng với nơi đây, là hai thế giới khác nhau.”

Lý Dụ liền cầm điểm tâm chính mình làm chiêu đãi Vô Tịch hòa thượng.

“Loại này bên trong bỏ thêm pho mát, mùi vị cực thơm.”

Vô Tịch ném thử một khối, nói chuyện cũng lớn mật chút, hoàng đế mặc dù là hoàng đế, nhưng cũng không biến hóa gì lớn.

“Bệ hạ vẫn tự mình làm những thứ này sao?”

Thời điểm ở Đạm Châu, Nhữ Dương vương chung tình đối với núi sông, nghiên cứu thực đơn, có thể nói là tu thân dưỡng tính, điệu thấp đạm bạc, miễn cho trong kinh bất mãn. Vô Tịch không nghĩ tới sau khi hồi kinh làm hoàng đế, vẫn yêu thích làm những thứ này.

Lý Dụ mỉm cười nói: “Cũng không làm nhiều như ở Đạm Châu. Lại nói thời điểm trị đại quốc, cũng có thể kiếm thêm thú vui vào mà.”

Bọn họ nói chuyện một hồi, Lý Dụ liền để cung nhân mang hộp gấm đến, bên trong chứa những chiếc áo cà sa màu sắc xán lạn. Hắn ban cho Vô Tịch, Vô Tịch không tính lấy, Lý Dụ lại rất kiên trì, Vô Tịch không thể làm gì khác hơn là nhận lấy.

Sau khi tiến cung, Vô Tịch liền trở về Đại Hưng tự gần đó. Toà đại tự này gần trong cung, cũng là nơi hoàng đế thường xuyên đến tăng lữ bên trong cũng không có nhiều người. So với Linh Tuệ tự, thậm chí có thể nói là quanh quẩn.

Đêm đó Vô Tịch chuyển đến Đại Hưng tự. Tăng nhân nơi này so với tăng nhân nơi khác là loại phong độ khác nhau, dung mạo đều rất đoan chính —— dù sao cũng là nơi lễ Phật quan trọng, đương nhiên phải nhìn được. Chỉ là gương mặt quá lạnh lùng, như cao nhân hoàn toàn tách biệt với thế gian Tượng Phật mạ vàng tư thái ưu mỹ, ngồi ngay ngắn trên điện, phật hương xa xôi bên trong, phảng phất ngàn năm, vạn năm đều là như vậy.

Vô Tịch đọc xong kinh buổi tối, liền ở gian phòng của mình tĩnh tọa. Nhưng không biết qua bao lâu, tâm của cậu không yên tĩnh được mà nhìn khắp bốn phía, hành lý cậu mang từ Đạm Châu đã không thấy tăm hơi, trong hộp tủ chính là áo cà sa mới do hoàng đế ban thưởng. Mở cửa sổ, có thể nhìn thấy dưới ánh trăng cùng cung điện nguy nga bên cạnh, nhìn như chính mình có thể chạm đến nơi đó. Cậu vốn nên coi nhẹ tất cả những thứ này, Đạm Châu cũng được, trong kinh cũng được, cũng chỉ là vạn vật phàm tục, không thể để nó làm mê muội.

23. Chương 23

Chuyện hoàng đế triệu vị hòa thượng từ Đạm Châu vào kinh kia, ít ngày sau mọi người ai cũng sẽ biết. Bởi vì Vô Tịch cũng là một thiếu niên dễ nhìn, sau đó thêm mắm dặm muối sau đó liền trở thành “Một tuyệt

sắc hòa thượng”.

Cũng may, hoàng đế không để cho tiểu hòa thượng ở trong cung, mà an bài ở Đại Hưng tự, cho nên cũng không có truyền thành đại sự.

Dù sao Cao Tông hoàng đế cũng đã từng làm, chỉ cần không liên quan đến huyết thống, không quấy nhiễu triều chính, thì cũng chính là một đoạn ngắn trong những câu chuyện của hắn mà thôi.

Tiêu Từ Giản biết chuyện này, chỉ nói câu: “Hoàng đế chơi đùa thật tốt quá nhỉ.”

Phụ tá của y có chút ít lo lắng: “Vạn nhất bệ hạ bị hòa thượng này mê hoặc tâm hồn... Trong quá khứ, chuyện dâm tăng làm loạn chính trị cũng không phải là không có.”

Tiền triều, huyết án trong cung đình cũng đã xảy ra, cũng là bởi vì dâm tăng mới khiến hoàng đế bị thương. Vài đại thần đưa đến vài tăng nhân mỹ mạo đến, rốt cục làm ra đại họa. Sủng phi của hoàng đế bị cưỡng gian sau đó bị bóp cổ đến chết. Sủng phi này xuất thân cao quý, cứ như vậy mà chết thảm, trong triều nhắc lên một lần sóng lớn, những người bị xử tử nhiều không hết.

Tuy việc này đã qua trăm năm, là chuyện hoang đường cũng tàn nhẫn nhất, mang âm mưu khiến người ta không rét mà run.

“Đừng lo” Tiêu Từ Giản rất bình tĩnh. “Theo dõi tăng nhân này. Hoàng đế ban thưởng cậu tiền tài thì tùy ý. Nhưng nếu muốn ban thưởng chùa chiền hoặc thổ địa cho cậu ta, lúc đó mới liền nhẩn nhở hắn.”

“Nhưng hoàng đế còn trẻ, cũng không sợ phạt pháp gì, chỉ sợ là không thích hợp. Nên có người khuyên nhủ mới đúng.” Phụ tá lại nói.

Tiêu Từ Giản nhìn phụ tá chằm chằm một chốc, nói: “Người nếu thật sự cảm thấy nên khuyên nhủ hoàng đế, liền khuyên can đi.”

Con mắt của y sáng ngời, sâu thẳm, nếu ngắm thật kỹ, sẽ làm người khác cảm thấy tâm hồn vô cùng chấn động. Phụ tá chỉ nhìn thẳng y, liếc mắt một cái, cũng không nói gì nữa.

Tiêu Từ Giản chậm rì rì hỏi: “Thận Trọng Chi, người sẽ đem những việc nên khuyên can viết ra sao?”

Thần sắc của phụ tá thận trọng lên, phảng phất nếu như nói sai một câu nói, Tiêu Từ Giản sẽ đẩy mình vào nơi vạn kiếp bất phục.

Tiêu Từ Giản cười nhạt trong lòng. Không biết bắt đầu từ lúc nào, nói thật ra, y cũng có chút lo lắng.

“Đạo khuyên can này, người nên viết xong rồi cho ta xem qua trước.” Y ra lệnh. Phụ tá lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, lập tức đồng ý.

Từ phủ Thừa tướng đi ra, Thận Trọng Chi lập tức bị gọi lại.

“Thận Trọng Chi a Thận Trọng Chi!” Người gọi là Trình Tự Mục.

Hai người tìm đến nơi yên tĩnh để nói chuyện. Trình Tự Mục liền nói: “Người từ trước đến giờ là một người thông minh, sao lần này lại hồ đồ như vậy?”

Thận Trọng Chi không nói gì.

Trình Tự Mục nói rằng: “Người cho rằng chỉ một mình người quan tâm đến hoàng đế? Trong cung, trong triều không biết có bao nhiêu con mắt nhìn chăm chăm hoàng đế đâu! Muốn người tới khuyên khuyên can? Người khuyên can thì được phân lượng gì à! Hoàng hậu không khuyên can, thừa tướng không khuyên can, người lại tới khuyên can.”

Thận Trọng Chi nhấp một hớp rượu: “Người nói, ta đều hiểu...”

Trình Tự Mục nói: “Người là nên rõ ràng —— người và ta sớm đã nghị luận qua. Bây giờ thừa tướng nắm đại quyền, y cũng không muốn hoàng đế nhanh như vậy lại chân chính nắm quyền. Hoàng đế mới bước lên ngôi vị, chính là thời điểm vạn sự đều mới mẻ, chính hẳn chơi vui vẻ, thừa tướng cũng sẽ an ổn vô sự. Sợ là sợ, hoàng đế có thú vui gì, muốn nháo cũng là việc của chính bệ hạ. Thời điểm nháo với cái hòa thượng đều chuyện nhỏ, nhưng cũng không phải lấy vận nước cho tăng nhân kia chơi a!”

Thận Trọng Chi lắc đầu một cái: “Cho nên hoàng đế mới càng cần phải chân chính nỗ lực học tập không phải sao? Không ngờ lại có thể chơi đùa, hồ nháo đến vậy...”

Thận Trọng Chi thở dài: “Huống hồ bệ hạ đã đầy hai mươi tuổi. Thái tổ khi hai mươi tuổi đã cùng quần hùng tranh giành Trung Nguyên, đây là thiên hạ của Lý thị a! Chẳng lẽ muốn đời sau không bằng đời trước?”

Trình Tự Mục thấp giọng quát lên: “Người điên rồi!”

Trình Tự Mục khuyên bảo Thận Trọng Chi: “Bây giờ hoàng đế mặc dù đối với chính sự không quan tâm lắm, thời điểm nên đứng ra thì đứng ra, cử chỉ cũng coi như khéo léo, cũng không phải hành vi hoang đường. Huống hồ thừa tướng cũng đã an bài Kinh Diên, cứ từ từ đi đã.”

Thận Trọng Chi tâm tình hạ xuống, rất nhanh liền say rồi. Nhưng ám ức cũng không phải toàn bộ là vì Lý thị hoàng tộc, mà trong lòng hẳn lo lắng cũng là vì thừa tướng. Những thiếu niên năm đó, mấy ai không ngưỡng mộ Tiêu tướng quân?

Hắn sợ nhất, là Tiêu tướng quân biến thành Tiêu thừa tướng, đã dần dần quên ý định ban đầu, cuối cùng biến thành đạo tặc lộng quyền, cướp đoạt chính quyền.

Thận Trọng Chi sau khi về nhà liền dựa vào cảm giác, rất nhanh liền lưu loát viết xong một phần khuyên can sớ, khuyên hoàng đế rời xa tăng đạo, khuyên hoàng đế nỗ lực vào học, tích cực thi hành biện pháp chính trị, hãy giống như thái tổ, biến thái bình thịnh thế. Ngôn từ kịch liệt, ngày sau như giận hờn mà đưa đến cho Tiêu Từ Giản.

Tiêu Từ Giản sau khi xem xong chỉ nói: “Hành văn không sai, chỉ là chữ bới quá mức. Ta trước tiên dè xuống.” Ý đối với những bộ phận khác không có lời bình gì. Thận Trọng Chi sau chuyện hôm qua đã bình tĩnh hơn nhiều.

Lý Dụ biết chuyện của tiểu hòa thượng sẽ đưa tới chút sóng lớn. Thừa tướng đã nhắc nhở hắn một câu, những người khác nghị luận về chuyện này càng nhiều.

Tiêu Từ Giản vẫn như cũ bảo trì tần suất hai ngày tiến cung một lần để gặp mặt hoàng đế. Ý liền trưng cầu ý kiến của Lý Dụ, đáp án của Lý Dụ đương nhiên là “Đồng ý”. Nhìn như là hình thức, nhưng Lý Dụ phát hiện Tiêu Từ Giản ngày qua ngày cũng sẽ không lừa gạt hắn nhiều, mà là tận lực đem chuyện cần nói nói đến rõ ràng cho hắn biết.

Nói xong chính sự, Tiêu Từ Giản liền hỏi về tiểu hòa thượng, hỏi Lý Dụ: “Bệ hạ đối Vô Tịch là có dự định gì?”

Lý Dụ tà mị nở nụ cười, một cái tay nâng cằm thừa tướng lên, thâm trầm nói: “Làm sao, thừa tướng đại nhân, người là đang ghen tỵ???”

Trong đầu Lý Dụ liền xuất hiện kịch bản như vậy, quá đẹp!!!

Hắn thành thật mà nói: “Trẫm dự định cho cậu ấy ở Đại Hưng tự tu hành, thỉnh thoảng vào cung kể chuyện cậu ấy đã trải qua cho trẫm nghe. Tạm thời không có dự định nào khác.”

Tiêu Từ Giản lại nói: “Phật pháp tuy rằng tinh diệu, nhưng bệ hạ tuổi trẻ, tốt nhất không nên trầm mê trong đó.”

Lý Dụ lập tức nói mình chỉ là tiêu khiển, hơn nữa luyện chữ đều là sao chép từ kinh Phật, nếu kinh thư hắn có thể biết nhiều hơn, cũng có thể luyện chữ tốt hơn. Hắn cảm thấy được chính mình thuận miệng mượn cớ thật cơ trí.

Tiêu Từ Giản liền nhắc tới một câu “Tây Ván Cung Ân”, Lý Dụ không biết rõ ý nói về cái gì, chỉ có thể giả bộ ngớ ngẩn ậm ừ.

Quay đầu lại hắn liền hỏi Triệu Thập Ngũ: “Tây Ván Cung Ân là cái gì?”

Triệu Thập Ngũ sợ đến nhảy lên, bắt quá vắn rõ ràng mười mười nói cho hắn biết. Hoàng đế ở thế hệ trước hoang đường như thế nào, gieo vạ một chút vào tăng lữ, cuối cùng lại dính lứu hại biết bao nhiêu người chết oan. Lý Dụ nghe chỉ cảm thấy sau lưng mồ hôi lạnh —— bởi vì triệu Vô Tịch vào cung hắn cũng không nghĩ nhiều, cũng chỉ là trực giác cho rằng Vô Tịch ở trong cung sẽ có chút không thích hợp, bởi vậy nên mới cho cậu đi Đại Hưng tự.

Có tiền triều Tẩy Vân Cung Án làm gương, hắn nếu thật sự gọi tiểu hoàng thượng trẻ đẹp ở lại trong cung, thật đúng là chơi không thể thoát a~.

Lý Dụ quyết định phải hảo hảo học lịch sử thật tốt, ít nhất đem kỳ ba* đại án như vậy đều phải thuộc nằm lòng.

24. Chương 24

Ngày 12 tháng 6, hoàng đế tiến hành ra ngoại ô để nghỉ hè. Dự tính nghỉ ở nơi đó đến đầu tháng tám. Tiều thừa tướng cũng đến hộ tống. Nếu hoàng đế cùng thừa tướng cũng đi đến ngoại ô, thì như nữa cái triều đình cũng dời đến ngoại ô để làm việc.

Bệnh tình của Hiền phi trước khi đi lại tăng thêm, chỉ có thể ở lại trong cung dưỡng bệnh, công chúa được hoàng hậu phụ trách dẫn đi.

Còn Vô Tịch, Lý Dụ cũng muốn dẫn cậu đi theo nhưng thời gian qua đã làm rất nhiều người chú ý, nên đổi ý. Chờ qua khoảng thời gian này, lại triệu cậu tiến cung vào chơi cùng hắn.

Vào ngày xuất hành vẫn đang là mùa hè, cho dù là hoàng đế cũng chịu cực hình, trước ngày hắn xuất hành trời nóng đến chết người, Lý Dụ thấy mình đau khổ nhất vì Đông Hoa cung là hướng mặt trời mọc nên hắn lãnh đủ sức nóng a~ Trên xe ngựa để rất nhiều khối băng. Lý Dụ sau khi lên xe liền mở cổ áo, xoắn tay áo, ôm lấy tảng băng lâu lâu còn lấy lau chùi lên người. Cung nhân cứ liên tục nhắc nhở uyển chuyển rằng hắn làm như vậy rất không lịch sự. Mà Lý Dụ thật muốn nói cho bọn họ biết, mùa hè đã không có máy điều hòa, các người cứ lải nhải ta lịch sự hay không, ta thêm quần vào!!!!

Buổi trưa, hoàng đế liền dừng tại trạm dịch để nghỉ ngơi, cuối cùng cũng coi như có chút mát mẻ. Thừa tướng cưỡi ngựa qua gặp hoàng đế.

Lý Dụ nhìn thấy Tiều Từ Giản không khỏi kinh ngạc —— y nhìn qua không có cảm giác nóng chút nào, trên mặt một giọt mồ hôi đều không có, vẫn là bộ dáng lúc lúc thường.

“Thừa tướng không nóng sao?” Lý Dụ hiểu kỳ hỏi, “Đừng nói với ta rằng thân thể người tự điều hòa đó nha.”

Tiều Từ Giản giả vờ cười nói: “Thân thể thần tự điều hòa.”

Lý Dụ bị y chọc phát cười. Hắn nghĩ tới Tiêu Từ Giản năm đó lĩnh binh, khẳng định gian khổ hơn bây giờ nhiều lắm. Hắn liền nảy sinh ý nghĩ bất chợt, nghĩ đến một khả năng, nói không chừng Tiêu Từ Giản có nội công, luyện tập cái gì nội công tâm pháp.

Hắn nói cho Tiêu Từ Giản nghe, Tiêu Từ Giản cư nhiên không có cười ha ha, mà là nghiêm túc suy tư chốc lát, nói: “Không tính là nội công, chẳng qua là phương pháp hô hấp thôi. Mà chủ yếu vẫn là...”

Lý Dụ chờ y nói đoạn sau.

“..... thân thể tự điều hòa.”

Lý Dụ cười như muốn từ trên giường nhỏ ngã xuống.

Tiêu Từ Giản còn nói chỉ cần dừng nghĩ tới cảm giác nóng, mà nên nghĩ tới những đồ vật mát mẻ thanh tịnh, sau đó đương nhiên sẽ không cảm thấy nóng nữa rồi. Y hướng Lý Dụ nói: “Bệ hạ nhìn thần, có phải là cảm thấy mát mẻ hơn rất nhiều?”

Lý Dụ trầm nghĩ, làm sao sẽ mát mẻ hơn chứ, ta càng nhìn người thì càng nóng.

Hắn trở về chỗ, một lát mới nói: “Thừa tướng đây là đồ hài tử.”

Tiêu Từ Giản chỉ mỉm cười.

Lý Dụ cảm thấy sau khi rời kinh, Tiêu Từ Giản tựa hồ buông lỏng một chút. Xem ra tất cả mọi người đều yêu thích nghỉ phép, đi ra ngoài du lịch, người như Tiêu Từ Giản cũng không ngoại lệ.

Từ suy nghĩ này Lý Dụ cảm thấy trong lòng ấm áp. Tuy rằng rất nóng, nhưng trong lòng hắn càng thấy ấm áp.

Thời điểm buổi trưa Lý Dụ không có khẩu vị gì, chỉ gọi nhà bếp chuẩn bị chút rau trộn.

Nhà bếp theo chỉ thị của hoàng đế, bên trong chủ yếu là dấm chua cùng mười mấy loại hương liệu khoác nhau, thời điểm dùng liền chan vào vài món ăn, ở mùa hè ăn rất ngon.

Lý Dụ đang ăn liền nói với Tiêu Từ Giản: “Cõi đời này có loại trái cây, gọi là cà chua, thật muốn thừa tướng cũng có thể nếm thử.”

Tiêu Từ Giản đương nhiên chưa từng nghe nói cà chua, chỉ là trông mặt mà bắt hình dong, nói: “Là trái cây phiên bang?”

Lý Dụ gật gật đầu.

Tiêu Từ Giản nói: “Thần sẽ phái người lưu ý.” Y nghĩ là hoàng đế muốn ăn loại đó.

Vào buổi chiều cuối cùng cũng đã đến nơi. Lý Dụ trước tiên đi xem hoàng hậu cùng mấy đứa trẻ. Sau đó liền phái người đi hỏi Tiêu Từ Giản. Tiêu Từ Giản ở biệt thự phụ cận với hành cung.

Phụ cận của hành cung đều là từng mảng từng mảng biệt thự, đều là sản nghiệp của trọng thần cùng tôn thất hoàng thân, nằm gần hành cung thuận tiện chăm sóc đến hoàng đế. Mặc dù hoàng đế không đến hành cung, nhưng gia quyến của những quan to quý nhân cũng thỉnh thoảng tới nơi này ở lại, có thể là vui chơi, có thể là an dưỡng, nói chung đây là nơi hợp lòng người.

Cung nhân từ biệt thự của Tiêu Từ Giản trở về, hướng hoàng đế hồi bẩm: Thừa tướng đã ở lại, tất cả đều thỏa đáng, đa tạ bệ hạ quan tâm.

Lý Dụ mỉm cười gật đầu.

Ngày đó ở trên xe, hoặc là nóng hoặc là buồn ngủ, hần lúc này đến nơi mát mẻ như thế này, đột nhiên tinh thần tỉnh táo, một điểm cũng không buồn ngủ. Lệnh cung nhân vì hần cầm đèn để hần đi dạo quanh hoa viên, chỉ cảm thấy cổ nhân nói tận dụng thời gian nghỉ ngơi quả nhiên rất đúng, rất thoải mái lãng mạn.

“Đến hành cung, có cái gì có thể chơi không?” Lý Dụ hỏi cung nhân bên người.

Cung nhân rất nhanh đưa ra một đồng ý tưởng, tuy rằng cũng giống với những trò chơi trong cung. Nhưng hành cung lại thú vị hơn đôi chút, không còn gò bó, đương nhiên sẽ vui vẻ hơn khi chơi trong cung.

Sáng sớm ngày thứ hai, Lý Dụ liền đến ao trong hành cung để tắm. Ở trong cung hần chỉ có thể tắm qua nước ấm. Trong cung ngự y cường liệt đề nghị hần không được tắm nước lạnh, phảng phất như hần vô cùng mảnh mai, tắm nước lạnh liền chết đi vậy. Lý Dụ bị bọn họ dọa đến có chút sợ.

Bất quá bây giờ hần cũng chẳng thèm bận tâm, dù sao cũng đã vào hạ rồi.

Sau khi tắm xong, hần thuận tiện dạo bộ quanh đó, nơi này cũng có thể có dã thú, so với trong cung thì nguy hiểm hơn nhiều, Lý Dụ bất tri bất giác liền đi rất xa. Cung nhân thấy vậy, liền nhắc nhở hần, nếu đi về phía trước sẽ đi ra ngoài phạm vi của hành cung.

Vừa vặn có người bẩm báo, thừa tướng đến.

Tiêu Từ Giản cũng thường rảnh rỗi đi với Lý Dụ tham quan khung cảnh nơi này.

Lý Dụ nói: “Ta nghe nói có một nơi, có thể nghênh tiếp hoàng đế đến để tham quan?”

Tiêu Từ Giản nói: “Xác thực là như vậy. Bệ hạ năm nay muốn tham quan nhà ai?”

Lý Dụ cười nói: “Đương nhiên là thừa tướng gia. Trẫm vô cùng muốn nhìn một chút chỗ thừa tướng bố trí!”

Tiêu Từ Giản cũng không quá cảm thấy đột nhiên. Y là người đứng đầu đám quan lại, hoàng đế đi đến tham quan nhà y là điều đương nhiên.

Huống hồ năm đó Cao Tông hoàng đế cũng dãi ngộ y như vậy. Khi đó Nhữ Dương vương gần mười tuổi, cùng đi với Cao Tông hoàng đế, còn làm bể luôn chậu hoa lan của y.

Hoàng đế hiện tại là bộ dáng không nhớ chuyện gì đã xảy ra, hài tử mười tuổi cũng đã có thể nhớ những việc trong quá khứ rồi. Tiêu Từ Giản liền nghĩ hắn đang giả ngơ, vô sỉ, không muốn nhớ đến. Nhưng y rất đau lòng cho chậu lan kia.

Mà lúc này cũng không muốn cùng hoàng đế tính toán chuyện ở quá khứ này. Tiêu Từ Giản rộng lượng nói: “Thần sẽ chuẩn bị sẵn sàng, cung nghênh thánh giá.”

Lý Dụ luôn mồm nói: “Không cần chuẩn bị, ta chính là...” Hắn chính là muốn nhìn bộ dáng tự nhiên của Tiêu Từ Giản. Hắn ngắt lá cây, hướng Tiêu Từ Giản ôn nhu nói: “Vườn của Thừa tướng, dù thế nào trẫm đều sẽ thích.”

25. Chương 25

Hoàng đế giá lâm đến nhà của đại thần cũng là chuyện bình thường, sau 3 ngày nữa, Lý Dụ sẽ đi đến biệt thự của thừa tướng.

Trong mấy ngày này, chuyện Lý Dụ thích làm nhất đó là bơi lội cùng tản bộ, điều này làm cho hắn nhớ lại cuộc sống ở Đạm Châu, vận động hay muốn làm gì đều không bị hạn chế, chỉ cần thân thể khỏe mạnh là tốt rồi, thời đại này cũng không phải là thời đại tốt nhất nhưng hắn vẫn phải tận lực để mà hưởng thụ.

Bất quá bây giờ cùng thời điểm ở Đạm Châu có điểm khác nhau, hắn trước kia chỉ là một vương gia nhỏ bé, nhưng bây giờ đã là vua của một nước, nên dãi ngộ cũng rất khác nhau, khi ở Đạm Châu chính hắn phải tìm thú vui nhưng bây giờ là thú vui tự tìm đến cửa.

Sau khi đến hành cung, Phùng gia liền đưa đến cho hắn 12 con tuần mã có màu lông rất đẹp, đưa đến cho hoàng tử công chúa vài con ngựa con, nhưng hoàng tử và công chúa cũng còn rất nhỏ chỉ ngồi trên lưng của những con ngựa đó rồi để cung nhân dẫn đi vòng vòng, Lý Dụ thấy vô cùng khả ái.

Ấn tượng của Lý Dụ đối với Phùng gia không hề tốt, thời điểm hắn ở Đạm Châu, Phùng gia cũng chưa từng nhiệt tình như vậy. Bây giờ lại nhiệt tình như vậy, Lý Dụ có là người ngu cũng hiểu bọn họ đang muốn cái gì.

Lý Dụ cũng không có nói với bất kỳ người nào về vị trí Thái tử, ngoại trừ tốt hôm đó vì ám chỉ hoàng hậu mà ám chỉ một chút. Từ lý trí hắn vẫn luôn chắc rằng thái tử tương lai sẽ là nhi tử của hoàng hậu____ mặc dù Phùng gia không được người ta yêu thích lắm, nhưng hắn vẫn phải làm theo quy tắc, chỉ cần hoàng hậu cùng Phùng gia không làm ra việc sai lầm gì thì chắc chắn Đại hoàng tử sẽ làm thái tử.

Nhưng hắn cũng không muốn nhắc đến chuyện này, hắn trở thành hoàng đế quá nhanh quá bất ngờ nên vị trí của thái tử cũng quá miễn cưỡng, có lẽ hiện tại hắn cũng không biết nên làm như thế nào, nên cũng chỉ có thể chờ qua một thời gian nữa.

Cũng may là hiện tại Phùng gia cũng rất cẩn thận____ Lý Dụ cho rằng bọn họ cũng không cần thiết để lo lắng.

Hoàng hậu đưa ra ý kiến muốn hắn qua thăm nơi của Phùng gia, hắn cũng đáp ứng nhưng sẽ được sắp xếp sau thừa tướng. Mắt hoàng hậu lập tức sáng lên.

Lý Dụ mỉm cười nói: “Nàng nên nói cho bá phụ biết, trăm không phải xem mặt mũi của ông ta, ta là nể mặt nàng.”

Hoàng hậu lúng túng: “Thần thiếp...”

Lý Dụ lắc đầu một cái, ngăn lại lời nói khiêm tốn của nàng lại.

Nơi ở của thừa tướng cũng không quá xa nơi ở của hắn, nhưng cũng phải ngồi xe ngựa để đi qua.

Người nhà họ Tiêu đều ở ngoài nghênh đón hắn, trưởng tử Tiêu Hoàn cũng ở đó, Lý Dụ xem bộ dáng này không khỏi nản lòng, hắn lúc đầu cứ tưởng Tiêu Từ Giản sẽ chiêu đãi hắn, có thể thăm qua thư phòng của Tiêu Từ Giản, có thể hảo hảo mà tăng cường tình cảm. Nhưng bây giờ Tiêu thừa tướng vẫn trước sau như một mà phô trương thanh thế để chào đón hắn, thật là không xong mà.

May là sau khi đến vườn, còn thuận ý của Lý Dụ một tí____mặc dù có nhiều người nhưng cũng không ai dám đến gần hoàng đế trừ phi hắn tự triệu đến.

Lý Dụ đi trước quy trình, kêu Tiêu Từ Giản giới thiệu họ hàng của y. Tiêu Hoàn không cần giới thiệu, vì cậu ta ở trong cung nhậm chức hắn rất quen thuộc. Còn những người khác là huynh đệ thúc bá của y, còn có 2 đứa cháu vợ của y.

Lý Dụ không khỏi liếc mắt nhìn 2 người kia một chút, bọn họ cũng không đẹp bao nhiêu, đừng nói tới Tiêu Từ Giản, Tiêu Hoàn bọn họ cũng không với tới. Hắn biết thê tử của Tiêu Từ Giản đã qua đời mấy năm

nay, lúc này y còn đem tới cháu bên phía thê tử đến....

Lý Dụ không muốn nghĩ đến nữa. Hắn vốn muốn theo đuổi Tiêu Từ Giản, nhưng nhìn lại, hắn thật giống như người dòm ngó, âm thầm xấu hổ.

Thời điểm du ngoạn, Lý Dụ chỉ kêu Tiêu Từ Giản ở lại làm bạn, còn những người khác hắn đều cho lui xuống.

Vườn được xây dựng rất thanh bình, đoan chính, sơ sài trống vắng, cũng không được tân trang nhiều lắm, bên hồ có xây dựng nơi cho những thuyền con cập bến. Ven hồ có vài phong cảnh rất đẹp, cây cối to cao mọc tươi tốt, che bóng xuống, đi phía dưới cảm thấy rất mát mẻ ẩm ướt.

Buổi chiều Tiêu Từ Giản tổ chức thiết yến, Lý Dụ uống rượu xong liền muốn nằm xuống.

Tiêu Từ Giản đã bố trí hoàn hảo nơi nghỉ ngơi cho Lý Dụ, cung nhân dìu hắn vào giường nhỏ nghỉ ngơi, trên đường, Lý Dụ nói: “Ta muốn thừa tướng.”

Cung nhân khuyên nhủ: “Bệ hạ nên nghỉ ngơi.”

Lý Dụ kiên trì: “Trẫm muốn cùng thừa tướng nói chuyện.”

Cung nhân không có cách nào, chỉ có thể đi truyền lời.

Lý Dụ nhìn chằm chằm vào 12 bức bình phong, chỉ chốc lát, nhìn thấy trên đó có bóng người, cách bức bình phong hỏi: “Bệ hạ triệu thần có chuyện gì?” Thanh âm kia trầm tĩnh tao nhã, không biết chút nào về tâm tình của Lý Dụ.

Lý Dụ nặng nề nói: “Trẫm có lời muốn hỏi thừa tướng.”

Bóng người qua lại một chút. Sau đó mới chuyển qua bức bình phong.

Lý Dụ từ trên giường nhỏ ngồi dậy, hắn muốn Tiêu Từ Giản ngồi vào bên cạnh hắn.

Tiêu Từ Giản ở bên cạnh hắn ngồi xuống.

“Bệ hạ không khỏe?” Y thân thiết hỏi.

Lý Dụ nở nụ cười: “Làm sao vậy? Thừa tướng lẽ nào thật sự cho là ta uống say?”

Hắn có chút ảo não, lời này nghe như mượn rượu giả điên. Ý định của hắn cũng không phải như vậy.

Hắn chỉ là có chút thất thần mà thôi.

“Thừa tướng...” Lý Dụ lẩm bẩm nói.

Tiêu Từ Giản rất có kiên trì, ngày đó hoàng đế đành hoàng xem xét hết phong cảnh, mặc dù không hăng hái lắm, nhưng cũng không có ý muốn triệu ca kỹ làm bạn, y rất hài lòng. Lúc này y cũng cho rằng hoàng đế say rồi.

Người say thì chẳng có đạo lý nào để giải thích. Y cũng đã gặp qua tướng quân dũng mãnh nhưng sau khi say cứ như cừu nhỏ, cũng làm trò hề giống nhau. Hoàng đế vẫn không tính là quá phận quá đáng.

“Bệ hạ, nghỉ ngơi thật tốt đi.” Tiêu Từ Giản nói.

Lý Dụ nắm lấy tay y: “Ta thật có lời muốn nói với người!”

Nhưng đây không phải là thời cơ tốt để biểu lộ, hắn cũng biết điều này.

26. Chương 26

Bọn họ nhìn nhau. Lý Dụ không biết rằng trong vòng một giây hắn đã phán đoán, suy nghĩ nhiều đến cỡ nào.

Quá cảm tính đó cũng là một loại sai lầm, có thể trở thành một diễn viên xuất sắc cũng cần phải có cảm tính, nhưng cũng phải biết sử dụng cảm tính kia như thế nào.

Lý Dụ biết, hắn nếu lúc này nói ra sẽ không có kết quả tốt. Trực giác cho hắn biết Tiêu Từ Giản sẽ không thích.

“Thừa tướng chiều dài... Trẫm rất yêu thích.” Hắn như rất mệt mỏi, nhắm hai mắt lại lẩm bẩm nói.

Tiêu Từ Giản ngắm kỹ gương mặt hoàng đế, lúc này đây người trẻ tuổi nằm đó trông rất kiệt sức, phẳng phất như sự bướng bỉnh của hắn lúc này đã tiêu hao hết sạch năng lượng của hắn vậy, đầu hắn ưu nhã cuối xuống, như là khuất phục với vận mệnh chứ không phải khuất phục với men say. Hắn trở nên tàn mạn, dưới ánh đèn mập mờ còn thể hiện được một chút bi ai.

Tiêu Từ Giản đứng dậy chuẩn bị rời đi, âm thanh hoàng đế liền đuổi theo y vang lên: “Thừa tướng...”

Tiêu Từ Giản nhìn về phía hắc, hoàng đế vẫn nhắm mắt lại, nói: “... Trẫm muốn nhìn sông đèn.”

Tiêu Từ Giản mỉm cười: “Thần sẽ sai người an bài.”

Sáng ngày hôm sau hoàng đế từ gia viên của thừa tướng rời đi. Gian phòng mà hoàng đế đã ở qua sẽ bảo trì nguyên dạng, nhưng từ đây những người khác không thể vào ở được nữa.

Lý Dự cảm thấy như vậy quá lãng phí, hắc tránh loại lãng phí này, nên cuối cùng cũng quyết định ở lại.

Tiêu Từ Giản lại bị hắc chọc cười. Y chưa từng nghĩ tới hoàng đế —— Nhữ Dương vương trước kia lại biết tiết kiệm như vậy.

Mà thái độ của hoàng đế như vậy thực sự không ai có thể đoán được. Tiêu Từ Giản trước kia sẽ cho rằng y và hoàng đế trẻ này sẽ nháo đến căng thẳng, sẽ khó mà giải quyết được. Nhưng trên thực tế, ban đầu mọi người cũng có chút sốt sắng, nhưng sau đó giữa bọn họ cũng không có mâu thuẫn gì.

Ở kỳ nghỉ này, bọn họ thậm chí có thể xưng tụng là quân thần hài hòa.

Tiêu Từ Giản lại cho rằng, chủ yếu vì hoàng đế mới đăng cơ nên đối với chính sự còn hồ đồ thậm chí hứng thú không quá lớn đối với việc triều chính.. Nếu như một ngày hắc tỉnh ngộ lại, hoặc có người giật dây muốn đem quyền lệnh từ tay y đoạt đi, Tiêu Từ Giản biết nếu ngày đó có xảy ra thì xung đột là không thể tránh khỏi. Cho dù ý kiến của bọn họ hoàn toàn nhất trí, thì cũng không thể nào tránh khỏi hoàn toàn xung đột.

Tiêu Từ Giản nhìn qua gò má của hoàng đế, y biết hoàng đế đang rất bình tĩnh, thoải mái. Nhưng loại thoải mái này của hắc có ẩn giấu bí mật. Y biết đêm hôm qua hoàng đế muốn nói cho y biết.

“Thần cung nghênh thánh giá.” Tiêu Từ Giản hoan nghênh hoàng đế lần thứ hai làm khách. Y hi vọng lần sau hoàng đế sẽ say đến lợi hại hơn chút.

Sau khi du lãm ở Tiêu gia kết thúc, sẽ đến Phùng gia. Phùng gia so với Thừa tướng gia còn muốn lớn hơn, mấy ngày nay Phùng gia gấp rút làm một bức tường hoa 200m, nào là tranh, thơ từ bình thường đến quý giá. Bất quá Lý Dự đối với Phùng gia là đi ngang qua, hắc cũng chỉ nhân nhạ gạt đầu, không tỏ rõ ý kiến.

Thừa tướng là người hắc thích, đương nhiên nhìn đến cái gì cũng vừa mắt. Nhưng đối với Phùng gia hắc lại không có nhiều tâm trạng thường thức này.

Bất quá Lý Dự cũng phải khen Hoàng hậu trước mặt trưởng bối của nàng, tán thưởng nàng thanh tao, lịch sự, mộc mạc, không yêu xa xỉ, thật có phong độ của mẫu nghi thiên hạ.

Phùng gia vừa nghe xong những lời này liền biết bọn họ vỗ mông ngựa nhưng lại vỗ tới tận đuôi rồi, chỉ có

thể lặng lẽ hủy đi món ngon “Hỏa Long phun lửa” kia đi.

Nhưng đối với Phùng gia, chỉ cần hoàng đế đã ghé qua thì đã đạt được mục đích rồi.

Khi thưởng thức tiệc rượu, Lý Dụ nhìn thấy thức ăn tuy rằng tinh xảo nhưng cũng không quá mức phô trương, liền nở nụ cười nói: “Trẫm ở trong cung thường bảo rằng cũng không nên làm những món xa hoa như vậy.....”

Người nhà họ Phùng nghe vậy liền xưng tụng hần lên tới trời cao.

Tại Phùng gia hần vẫn tiếp tục thái độ như cũ, cũng không biểu hiện thỏa mãn gì, miễn cho Phùng gia đặc ý lại nhắc đến việc lập thái tử.

Cơm trưa qua đi, Lý Dụ nghỉ ngơi trong chóc lát, liền quay về hành cung, cũng không có nghĩ lại.

May mà chuyến đi này Phùng gia chỉ muốn xoát độ hảo cảm với hoàng đế cùng khẳng định danh vọng của mình trong triều, cũng không hướng hoàng đế mà khơi gợi lên việc lập thái tử. Lý Dụ ngẫm lại cũng đúng _____ thể gia nhà cao cửa rộng này cũng không phải loại “ăn chay”, đặc biệt đối với việc lập thái tử này nếu bị hoàng đế từ chối tại chỗ như vậy sẽ thật khó coi.

Chuyện như vậy cũng như thông báo vậy, quan sát, thăm dò cũng sẽ luôn mãi là thăm dò. Nếu song phương đều biết tâm ý của nhau thì chắc chắn đó sẽ là thời điểm _____ một đòn giết chết.

Hiện tại Lý Dụ cho bọn họ một thái độ mập mờ, hần khen ngợi hoàng hậu, cũng không hề nhắc đến việc lập thái tử. Như vậy Phùng gia sẽ có hy vọng rất lớn còn có một chút không xác định được.

Ứng phó xong Phùng gia, hần cảm thấy được mình nên nghỉ ngơi cho thật thoải mái. May là hoạt động ăn chơi ở hành cung cơ hồ muôn màu muôn vẻ, hần chơi cưỡi ngựa, hần chơi đá cầu, hần muốn thay đổi hết quy tắc cho giống với hiện đại, nhưng không được, vì tất cả mọi người không quen. Sau khi tản bộ, du thuyền cũng là một thú tiêu khiển hay.

Sau đó hần liền triệu Vô Tịch đến, trên núi phụ cận của hành cung có Thanh Tuyền tự, trong chùa có nguồn suối, hành cung đều vào đó lấy nước, ở hành cung trước kia đều lấy nước ở đó để nấu nước pha trà, nấu ăn.

Lý Dụ muốn đưa Vô Tịch đến đây, chùa này, nguồn suối này, phong cảnh thanh tao này, so với hoàng thành rất khác nhau.

Vô Tịch đang ở trong Đại Hưng tự, cung nhân đến đón cậu, cậu liền chuẩn bị hành lý để đến đó.

Đại Hưng tự rất kỳ quái, nhìn qua quy củ rất nghiêm ngặt, nhưng chỉ cần không vượt qua những quy củ

đó, ai cũng không quản người có cổ găng hay lén lút làm gì hay không. Tăng nhân cũng rất ít trò chuyện. Tất cả mọi người đều tự chuyện của mình. Bởi vậy ngôi chùa to lớn này, càng ngày càng thanh tịnh.

Thời điểm Vô Tịch thu thập hành lý, có sư huynh đi ngang qua, Vô Tịch hướng hân hành lễ. Sư huynh nói: “Được Thánh thượng sung tín như vậy, xem ra cậu sẽ thăng chức rất nhanh.”

Vô Tịch nói: “Phương ngoại chi nhân, cũng sẽ không có chuyện thăng chức nhanh.”

**Phương ngoại chi nhân: tui không biết nữa, chỉ bảo tui nha <3.*

Sư huynh nói: “Vạn vật là khoảng không, nhưng chùa chiền là chân thật. Cậu làm hoàng đế vui, nên chắc có đường tắt, e không đến mấy năm nữa, cậu có thể sẽ làm chủ trì ở một tự to lớn nào đó rồi. Nghĩ lại thì Linh Tuyền tự cũng tốt, Long Tuyền tự cũng được, hay sẽ là Đạm Cao tự?”

Vô Tịch nhất thời thất thần.

Sư huynh đột nhiên hét lớn một tiếng: “Vô Tịch!”

Vô Tịch cả kinh, cậu biết chính mình trong phút chốc, đã nghĩ đi đâu rồi.

27. Chương 27

Tết trung nguyên, hành cung chuẩn bị rất long trọng cho lễ hội thả đèn.

Mấy ngàn chiếc lồng đèn trên sông trôi bồng bềnh, lấp lánh cùng trời đất, vàng trắng phụ trợ, trong màn đêm đẹp đến cực kỳ huyền huyền.

Hoàng đế ngồi trên thuyền quan sát. Dựa vào cửa sổ có thể thấy những cung nữ đang thả đèn xuống sông, bọn họ đứng bên bờ sông thật tâm cầu khẩn, hoặc tùm năm tùm ba nô đùa, bọn họ có người biết đến hoặc không biết hoàng đế đang coi bọn họ nô đùa.

Trên thuyền có hoàng hậu cùng Đức phi còn có mấy hài tử. Tiểu công chúa đặc biệt ngoan ngoãn, nhỏ giọng cùng vú nuôi học nói. Tiểu hài tử tuổi này đều đã biểu hiện tính tình của mình, Đại hoàng tử không bướng bỉnh, hiếu động bằng Nhị hoàng tử, câu hỏi rất có trật tự, hỏi vì sao thuyền lại có thể nổi trên mặt nước; Nhị hoàng tử hiếu động hơn, trên thuyền nhảy tới nhảy lui, làm rung động cả con thuyền, chọc cho cung nhân cười không ngừng.

Hoàng hậu mang trang phục màu tím, trên đầu đội kim quan điêu khắc hình phượng. Đức phi Lữ thị mang trang phục nhạt màu, trên đầu chỉ cài trâm ngọc. Hai người đã thay đổi khi từ Đạm Châu về. Hoàng hậu

bây giờ phải xa hoa phú quý một chút, Lữ thị lại càng mộc mạc hơn trước, so với lúc đầu hân gặp thì đẹp hơn. Hoàng hậu bình thần, trang sức đều đẹp, Lữ thị thì càng trang nhã, hợp lòng người.

Hai người họ bình thường không ở cùng một chỗ, khi gặp nhau liền âm thầm đem nhi tử của mình ra so cao thấp. Hoàng hậu yên lòng hơn nhiều khi hoàng đế chịu đi qua Phòng gia cũng đối với nàng ân cần. Trong lòng nàng đáng lẽ không nên đem Lữ thị thành đối thủ. Nhưng hoàng đế tựa hồ rất thích nhị hoàng tử, tuy Lữ thị thất sủng nhưng nhị hoàng tử cũng không có thất sủng. Phàm là những thứ Đại hoàng tử có, Nhị hoàng tử cũng sẽ có. Điều này đem lại cho Lữ thị một chút hy vọng.

Hoàng hậu kêu Đại hoàng tử làm bài thơ, Lữ phu nhân liền kêu Nhị hoàng tử làm một bài. Hoàng hậu nói sau khi Đại hoàng tử đến kinh không còn sinh bệnh, Lữ phu nhân liền nói Nhị hoàng tử còn biết đánh quyền.

Bóng tối ở trung nguyên làm người hoài cảm, Lý Dự bây giờ cũng chú ý rằng các nàng vẫn còn trẻ như vậy, chưa đến 20, hân cũng giống vậy, cũng chưa đến 20. Nếu ở hiện đại là một sinh viên đại học, đang đi học, du lịch vui vẻ, cũng là thời gian tư tưởng đến tình yêu tươi đẹp. Nhưng hiện giờ các nàng đã đối với nam nhân tuyệt vọng, đem hy vọng của bản thân ký thác lên con trai.

Lý Dự quay người lại, đi tới chỗ của tiểu công chúa, ôm lấy. Công chúa nháy lông mi thật dài, hướng Lý Dự cười ngọt ngào. Nụ cười này làm Lý Dự đau lòng, hân thật muốn nói cho cô bé biết, hơn ngàn năm sau thế giới sẽ tốt đẹp đến mức nào.

Hân dùng trán đụng với trán của công chúa sau đó lớn tiếng gọi hai đứa con trai: “A Cửu! Thụy!”

Hai nam hài lập tức chạy tới bên người hân.

“Phụ hoàng!” Bọn họ đồng loạt, ngửa mặt lên.

Lý Dự cùng bọn họ ôn nhu nói: “Các con biết trên trời có sao nhiều hay ít không?”

“Rất nhiều!”

“Rất nhiều, rất nhiều!”

Lý Dự cười rộ lên, cùng các con nói chuyện trên trời giường đất, Trên thuyền liền yên tĩnh, nhóm cung nhân rộn rên, sợ quấy rầy đến hoàng đế. Hoàng hậu và Lữ thị đồng thời nhìn về phía tụi nhỏ cùng hoàng đế, mỉm cười, thời điểm nâng chén trà lên, ánh mắt liền chạm nhau, họ đều hiểu rõ ý muốn của nhau. Nếu như phản sủng ái này của hoàng đế chỉ thuộc về con của mình thì tốt rồi.

Sau khi gia yến kết thúc, Hoàng hậu và Đức phi liền rời khỏi, bọn nhỏ cũng nên đi ngủ. Nhưng đêm chỉ vừa mới bắt đầu, Lý Dự tiếp tục thay đổi nơi khác để ngắm trăng cùng đèn được thả trên sông.

Hoàng đế đi đến Nguyệt lâu. Nguyệt lâu có 3 tầng, trên lầu thực sự rất rộng rãi, gió đêm mát mẻ. Lầu một là nơi các cung nhân và đào kép đang tận lực chuẩn bị cho buổi thưởng trăng, lầu hai là những con cháu thế gia trong kinh, cũng không thể thiếu những chàng công tử bột. Lầu ba là nơi hoàng đế ở cùng với cận thần và con cháu hoàng thân.

Phùng Hữu Viễn nên ở tầng hai nhưng vì được cho là sủng ái nên mới có thể ở lầu một này, lần trước hoàng đế đi đến Phùng gia, anh ta đương nhiên ở đó. Thời điểm Phùng gia đang chuẩn bị nghênh giá, Phùng Hữu Viễn liền uyển chuyển nhắc nhở không cần làm một bức tường hoa đồ sộ kia, nhưng Phùng gia không thèm nghe. Sau đó hiển nhiên đem lại kết quả xấu, giờ bọn họ mới hiểu được anh ta mỗi ngày ở bên cạnh hoàng đế, vẫn có tác dụng.

Toàn bộ đều đã đến đầy đủ, đào kép liền ra sân. Cách bức bình phong, liền truyền đến tiếng sáo thanh lãnh, dịu dàng, không khí cả một gian phòng cũng theo đó mà thay đổi.

Lý Dụ đang nắm đĩa trên tay liền để xuống, tiếng sáo này rất hay, lập tức làm người mê mẩn, càng kì diệu là nó không phải không dứt mà lại ngắt ngứ kết thúc, sau đó tiếng tiêu, cùng đàn cổ hợp tấu nổi lên.

Lý Dụ hỏi trái phải: “Là người phương nào thổi sáo?”

Cung nhân trả lời là một lão nhân quản lý âm nhạc trong cung, vào cung đã mười lăm năm. Lý Dụ cũng không có triệu kiến, chỉ phân phó ban thưởng sáo cùng hai mươi lượng bạc.

Trong tiệc rượu mọi người bàn luận đến năm nay mưa thuận gió hòa, từ khi hoàng đế lên ngôi cũng không xảy ra đại họa gì, các loại nịnh nọt muốn thổi hắt bay lên trời. Lý Dụ nghe đến muốn rời khỏi chỗ này thật nhanh.

Lý Dụ sắc mặt nhàn nhạt, ra lệnh cho cung nhân hủy tiệc rượu, liền dựa vào bàn khóc rống lên, chỉ nói với mọi người rằng: những lời nói của bọn họ làm hắt nhớ tới Hiếu Tông hoàng đế mất sớm.

Hắt khóc bi thương, làm tất cả mọi người giật mình tỉnh lại. Dù sao năm nay còn chưa phải là quá khứ, vẫn là niên hào của Hiếu Tông, nói cái gì mà mưa thuận gió hòa, nếu như truyền đi, thực sự rất kỳ cục.

Mấy người nịnh nọt vang dội nhất, bây giờ đều đã rúc đầu lại. Tiệc rượu như vậy liền im lặng đi.

Thời điểm mọi người lui xuống, Phùng Hữu Viễn liền ôm lấy hoàng đế an ủi vài câu, Lý Dụ sợ anh ta nhìn ra kẻ hở, dung khăn mùi xoa che mắt, thnah âm khan khan nói: “Người cũng giống như bọn họ, coi ta như người không tim không phổi, lui xuống đi.”

Phùng Hữu Viễn nghe trong lời nói của hắt cũng không có chán ghét mình, trong lòng hơi xác định, liền lui xuống.

Khách nhân lầu 3 rời đi, những người trẻ tuổi cũng vội vàng vàng mà tản đi. Trong chốc lát, cả tòa lầu

hoa mỹ đều thuộc về Lý Dụ. Hấn thu hồi nước mắt, dụi mắt một cái, chậm rãi đứng dậy.

Hấn đi qua những người cung nhân, cung nhân đều vội vàng hướng hấn hành lễ. Lý Dụ chẳng hề nhìn bọn họ, đi tới một bên, vừa vịn ngắm ánh trăng cùng đèn lồng đã hết ánh lửa hoặc đã bay tới giới hạn chân trời.

Hấn mỉm cười tự giễu.

Làm một hoàng đế, cũng không có khó như vậy a~

28. Chương 28

Lý Dụ không biết những người khác có phiền não giống hấn hay không? Có sợ bị người khác phỏng đoán tâm tư hay không?

Xuất cung nghỉ hè vốn dĩ là chuyện vui vẻ thoải mái, có thể miễn đi những quy củ rườm rà trong cung, có thể cùng nhiều người chơi trò chơi. Vốn là kỳ nghỉ để hoàng đế thả lỏng. Nhưng sau khi đi đến hành cung, Lý Dụ mới biết việc thả lỏng so với tưởng tượng của hấn đều khác một trời một vực.

Thời điểm ở trong cung dù rằng có chút quy củ nhưng hấn có thể làm gì thì làm, không ai dám nhòm ngó. Nhưng sau khi đến hành cung, đại gia hấn có thể “thả lỏng” sao? Tất cả mọi người đều chú ý nhất cử nhất động của hoàng đế, bộ dáng thả lỏng như vậy khiến người càng mệt mỏi hơn.

Hấn ghét nhất là sự nịnh nọt của bọn họ, nếu vậy không bằng đứng trước mặt hấn mà hỏi: “Bệ hạ, bệ hạ thần thối phồng bệ hạ như vậy, người có vui hay không nha?”

Vui về cái quý. Lý Dụ đã sớm không phải là thanh thiếu niên, sẽ không bị một tí nịnh nọt này làm đầu óc choáng váng.

Cho nên hấn càng muốn giới nước lạnh cho bọn họ —— hấn muốn làm một người thần bí khó lường, không có hệ thống, làm cho không người nào có thể dự đoán được tâm ý của hoàng đế.

Sau ngày đó liền ngấm lại, Lý Dụ thấy mình vào buổi thường thức trăng đó làm cho những người trẻ tuổi lúng túng, giống như hấn đang giận chó đánh mèo. Cũng có thể hấn là vì chân thật nhớ tới tiên đế vừa băng hà. Hoàng đế không có bằng hữu, bởi vì làm bằng hữu phải bình đẳng, hoàng đế không có khả năng tìm được một người bình đẳng với hấn, chứ nói chi là một mối quan hệ bình đẳng hữu nghị lâu dài.

May là hấn còn có Vô Tịch.

Tuy rằng Vô Tịch cũng không phải là bằng hữu của hắn, nhưng Vô Tịch cùng người ở thế tục bất đồng, cậu chỉ là một tiểu hòa thượng bình dị, cùng những người trong kinh là hai loại người. Hơn nữa cùng người bên cạnh hắn khác nhau. Vô Tịch chưa bao giờ biết qua Nhữ Dương vương trước kia, người Vô Tịch biết là hắn—Lý Dụ người từ hiện đại.

Sau giờ ngo, hoàng đế đến Thanh Tuyền tự tản bộ, triệu Vô Tịch đến làm bạn.

Vô Tịch vào tối hôm qua cũng ngắm trăng thưởng thức đèn trên sông. Sau một ngày, hành cung liền được quét tước sạch sẽ, sạch đến một đêm nào nhiệt ngắm trăng thưởng đèn trên sông như chưa từng xuất hiện, như một hồi mộng ảo ngắn ngủi, vụt qua.

Thanh Tuyền tự cách hành cung không xa, dùng con suối để đặt tên cho chùa. Bởi vì gần hành cung, nên phong cảnh đặc biệt đẹp. Lý Dụ xem tăng nhân kia mức nước suối, không biết có phải tăng nhân kia e ngại hắn là hoàng đế nên gáo trúc cứ trượt liên tục, Lý Dụ không khỏi cười cười, nói: “Từ từ đi.”

Đem nước suối đến pha trà, lý Dụ cùng Vô Tịch uống chung trà. Trong núi cổ thụ râm mát, lại có con suối làm không khí ẩm ướt, u tĩnh mát mẻ hơn hành cung nhiều, ngồi trong đình lâu càng cảm thấy mát lạnh, thoải mái.

“Nơi này thật giống như nơi ở của thần tiên nhỉ?” Lý Dụ đứng trên đỉnh nhìn xuống, liền thấy một mảnh cây cối cô tịch màu xanh, làm người khác không nghĩ tới dưới núi là hoàng cung của hoàng đế cùng với một mảng biệt thự to lớn.

“Chắc trong núi này đã trải qua biết bao hồng trần...”Lý Dụ đùa giỡn nói “Nói không chắc khi chúng ta bước ra cửa, liền nhìn thấy một mảng hoang tàn, thay cảnh đổi vật.”

Vô Tịch sợ hết hồn, cậu bất đắc dĩ: “Bệ hạ...” cậu cũng không thấy chuyện này có gì buồn cười. Nào có người hoàng đế nào sẽ hy vọng thiên hạ của mình sẽ thoáng vụt qua.

May mà bên cạnh hoàng đế khi này chỉ còn có những cung nhân thân cận của hắn, có muốn truyền đi cũng không thể nào. Cậu biết hoàng đế đối với kinh Phật không thưởng thức lắm, cái mà hoàng đế thích đó là kiến trúc của những ngôi chùa cổ cùng với phong cảnh trang nhã, thích ăn chay, cũng thích cậu làm bạn. Hoàng đế coi cậu như một người bạn đồng hành.

Điều này làm cho Vô Tịch có chút thất thần cùng thất vọng, nhưng điều này cũng là đương nhiên, hoàng đế nếu quá mê muội vào Phật pháp cũng không nên.

“Bệ hạ nên xuống núi.” Vô Tịch nhắc nhở hắn.

Lý Dụ gật gật đầu, rời đi. Trên ngai trên kiệu hắn nhắm mắt dưỡng thần, qua cửa chùa một phút chốc, hắn mở mắt ra, xa xa nhìn thấy hành cung hoàn đang yên đang lành tọa lạc sơn gian.

Hắn vẫn là hoàng đế của thời đại này. Lý Dụ cười tự giễu một cái.

Thời điểm đến hành cung, cung nhân nhận được tin như bay chạy đến, nhìn thấy ngự giá, lập tức quỳ xuống đất có việc muốn bẩm báo.

Lý Dụ cho là có đại sự, kêu người tiến lên. Cung nhân liền bẩm: “Trong cung Hiền phi bệnh nặng, Tiêu thái hậu đi thăm bệnh, sau cũng liền ngã bệnh.”

Lý Dụ lộp bộp trong lòng, lập tức chạy về hành cung, triệu ngự y đến dò hỏi.

29. Chương 29

Tin tức được trong cung truyền đến, bầu không khí liền bị đè nén.

Hiền phi Trần thị là mẫu thân của Tiểu công chúa, phụ thân nàng là nho sinh ở Vân Châu, vì ôn nhu nên bị đưa vào vương phủ, làm thiếp thị của Nhữ Dương vương. Tình cờ được sủng hạnh sanh ra nữ nhi, này đối với nàng mà nói đã là niềm vui bất ngờ, nàng cho là cả đời nàng đã có thể sống an nhàn.

Khi Nhữ Dương vương bị điều đi Đạm Châu nàng cũng không quá hoảng loạn, nàng có nữ nhi kế bên, Nhữ dương vương cũng sẽ không bỏ nàng. Nếu như nàng bị Nhữ Dương Vương vứt bỏ, vậy Nhữ Dương vương đã tiêu đời rồi.

Khi đến Đạm Châu nàng toàn tâm toàn ý chăm sóc con gái, nàng cũng không giống hai người kia sinh được nhi tử, rồi bận tâm lo lắng đến tiền đồ của nhi tử mình, nàng chỉ vì nữ nhi gom góp đồ cưới là được rồi đợi đến khi tích góp đủ nhiệm vụ đời này của nàng cũng coi như hoàn thành rồi.

Không nghĩ tới, mới vừa tích góp đủ đồ cưới lại phải quay về kinh.

Khi quay về kinh nàng cùng mọi người tiến cung.

Thời điểm vào cung nàng nguyên coi chính mình là người sinh ra công chúa, chứ không phải hoàng tử, xuất thân thấp hèn, nhiều lắm sẽ được phong tần vị. Ngẫm lại, mình chỉ là nữ nhi của một thư sinh nghèo thành tần thiếp của hoàng đế cũng được, chiều nghi cũng ổn, liền cảm thấy vừa thấp thỏm vừa vui sướng. Không nghĩ tới khi sắc phong, nàng được phong làm Hiền phi. Người của vương phủ đều bắt đầu nghị luận. Nói nàng che giấu tốt, được phong phi, từ đây địa vị cùng Lữ phu nhân sinh được hoàng tử ngang hàng với nhau.

Trần thị làm Hiền phi, đương nhiên phải giúp đỡ hoàng hậu xử lý hậu cung. Hoàng hậu lại cảm thấy nàng là người nhu thuận, cũng không giống Lữ phi đã sinh hoàng tử uy hiếp địa vị của Đại hoàng tử, bởi vậy tin dùng Trần thị hơn.

Trần thị lập tức bị thổi phồng lên rất cao, tâm lý trái lại không muốn như vậy. Bệnh bởi vậy mà sinh ra, sau khi vào hạ lòng buồn bực mệt mỏi, sau đó vẫn luôn không có chuyển biến tốt, bởi vậy không thể đi theo đến hành cung.

Khi Lý Dụ còn ở hoàng cung, mỗi ngày đều sẽ có người tới thăm hỏi nàng. Hắn thỉnh thoảng sẽ hỏi bệnh tình của Trần hiền phi, biết được nàng lúc tốt lúc kém, ngự y cũng nói là do thời tiết, chờ qua mùa hè sẽ tốt lên. Bởi vậy Lý Dụ, còn có Phùng hoàng hậu đều không quá lo lắng.

Nhưng nếu Tiêu thái hậu bởi vì thăm bệnh Hiền phi mà ngã bệnh, đây là đại sự.

Tiêu thái hậu từ khi Hiếu Tông hoàng đế băng hà, luôn luôn ở Thanh Ẩn cung ít giao du với bên ngoài. Ngoại trừ ở Thanh Ẩn cung, thái hậu rất ít đi đến những nơi khác. Phùng hoàng hậu thỉnh thoảng cũng đi thăm viếng thái hậu, chỉ là hai người bọn họ cũng không quá thân thiết. Phùng hoàng hậu câu nệ, Tiêu thái hậu sa sút, hai người cũng không có thú vui giống nhau, bởi vậy giao du giới hạn ở mặt ngoài khách sáo.

Mùa hè thời điểm hậu cung đều đi theo hoàng đế đi nghỉ hè, trong cung cũng đi hết hơn nửa, Tiêu thái hậu trái lại tự tại được chút, biết được Hiền phi Trần thị bệnh tình tăng thêm, liền đi đến thăm Trần thị trong cung, làm Trần thị trong cung sưng sờ gần nửa ngày, xác định Trần thị không có gì đáng ngại nên liền trở về Thanh Ẩn cung.

Không nghĩ Tiêu thái hậu sau khi trở về, ngày thứ hai cũng có chút không khỏe, liền phát sốt. Mặc dù có chút giống với bệnh tình của Hiền phi, nhưng cũng không giống Tiêu thái hậu bệnh đến nguy hiểm tính mạng, ngự y trong cung lập tức chột cảm thấy không ổn, không dám che giấu, ngay lập tức liền báo cho hành cung.

Lý Dụ vừa nghe ngự y bẩm báo đầu đuôi, liền biết là chuyện lớn —— Tiêu thái hậu là nương tử của Hiếu Tông hoàng đế, cũng là nữ nhi của Tiêu Từ Giản. Hiếu Tông hoàng đế băng hà không lâu, nếu như Tiêu thái hậu cũng có chuyện, còn là vì thăm bệnh phi tử của hắn, vậy hắn thực sự không mặt mũi nào để đối mặt Tiêu Từ Giản, cũng không biết trong triều sẽ nghĩ như thế nào.

Hắn đã quyết định sẽ không cùng Tiêu Từ Giản đối nghịch, càng không hy vọng Tiêu thái hậu xảy ra chuyện gì, nàng ta thật ra là thái hậu nhưng cũng là một cô gái chưa thành thiếu nữ.

“Hiện tại Tiêu thái hậu bệnh tình ra sao.” Lý Dụ hỏi ngự y.

“Đang dùng thuốc, mà nhiệt vẫn chưa giảm xuống. Cần phải theo dõi thêm tối hôm nay.” Thái y trẻ tuổi được cử đến hành cung bẩm báo.

Lý Dụ ngăn ra, nói: “Nếu như Tiêu thái hậu đã xảy ra chuyện gì, trăm bắt các người hỏi tội.” Hắn biết lời uy hiếp này cũng có hạn. Nếu như câu nói như thế này hữu dụng, Hiếu Tông hoàng đế trẻ tuổi kia cũng sẽ không chết.

Lý Dụ đi qua đi lại, lập tức lệnh hai lão ngự y theo hẩn ở hành cung lập tức trở về cung, lại hỏi thừa tướng có biết chuyện này chưa. Theo lý thuyết hẩn bên này biết, Tiêu Từ Giản hẩn là cũng có tin tức.

Đúng như dự đoán, Lý Dụ bên này mới vừa sai người đi dò hỏi Tiêu Từ Giản, bên này Tiêu Hoàn đã tới rồi. Cậu ta rất vội vã, hướng hoàng đế xin chỉ thị, nói Tiêu Từ Giản phái cậu ta hồi kinh, thỉnh hoàng đế cho phép.

Lý Dụ đương nhiên đồng ý cho cậu ta hồi kinh, cho cậu ta đi Thanh Ân cung thăm viếng hoàng hậu.

“Thừa tướng không trở về kinh?” Lý Dụ hỏi Tiêu Hoàn.

Tiêu Hoàn kỳ quái liếc mắt nhìn Lý Dụ: “Thừa tướng đương nhiên sẽ ở lại hành cung.”

Lý Dụ phát tay một cái, cho cậu ta nhanh đi. Sau đó ngay lập tức, Tiêu Từ Giản đến hành cung, Lý Dụ vừa thấy y liền nói: “Thừa tướng, trong cung có đại sự xảy ra, trăm phải về kinh.”

Tiêu Từ Giản không nghĩ tới hoàng đế lại chủ động quan tâm, không giống giả bộ. Rốt cuộc vẫn là người trẻ tuổi, không có nhẫn nại, vẫn cần người động viên.

“Bệ hạ nếu như muốn sớm hồi kinh, cũng không cần nóng lòng.”

Lý Dụ vốn muốn nói vụn vặt ở nơi này thêm một hai ngày sẽ xảy ra chuyện thì làm sao bây giờ, mà lời nói này ra thật khó nghe. Lời này giống như hẩn đang nổi nóng với Tiêu Từ Giản. Ngược lại hẩn lại đối với Tiêu Từ Giản rất nóng giận.

Lý Dụ rất tức giận, chính mình vì Tiêu hoàng hậu sốt sắng như vậy, Tiêu Từ Giản lại còn trấn định như vậy. Hẩn không hiểu Tiêu Từ Giản đang nghĩ gì.

Như trong nháy mắt hẩn liền nghĩ tới một ý nghĩ đáng sợ chợt lóe lên trong đầu của Lý Dụ —— đối với Tiêu Từ Giản mà nói, Tiêu thái hậu đã là một cớ bỏ đi, nàng ta cùng hoàng thất đã lỡ cơ hội.

Lẽ nào người có quyền cao chức trọng, đều sẽ không có ngoại lệ, đều là động vật máu lạnh?

“Thừa tướng chẳng lẽ không lo lắng cho Tiêu thái hậu sao?” Lý Dụ trầm giọng hỏi.

Tiêu Từ Giản trả lời: “Bệ hạ, thần đã cho người nhìn qua Tiêu thái hậu.” Y là đang kinh ngạc, hoàng đế nhưng vẫn rất còn coi trọng Tiêu thái hậu. Thái độ của hoàng đế thật sự là đang rất lo lắng.

“Bệ hạ.” Tiêu Từ Giản đi tới bàn cờ, thỉnh hoàng đế cùng y học đánh cờ.

Bọn họ liền xếp một bàn cờ. Lý Dụ vốn muốn nói, nữ nhi của người bệnh nặng như vậy, người còn có tâm tình dạy đánh cờ? Nhưng khi Tiêu Từ Giản cầm lấy quân cờ liền không tiếp tục nói nữa, Lý Dụ cũng liền mất âm thanh, bất tri bất giác liền bắt đầu đánh.

Cung nhân nhỏ giọng, vì bọn họ mà châm trà, cầm đèn. Sau khi đánh xong một ván, Tiêu Từ Giản mới nói: “Bệ hạ, người nếu như là người trong cuộc, điều cần thiết nhất chính là bình tĩnh. Nếu vì trước mắt có một điểm mê hoặc, rất khó nhìn rõ toàn cục.”

Lý Dụ chỉ còn có con hậu, ván này phức tạp quý quyết, chuyển biến đột ngột, thắng bại đã phân. Trong lòng hắn bị khí thế của bàn cờ cảm hoá, không khỏi nói: “Trẫm cho là thừa tướng đưa ra quân cờ giả, từ lâu đã không còn tham gia nữa.”

Tiêu Từ Giản nói: “Ai có thể thoát khỏi tam giới, không ở Ngũ hành?”

Lý Dụ biết Tiêu Từ Giản đang khuyên hắn cái gì, dùng bất biến ứng vạn biến. Hắn lúc này tỉnh táo lại ngẫm lại, nếu là đêm nay thu thập hành lý hoang mang rối loạn mà hồi kinh, mới có thể làm cho trong triều không tìm được manh mối, sẽ nghị luận không thôi.

Bởi vì đó là chuyện không đáng giá để hoàng đế lập tức ngự giá trở về kinh. Nên chờ thêm hai ngày.

Vạn nhất trong cung có bệnh truyền nhiễm? Hoàng đế ở hành cung sẽ an toàn hơn chút. Cũng có thể bệnh tình của Tiêu thái hậu qua hai ngày liền tốt lên, nếu hắn chạy về trong kinh chính là sợ bóng sợ gió.

Qua hai ngày trong cung quả nhiên truyền đến tin tức tốt, nói Tiêu thái hậu đã giảm sốt, trên người phát bệnh sởi cũng không đáng ngại, có ngự y cùng cung nhân chăm sóc, đang từ từ chuyển biến tốt.

Lý Dụ lúc này ngẫm lại, không khỏi tự giễu — hắn là thật đem nữ nhi của Tiêu Từ Giản thành nữ nhi của mình mà sốt ruột.

Bất quá Lý Dụ cao hứng không có nửa ngày, đã có người lại tìm đến phiền phức.

30. Chương 30

Đến tìm cớ với Lý Dụ là Đức phi Lữ thị.

Lữ thị đương nhiên không dám đối với hoàng đế sinh sự, mà là sinh sự với hoàng hậu. Lữ thị dẫn tiểu hoàng tử đến, nhưng cũng không nhắc đến bệnh tình của Hiền phi trước mà lại nói Hiền phi bệnh tình lâu như vậy, trong cung cũng có người bệnh đều bởi là vì hoàng hậu như nhược, quản lý hậu cung không tốt, không chu đáo.

Trước giờ Lữ thị cùng hoàng hậu không hợp nhau, hai người không sai biệt khi được Nhữ Dương vương đưa về phủ, cũng gần như có thai cùng một lúc. Đại hoàng tử của Hoàng hậu so với nhị hoàng tử của Lữ thị cũng không cách biệt nhau về tuổi tác nhiều. Nếu không phải Nhữ Dương vương hiện tại là người khác, Lý Dụ cảm thấy hai người bọn họ ai thắng ai thua liền rất khó nói.

Sau khi hoàng đế kế vị, Lữ thị không được phong làm quý phi liền cảm thấy dả kích. Nhưng nàng ta cũng không quá sa sút, ngày ngày cố gắng ăn diện, chỉ là không giống như xưa ăn mặc lòe loẹt, hiện tại là bộ dáng giản dị hơn nhiều.

Hoàng hậu không cùng nàng ta trò chuyện, nàng ta liền ở trong cung của mình học nhạc. Hoàng đế mỗi lần kêu ngự trù làm những món mới nàng ta liền cố động, ở trong cung cố gắng học cách ăn mặc, cố gắng tân trang bản thân mình, mong hoàng đế ngó nghiêng.

Có mục đích, nàng ta đương nhiên nhọc lòng quan tâm đến hoàng đế. Nếu không phải bị Lý Dụ đổi linh hồn, Lữ thị không sớm thì muộn cũng chiếm được tâm của hoàng đế.

Bất quá nàng ta cố gắng như vậy, ít nhiều cũng đem lại chút hiệu quả, Lý Dụ thấy nàng ta cũng không làm sai, nên cũng không lạnh lùng trừng phạt nàng ta nữa. Trong cung đối với Lữ thị cũng có chút đồng tình, dung mạo của Lữ thị so với Trần thị đẹp hơn, lại sinh cho hoàng đế một hoàng tử, bị hoàng hậu trấn áp thì thôi, bây giờ Trần thị cũng muốn vượt qua nàng ta.

Lữ thị tích lũy năng lượng mấy tháng nay, cuối cùng cũng đã tìm thấy lỗ thủng để phát tiết.

“Bệ hạ, thiếp từ khi tiến cung tới nay, vẫn luôn an phận thủ thường...” Lữ thị nói nói liền khóc lên. Vừa nói đến những điểm không phải của hoàng hậu, vài chuyện thượng vàng hạ cám mà nói. Hoàng hậu giao cho nàng ta đều là những chuyện vặt vãnh, việc nhỏ vụn. Hoàng hậu phân cho nàng ta những vải vóc đều quá cũ, còn không bằng khi ở Văn Châu. Hoàng hậu biết rõ Trần thị nhất gan câu nệ, liền miễn cưỡng muốn Trần thị ra mặt, đối với Trần thị vô cùng nghiêm khắc. Trần thị sinh bệnh là do hoàng hậu không chăm sóc tốt, dọa Trần thị đến sinh bệnh.

Lý Dụ chỉ là nghe nàng nói, chờ nàng nói xong, mới hỏi: “Vậy theo cái nhìn của người, trẫm nên xử trí hoàng hậu như thế nào?”

Lữ thị cũng không có lớn mật đến nỗi dám trực tiếp nói với hoàng đế phế bỏ hoàng hậu. Nàng ta chỉ là ngồi vào bên ngoài Lý Dụ, khẽ tựa vào vai của Lý Dụ, dịu dàng nói: “Thiếp nào dám muốn bệ hạ xử trí hoàng hậu. Chỉ có điều thiếp có chút oan ức, muốn bệ hạ biết đến...”

Nàng ngửa mặt nhìn Lý Dụ, trên mặt kiều diễm, lông mày khê nhú, góc độ vừa vặn.

Lý Dụ nhìn đến tư thế của nàng ta, cảm giác nàng ta chỉ thiếu cái điện thoại di động, là có thể diễn được những vai nàng ta yêu thích rồi.

Lý Dụ nắm chặt vai của nàng ta, giữ cho nàng và mình giữ một khoảng cách nhất định, mặt đối mặt.

Hắn nhìn vào mắt của Lữ thị, âm thanh rất lạnh mà bình tĩnh, gần từng chữ: “Người hãy nghe cho kỹ, người sẽ bị cầm tù ở hành cung.”

Hắn không phải là đang nói, hắn là đang cảnh cáo.

Hắn vừa lên tiếng, Lữ thị liền hóa đá. Vai của nàng khi nghe hắn nói liền trở nên mỏng manh, trở nên cứng ngắt, phảng phất hắn chỉ thoáng dùng sức liền có thể bóp nát nàng ta.

“Đây là lần thứ nhất người ở trước mặt trẫm chửi bới hoàng hậu, trẫm chỉ phạt người đóng cửa tự suy nghĩ lỗi lầm của bản thân. Nhưng nếu có lần thứ hai, trẫm liền đem người giáng xuống thành tài tử. Có lần thứ ba, trẫm liền đẩy người ra khỏi cửa cung. Có lần thứ bốn... Người có thể thử nghĩ xem.”

Hắn buông vai của Lữ thị ra, Lữ thị cơ hồ xụi lơ ở trên giường nhỏ. Nàng ta sắc mặt trắng bệch, một lát sau mới quỳ xuống tạ ân xin cáo lui.

Lý Dụ một người ở lại một hồi, hắn lệnh người truyền hoàng hậu lại đây.

Thời điểm Phùng hoàng hậu lại đây, trong thư phòng lặng lẽ, hoàng đế đang luyện viết chữ. Cung nhân đều thu liễm thần sắc, so với ngày thường càng yên tĩnh.

Lý Dụ gần nhất phát hiện, luyện chữ xác thực là phương pháp tốt để bình phục tâm tình. Chữ của hắn luôn tiến bộ, bây giờ hắn đã dần dần cảm giác được có thể nắm chắc kết cấu. Cho nên viết chữ không còn là chịu khổ, mà là một quá trình thưởng thức, trong quá trình này hắn lo che giấu tâm tình phức tạp của mình, để đại não trống không, chỉ chuyên tâm dưới ngòi bút.

Sau khi hoàng hậu đi vào hành lễ, Lý Dụ để bút xuống, quan sát một chút thành quả luyện chữ ngày hôm nay.

“Hoàng hậu.” Hắn có thể bình tĩnh mà suy tư. Phùng gia cùng thừa tướng là quan hệ tạm thời bởi vì hắn đột nhiên kế vị, chuyện càng ngày càng vi diệu. Hắn không xác định Phùng gia đối với Tiêu Từ Giản có phải là muốn thay thế hay không, nhưng từ tình thế bây giờ, nhìn đến thái độ tích cực của Phùng gia, có ý nghĩ đó cũng không có gì kỳ quái.

“Trẫm đã phái người hỏi cung thăm viếng Hiền phi, nàng có phái người về cung chưa?” Lý Dụ hỏi hoàng hậu.

Phùng hoàng hậu cũng tại vì chuyện này căng thẳng, nàng trả lời ngay: “Thiếp hôm qua đã kêu hai nhũ mẫu đi về cung trước.”

Lý Dụ gật gật đầu, nói: “Rất tốt. Bệnh tới như núi sập, bệnh đi cũng như nước lũ, có thể chậm rãi dưỡng cho tốt là tốt rồi. Hậu cung sự vụ đều giao cho nàng, nàng mang trách nhiệm trọng đại, nhất định phải dụng tâm.”

Phùng hoàng hậu biết lần này hậu cung xảy ra đại sự, chuyện này là trách nhiệm của người hoàng hậu nàng. May là lần này không xảy ra đại sự gì, nếu xảy ra đại sự nàng cũng không dám nghĩ đến hoàng đế sẽ nghĩ nàng là người như thế, Phùng gia sẽ nghĩ nàng là người như thế nào.

Lý Dự hỏi nàng những cái quan trọng yếu rồi bảo nàng phải quản lý thật tốt. Sau đó nói cho nàng biết Đức phi đã bị hấn cảm tức.

Lý Dự nhìn nàng một cái, nói: “Nàng ta nói lỡ với trẫm. Trẫm lệnh nàng ta ở trong cung yên tĩnh ngắm nghĩ lại một phen.”

Hoàng hậu cũng không dám hỏi hoàng đế Đức phi đã nói những gì. Ánh mắt hấn lúc này rất thâm trầm.

Cuối tháng 7 hoàng đế khởi giá hồi kinh, so với hành trình dự kiến thì có chút sớm hơn. Tất cả mọi người đều biết chuyện tình của Tiêu thái hậu đã khiến hấn hết hứng thú. Phùng gia cho dù khẩn cấp, cũng không dám nhắc đến việc lập thái tử.

Bệnh tình của Tiêu thái hậu đã tốt lên, chỉ cần điều dưỡng thêm một khoảng thời gian sẽ khỏe lại, chỉ tiếc trên mặt sẽ có chút vết tích, có lẽ rất lâu mới có thể mờ. Hiền phi trong cung bị nhìn chăm chăm rất căng thẳng, hai nơi đều dị thường. Trước khi hấn hồi cung, trong cung có một cung nữ nhảy xuống giếng chết rồi.

Cung nhân rời xa quê hương sinh hoạt buồn khổ, cung nữ thái giám ở tầng chót thường dễ bị bắt nạt, sẽ không chịu được đánh chửi hoặc là trong nhà có chuyện, hằng năm đề sẽ xảy ra chuyện như vậy.

Lý Dự nghe chuyện này không nói gì. Trong cung đã tra xong, cung nữ này vì phụ thân mất, lúc trước cũng bị mất đồ, tiền tích góp cũng mất, nên mới nghĩ quẩn mà nhảy giếng. Lý Dự nghe đến những lý do này, cảm thấy rất lạ, thật quá đúng thời điểm đi.

Tuy hấn không yêu thích Phùng gia nhưng vẫn phải để Phùng hoàng hậu nhậm chức trách này.

Tiêu gia có Tiêu Từ Giản, hấn một là trêu chọc không nổi, hai là đau dùm y, cũng không nỡ kiếm chuyện làm khó dễ Tiêu Từ Giản. Huống hồ lần này, Tiêu thái hậu xem mất cả mạng, Tiêu gia mới là người bị hại.

Trong màn đêm yên tĩnh, hấn từng cân nhắc qua, hấn không biết từng bước mình đi có phải là đúng rồi không.

Một mạng người cứ như vậy mà không còn, rốt cuộc nàng là phát hiện bí mật mới bị diệt khẩu hay giống như những lý do kia.

Nhưng hấn vạn vạn không nghĩ đến, vậy mà mình có thể duy trì bình tĩnh, có thể nói ra câu nói như vậy “Chết thì đã chết rồi, chiếu theo quy củ mà làm.”

Lý Dụ không thoải mái cả một đêm.

Trên đường hồi kinh, hấn liền mời Tiêu Từ Giản ngồi cùng xe, Lý Dụ trầm tĩnh hơn nhiều. Hai người bày ra một bàn cờ, đây là phương pháp tốt để 2 người không bị xấu hổ khi ở trong xe.

Tiêu Từ Giản tựa hồ nhìn thấu hoàng đế đang ủ rũ.

“Chờ mùa thu đến liền có thể đi thăm thú một chút rồi, đã rất lâu rồi bệ hạ không được đi săn thú đi?” Y nói.

Lý Dụ chơi cờ, hấn phản ứng lại, Tiêu Từ Giản là đang an ủi hấn????

Hấn kìm lòng không nổi nở nụ cười, là cười ra tiếng.

Tiêu Từ Giản không nghĩ tới vì một câu nói của chính mình lại có hiệu quả như vậy, hoàng đế vừa nghe nói có thể đi săn thú liền vui vẻ đến điên rồi.

“Thừa tướng, ” Lý Dụ thu liễm nụ cười nói, “Trẫm có một ý tưởng.”

Tiêu Từ Giản bất động thanh sắc: “Uhm?”

Hoàng đế đều sẽ có ý nghĩ của chính mình, sớm muộn cũng sẽ có ngày đó. Y liền xem ý nghĩ của hấn rốt cuộc là cái gì.

Lý Dụ để cờ xuống, nói: “Trẫm dự định... Ở trong cung tăng mạnh tuần tra, đề phòng có người bị tương tự; phải luân phiên chú ý, phòng ngừa việc coi thường mạng sống của bản thân.”

Hấn nhìn Tiêu Từ Giản: “Thừa tướng nghĩ như thế nào?”

Tiêu Từ Giản nghĩ đây cũng không phải là chuyện xấu, chẳng qua là cảm thấy hoàng đế đem sự tình trong cung nghĩ quá đơn giản. Nhưng hoàng đế nguyện ý thử một lần cũng tốt.

“Đây là hành động của quân tử.” Y tán dương nói.

31. Chương 31

Săn bắt vào mùa thu là hoạt động kinh điển được tổ chức hằng năm. Thái tổ khi giành được thiên hạ rất ưa thích săn thú, thậm chí còn có truyền thuyết cùng một con gấu tranh đấu. Bởi vậy mà thiên hạ bình định, liền coi nó là hoạt động hằng năm. Thường lấy Cầu Sơn là bãi săn.

Du lịch mùa thu so với mùa hạ thú vị hơn nhiều. Cầu Sơn là một thung lũng bằng phẳng. Nói Lý Dự đến săn thú, không bằng nói hắn đến để cưỡi ngựa. Trước kia hắn diễn qua N bộ phim cổ trang luyện hắn có thể cưỡi ngựa, sau này liền thích thú với bộ môn này. Người xung quanh ai cũng khen hắn cưỡi ngựa tốt như cổ nhân chân chính.

Lý Dự đem đến 2 con ngựa hắn yêu thích nhất, hắn liền rong ruổi cùng gió thu, một đám người phía sau hắn đuổi theo hộ giá.

Lý Dự yên tâm cực kỳ, hắn biết hắn chạy trốn không tính là nhanh, chỉ là các thị vệ phía sau cũng không dám chạy đến gần hắn mà thôi.

Hắn chạy đến vui vẻ lúc này mới thả chậm tốc độ lại, lôi kéo cương ngựa, đi vòng vòng tham quan.

Ở bên cạnh lý dự hiện giờ đã có một đội thị vệ trẻ tuổi của hắn, đều là xuất thân từ những con quan lại. Thời đại này mặc dù có thi cử, nhưng vẫn có cách để đám gia tộc tiến cử, đệ tử của các thế gia chỉ cần vào đó học, được sư đoàn trưởng thưởng thức, là có thể ra sức cho gia tộc mình được rồi, cũng được trao tặng chức quan. Nếu được hoàng đế vừa mắt, tiền đồ sẽ vô hạn.

Thị vệ bên cạnh hoàng đế là những thanh niên kiệt xuất được tuyển chọn ra, tương lai chính là tâm phúc của hoàng đế.

Lý Dự chậm rãi đi dạo, gọi Tiêu Hoàn trong đám thị vệ qua trò chuyện.

“Trẫm nghe hoàng hậu nói, Tiêu thái hậu hiện giờ đã rất tốt, còn đang bận rộn với công việc của nàng, người yên tâm đi.” Lý Dự nói cho Tiêu Hoàn.

Tiêu Hoàn hạ thấp người hướng hoàng đế cảm ơn. Cậu ta tuổi không lớn lắm nhưng trầm mặc ít nói, từ Đạm Châu đưa hắn trở về kinh, vẫn phụng dưỡng bên người hoàng đế, nhưng cũng chưa từng tận lực biểu hiện ra. Lý Dự cảm thấy được đứa nhỏ này thành thật, nhưng trong xương vẫn có cổ ngạo khí, không hổ là nhi tử của Tiêu Từ Giản.

Lý Dự dặn dò vài câu chú ý an toàn, còn nói nếu không có nhiệm vụ gì để làm thì cứ chơi thỏa thích đi.

Bọn thị vệ nóng lòng muốn thử. Tiêu Hoàn nghe nói trước khi hoàng đế chưa lên ngôi cũng rất thích săn bắn, không khỏi kỳ quái: “Thần đương nhiên là sẽ tùy tùng bệ hạ đi săn.”

Lý Dụ mỉm cười: “Trẫm trước tiên cười ngựa đã.”

Đùa gì thế!! Gà hán còn chưa từng giết, bắt hán đi săn thú là cái quái gì!!!!

May là Cầu Sơn là một nơi rộng lớn, hoạt động bên ngoài cũng rất nhiều. Hoàng đế muốn chơi cái gì cũng có thể. Sau khi cười ngựa, Lý Dụ đi đến một bãi chăn nuôi. Nghe nói trước đây là một nơi có đầy những con ngựa tốt, chúng đều sống ở phụ cận hoặc phía bắc. Phùng gia dâng tuần mã cho hán chính là từ nơi đây lấy ra.

Thời điểm hoàng đế đi vòng quanh tham quan bãi chăn nuôi, Tiêu Từ Giản lại ở gia viên bên trong gặp khách.

Khách nhân chính là thứ sử Đạm Châu Hà Quân Đạt. Hà Quân Đạt đến Đạm Châu nhận chức đã mấy năm, đã sớm ngóng trông một chỗ tốt hơn, không nghĩ tới một năm này thế gian thay đổi bất ngờ, Nhữ Dương vương lại thành hoàng đế. Hà Quân Đạt lúc đầu nghĩ rằng Nhữ Dương vương bị đổi đất phong là do Tiêu Từ Giản cùng Hiếu Tông quyết định, Hiếu Tông giờ đã băng hà, người mà hoàng đế oán hận nhất sẽ là thừa tướng.

Nhưng cũng không nghĩ tới hoàng đế kế vị cho đến nay, Hà Quân Đạt thăm dò được tin tức ai cũng đều nói trong triều gió yên sóng lặng, thừa tướng vẫn như cũ đứng vững như núi Thái Sơn. Không quản hoàng đế là đã hóa giải được khúc mắc với thừa tướng, hay vẫn là đang kiềm chế, Hà Quân Đạt vẫn có chút bất an.

Tuy rằng thời điểm hoàng đế ở Đạm Châu, ông cũng không dám đắc tội qua hán, nhưng cũng không quan tâm gì mấy. Không đưa lên hậu lễ, vẫn không có chiêu đãi đặc thù nào.

Hà Quân Đạt còn nhớ thời điểm hoàng đế rời khỏi đạm châu cũng không hề nói với mình một tiếng, trái lại còn mang tiểu tử Hàn Vọng Tông kia đi, hành động như vậy khiến ông nhức nhối.

Hoàng đế sau khi lên ngôi, ông cũng có trình lên lễ vật, mà đây là chuyện mà chúng thần đề làm, nên cũng không coi là đặc biệt lắm.

Bởi vậy nhân cơ hội vào kinh báo cáo công tác, ông thật vất vả mới gặp mặt được thừa tướng, trước tiên phải thăm dò ý kiến củ thừa tướng, nếu thừa tướng muốn giúp ông, vậy ông sẽ có cơ hội.

Tiêu Từ Giản khi về gia viên liền gặp Hà Quân Đạt. Hà Quân Đạt tính tình rất nóng, lớn hơn Tiêu Từ Giản rất nhiều, đối với thừa tướng trẻ như Tiêu Từ Giản rất bội phục. Cùng Tiêu Từ giản trò chuyện, mới uống hai bát rượu lớn mặt liền đỏ hồng lên.

Tiêu Từ Giản trong lòng rất buồn cười. Y thấy tính tình của người này cũng rất thú vị. Hà Quân Đạt cũng có một phần tài năng, nhưng lại vì tính tình của ông mà phá hủy, nghĩ một chuyện gì đó nếu hiểu ra thì rất tốt, nhưng nếu không nghĩ ra liền tức giận, là một cái ngòi nổ chính hiệu.

Hoàng đế ở Đạm Châu không chọc cho ông ta tức giận là ngoài dự tính của Tiêu Từ Giản a.

Tiêu Từ Giản cũng không cho ông một cam kết chắc chắn, chỉ nói nếu Hà Quân Đạt gặp được vui sẽ nói tốt cho ông. Hà Quân Đạt nghe được lời nói này của thừa tướng là tốt rồi, cũng không lo bị giáng chức.

Sắc mặt Hà Quân Đạt tốt cuộc cũng trở lại bình thường.

Qua ngày kế tiếp Tiêu Từ Giản liền nói với Lý Dụ việc của Hà Quân Đạt. Lý Dụ bây giờ cũng luyện thành thói quen, có chạy đến nơi nào thì cũng chả thoát được chức trách của hoàng đế. Hoàng đế đi chơi cũng tốt, đèn cũng tốt, cho dù là nằm bất động cũng tốt, có cử động cũng tốt, cho dù có ra sao cũng được. Một khi không ai quan tâm đến hoàng đế đang làm gì, đó mới là việc nguy hiểm.

Bởi vậy có quan lại muốn gặp hần riêng ở bên ngoài cũng là chuyện bình thường, hần cũng không cảm thấy không vui. Hần biết những thời gian như vậy là cơ hội hiếm có, xem ra Hà Quân Đạt đã nỗ lực một phen rồi.

Tiêu Từ Giản nói Hà Quân Đạt đã nhậm chức ở Đạm Châu 5 năm, năm nay nữa là năm thứ 6 rồi, đến lúc nên chuyển vị trí cho ông ta. Nơi ở của quan lại cũng rất quan trọng, nếu ở những nơi quan trọng vậy liên quan rất nhiều đến triều đình.

Tiêu Từ Giản là quyền thần, lộng quyền, y nắm bắt với hoàng đế cũng chỉ là một loại hình thức, cũng không muốn hoàng đế ra quyết định gì. Lần này cư nhiên lại hỏi ý kiến của Lý Dụ, hơn nữa còn trùng hợp như vậy, để hần quyết định cho thứ sử Đạm Châu.

Trực giác Lý Dụ liền cho đây là một bài kiểm tra, một thử thách.

Bản thân hần đối với Hà Quân Đạt không có ý kiến.

Cho nên hần nói: “Thừa tướng là người đứng đầu quan lại, biết rõ chức trách của các hạ quan. Nếu như Hà Quân Đạt làm tốt, vậy thì thăng quan cho hần. Nếu như Hà Quân Đạt có chỗ sai lầm, nên chê bai ông ta. Thừa tướng đánh giá ông ta như thế nào?”

Hần đem vấn đề trả lại cho Tiêu Từ Giản.

Tiêu Từ Giản nói: “Thần cho là thứ sử đã làm đúng phận sự trông coi của ông ta, cũng không thất trách chỗ nào.”

Lý Dụ vỗ đùi: “Được. Cứ làm theo thừa tướng đi.”

Hần nói cười trông rất dễ dàng.

Tiêu Từ Giản trầm mặc chốc lát. Y càng ngày càng không hiểu hoàng đế.

Lý Dụ vẫn cười rất chân thành: “Thừa tướng cảm thấy ông ta nên làm chức gì vậy cho chức đó đi, miễn sao ông ta không phụ sự kỳ vọng của thừa tướng và trẫm.”

32. Chương 32

Mấy ngày tiếp theo, Lý Dụ quan sát quần thần săn bắn.

Vào một ngày Lý Dụ thử bắn cung một lần, hắn không bắn những con vật chuyển động, cái hắn bắn là bia ngắm bất động đằng kia, nhưng có cố thể nào cũng nhắm không trúng, khi hoàng đế vừa mới giương cung, xung quanh liền vang lên những câu từ khen ngợi, thậm chí nhạc cũng được vang lên. Lý Dụ phiền muộn mà nhìn đến cung tiền kia đã không biết đi đến nơi nào, chỉ cảm thấy được cổ động như vậy khiến hắn bị sốc tinh thần.

Từ đây về sau, Lý Dụ cũng không muốn động tới cung tiền.

Không động tới cung tiền, nhưng nướng những món ăn dân dã Lý Dụ rất thích thú. Sau khi săn bắt, vào buổi tối đúng là thời điểm tốt để tổ chức tiệc rượu.

Dùng mấy loại hương liệu muối gà rừng ướp đến ngon miệng, lại dùng các loại cây ăn quả thích hợp nướng quay, mùi thơm cùng dầu mỡ tràn ra, nhìn rất ngon miệng.

Hoàng đế tổ chức tiệc rượu chỉ một mình. Lý Dụ tự mình cắt ngay ngắn thành những miếng nhỏ, kêu cung nhân bưng qua cho thừa tướng.

Chạng vạng, một vùng bình nguyên như bị màu vàng thiêu đốt. Mặt trăng đã ló dạng, ánh chiều tà dần tắt, hành cung như bị một vòng sáng bao lấy.

Trải qua một thời gian, quần thần trong triều cũng đã tin tưởng rằng hoàng đế đối với thừa tướng không có gì bất mãn. Địa vị của Thừa tướng cũng sẽ không bị lay động.

Đến thời điểm săn bắn mùa thu, thái độ của hoàng đế đối với thừa tướng càng ngày càng chán ngấy. Có mấy người còn cảm thấy rất vô vị, không có trò vui để xem. Nhưng cũng có nhiều người suy đoán, hoàng đế đến tột cùng là vì sao phải nâng cao thừa tướng đến như thế.

Lý Dụ bảo cung nhân đem gà rừng nướng chín bưng cho thừa tướng, đặc ý nói: “Trong này dùng hai mươi tám loại hương liệu, bảo đảm với thừa tướng rằng những món ngài ăn qua trước kia đều không giống nhau. Trẫm dám nói, món này nhất định là món thịt nướng ngon nhất trên thế giới này.”

Tiêu Từ Giản ở bên ngoài vẫn giống như thường. Y làm người xưa nay kiêu ngạo, trước kia Cao Tông hoàng đế còn sống, y không vì hoàng đế ân sủng mà vui ra mặt, chớ đừng nói chi là bây giờ.

Bất quá nhìn đến món vừa mới được nướng trước mặt này, Tiêu Từ Giản lại nhìn hoàng đế liếc mắt một cái. Hoàng đế chính là đang cười đến hạnh phúc, ánh mắt nóng bỏng theo dõi y. Làm Tiêu Từ Giản không khỏi suy nghĩ.

Y và hoàng đế tuy có mâu thuẫn trong quá khứ nhưng cũng không lớn lắm, tuy nói người có bệnh hay quên, nhưng một người trưởng thành như vậy cũng sẽ không phải mau quên như vậy đó. Hướng hồ người trong cung cùng người trong triều làm sao có thể xuất hiện được bệnh hay quên được? Bất quá là vì mục đích của mình mà nhẫn nại thôi. Cho dù là hoàng đế cũng có thời điểm không thể không nhịn.

Tiêu Từ Giản cũng không thể phân biệt được, hoàng đế có công lực quá sâu hay vẫn là có tính toán khác. Bất quá có một việc y có thể khẳng định_____ hoàng đế sẽ không có can đảm mà độc chết y, ít nhất trước mắt sẽ không dám. Tiêu Từ Giản không chần chờ cầm đũa, gắp lên món thịt nướng ném thử.

Món ăn dân dã được nướng cùng với những hương liệu tự nhiên, mùi vị rất đặc biệt, cũng rất thơm ngon. Tiêu Từ Giản lúc này mới biết đúng là hoàng đế không nói khoa trương. Thịt này có thể coi là cực phẩm mỹ vị.

Lý Dự lập tức cười ha hả, hân thắng thần nhấc lên bầu rượu, ngồi vào chỗ đối diện với Tiêu Từ Giản, cùng Tiêu Từ Giản dùng chung một bàn. Cung nhân đều lấy làm kinh hãi, không biết là nên đem lên cho hoàng đế một bàn thức ăn nữa hay tiếp nhận bầu rượu của hoàng đế đang uống.

Lý Dự vung vung tay, để bọn họ lui ra. Hắn tự mình vì Tiêu Từ Giản rót rượu.

Tiêu Từ Giản hai tay tiếp nhận ly rượu, hướng hoàng đế cảm ơn: “Thần tạ ơn bệ hạ ban rượu.” Y tuy rằng kiêu ngạo, nhưng sẽ không quên lễ nghi.

Lý Dự nụ cười phai nhạt chút, ôn nhu nói: “Thừa tướng, trăm là từ trong đáy lòng tin tưởng thừa tướng...” Hắn uống hai chén rượu, lúc này cũng chưa say, phảng phất như bị rượu khai cổ họng, khi nói chuyện dễ dàng hơn nhiều.

Tiêu Từ Giản hứng thú nhìn hoàng đế. Nếu như hoàng đế là muốn lấy lòng y để y buông lỏng cảnh giác, xác thực cũng là một biện pháp tốt. Lúc này y thấy rất thú vị, đây mới là người đáng được y trợ tá.

Y hiện tại rất hiếu kỳ, rốt cuộc hoàng đế có thể nhẫn nại bao lâu? Bây giờ nhìn lại, chắc hắn đã nhẫn nại đến 5 năm hoặc cũng có khả năng đã 10 năm rồi.

Quảng thời gian như vậy, nói dài không dài, nói ngắn cũng không ngắn. Nhưng ít nhất hôm nay, trên bàn rượu này cũng đủ để nói hết. Tiêu Từ Giản cũng không vội vàng gì.

Y giờ tay nhắc lên bầu rượu, rót rượu cho hoàng đế, hoàng đế cùng y nhìn nhau cười.

Lý Dụ cũng không hề biết Tiêu Từ Giản đang nghĩ cái gì, nhưng điều này cũng rất công bằng, Tiêu Từ Giản cũng tuyệt đối không biết Lý Dụ đang nghĩ gì. Y thiên tính vạn tính cũng không thể nào biết được Lý Dụ đang tính thượng y.

Lý Dụ nhấp một ngụm rượu, thâm nghĩ, nếu Tiêu Từ Giản biết mình đang muốn thượng y, nhất định sẽ lật bàn cho xem.

Không sai!!! Hắn muốn ngừng say đắm Tiêu Từ Giản cũng không được nữa rồi!! Làm Tiêu Từ Giản thả lỏng cảnh giác, chậm rãi đem hữu tình thành cơ tình. Tất nhiên này là một quá trình lâu dài, có thể mất hơn 3 năm rưỡi. Thế nhưng Tiêu Từ Giản, người này rất đáng giá!!! Rất đáng giá!!!

Nhìn Tiêu Từ Giản vì hắn rót rượu, hông của hắn liền cảm thấy mềm nhũn, xém tí nữa là ngã xuống, chỉ lúng túng cười với Tiêu Từ Giản, Tiêu Từ Giản lại cười thanh lãnh lại với hắn.

Lý Dụ nghĩ tới hôm nay nụ cười này chắc quay mòng mong bên hắn đi.

Kết quả hai người uống say mềm, liền đồng thời ngã xuống giường. Lý Dụ ôm eo Tiêu Từ Giản, một đường mò xuống, Tiêu Từ Giản dĩ nhiên không có ngăn cản, chỉ cười nói: “Bệ hạ đã lâu chưa sủng hạnh hậu cung, thân đã sớm nhìn ra có gì không đúng...” Lý Dụ chỉ cảm thấy cả người nóng nực, nội tâm đã đề xuống không được, hắn chỉ lo để ý hôn cổ Tiêu Từ Giản lẩm bẩm hỏi: “Vậy ngươi có biết hay không...” Ma sát kia như có như không làm hắn thấy thoải mái...

Lý Dụ trở người một cái, đột nhiên tỉnh lại.

Trong điện lạng lẽ, long sà được màn lớn che chắn, trên giường chỉ còn mình Lý Dụ, Tiêu Từ Giản sớm đã đi.

Lý Dụ thở dài, kêu cung nhân đang trực đêm đem trà tới để tiêu hỏa khí trong lòng.

Sáng sớm ngày sau, Lý Dụ buồn bã, yếu xìu rửa mặt, Triệu Thập Ngũ liền tiến vào thông báo nói Binh bộ Thị lang có việc gấp muốn bẩm báo.

Lý Dụ lập tức kêu người vào được.

Nguyên lai hôm qua sau giờ Ngọ trong kinh có một vụ cháy lớn, mặc dù cách hoàng thành rất xa, đối với hoàng cung không có uy hiếp gì, nhưng lại xảy ra ở đoạn đường phồn hoa nhất, có rất nhiều người qua lại, tổn thất nặng nề. Lý Dụ nghe được liền cau mày, hắn hỏi: “Là nơi nào bị đốt? Làm sao lại xảy ra như vậy? Hiện tại tình hình hỏa hoạn ra sao? Người chung quanh đều rút lui hết chưa?”

Hắn hỏi dồn dập, thị lang hỏi đáp, hắn lại hỏi: “Thừa tướng biết không?”

Thị lang vội thưa: “Thừa tướng đã biết rồi, cũng đang thu thập chuyện này. Đại hỏa là bắt đầu từ Khánh Phúc phường, Vĩnh Bình phường nằm lân cận cũng bị cháy đến lợi hại nhất, Linh Tuệ tự sợ là bị đốt trụ hoàn toàn.”

Lý Dự vừa nghe đến Linh Tuệ tự, lập tức “A” một tiếng, hắn nghĩ tới Vô Tịch. Vô Tịch mới vừa vào kinh cũng từng ở Linh Tuệ tự sống nhờ một quãng thời gian, sau đó Lý Dự kêu cậu đi vào Đại Hưng tự gần hoàng cung, cũng coi như tránh được một kiếp.

33. Chương 33

Hoạt động vui chơi săn bắn ở Cầu sơn lập tức bị đình chỉ, hoàng đế cùng thừa tướng phải đi giải quyết chuyện đại hỏa kia.

Mùa thu ít khi mưa, là mùa dễ dàng xảy ra hỏa hoạn. Khánh Phúc phường cùng Vĩnh Bình phường từ trước đến giờ náo nhiệt, lễ chợ tấp nập, chen lấn đến nỗi nước chảy không lọt. Vốn là có rất nhiều mầm họa. Đại hỏa là từ một phường rượu mà bắt đầu, vì trong điểm trừ rất nhiều rượu, bỗng nhiên liền thành đại hỏa, chu vi lại rộng lớn, ngày hôm đó còn có gió to, vì vậy liền cháy đến không thể ngăn cản.

Linh Tuệ tự bị đốt thành một phế tích, chu vi tổn thất nặng nề, may mắn trong bất hạnh là thời điểm phát sinh hỏa hoạn là ban ngày, sơ tán rất dễ dàng, coi như cũng không có thương vong gì nhiều.

Trôi qua một đêm, hai phường kia đều bị cháy hết một nửa, cháy đến tàn tạ, cháy đến nỗi khó có thể nhìn ra hình dạng lúc ban đầu.

Rất nhiều người ngồi ở ven đường, không nói một lời, lại có nhiều người khóc như bị trời lấy mất gì đó nhưng cũng rất may mắn là còn sống, những tăng nhân của Linh Tuệ tự có vài người bị thương, đang nằm bên trong y quán để chữa trị.

Vô Tịch từ Đại Hưng tự đi đến Linh Tuệ tự, cậu trên người không có chút tiền tài, trên đường được mọi người cho chút đồ ăn, đi tới Khánh Phúc phường liền phân phát đồ ăn cho người dân, khi đến Linh Tuệ tự, trên người cậu cũng là một thân bụi bặm.

Sự thúc dục nhất của Vô Tịch ở Linh Tuệ tự, chính là người từng va chạm với xã hội. Lúc này đang ở một nơi nghỉ ngơi, liền gọi Vô Tịch đến rửa bụi bặm rồi ăn cơm.

Nhìn thấy Vô Tịch, sư thúc cậu liền bắt chuyện, Vô Tịch liền hỏi mấy ngày sau chùa sẽ dọn xếp như thế nào, sư thúc nói: “Vân Nhai tự cùng Phụng Căn Nguyên tự có thể ở tạm. Người dân gặp nạn cũng đã lục tục đi đến hai nơi này, Phụng Căn Nguyên tự tuy rằng hơi xa, bất quá địa phương đại, phò đến khai, lần này đến thu không ít nạn dân.”

Sư thúc cậu liền tiếc hận vài câu cho tượng phật, kinh phật cùng pháp khí trong chùa. Hỏa hoạn xảy ra quá mau, trong chùa mọi người chỉ kịp lấy đi một ít đồ vật. Còn tượng phật hung vĩ trong điện cũng không thể đem ra a.

“Lần này thật đúng là không cây cũng không đài, cái gì cũng bị mất.” Sư thúc bắt đắc dĩ trêu ghẹo một tiếng.

Bên cạnh có người lại gần nghị luận vài câu, không hề che giấu ước ao, nói Vô Tịch số may, đi Đại Hưng tự, cái gì cũng không thiếu, còn có thể gặp gỡ những quý nhân trong cung.

Sư thúc liền hướng Vô Tịch nói: “Chúng ta đi ra đi, bên ngoài nạn nhân chờ cứu tế thực sự là đáng thương.” Sư thúc ghét bỏ những tăng nhân cố ý ra ra vào vào, ông và Vô Tịch nói chuyện sẽ không được tự nhiên.

Vô Tịch cùng với sư thúc của mình đi ra ven đường, đem thức ăn phân phát cho những nạn nhân.

Sư thúc liền hỏi chuyện cậu ở Đại Hưng tự và chuyện ở trong cung. Vô Tịch làm người thận trọng, chỉ đơn giản trả lời tình hình của Đại Hưng, cũng không nói gì hiện nay đến chuyện của hoàng đế, tuy rằng hoàng đế trước mặt cậu cái gì cũng không biểu hiện ra nhưng cậu cũng không dám nghị luận gì nhiều về tâm tư của hoàng đế.

May là sư thúc cũng không truy hỏi cậu, chỉ hỏi dự định trong tương lai của cậu.

Vô Tịch không nói. Sư thúc thấy cậu trầm mặc không nói, cười nói: “Con còn trẻ, cũng không cần gấp. Thúc nghĩ người có thể ở Linh Tuệ tự có một vị trí cũng rất tốt, không nghĩ tới tình hình ngày hôm nay... Con có ân sủng của thánh thượng, không lo tương lai.”

Một hòa thượng, rõ ràng là phương ngoại chi nhân, lại miệng đầy tương lai, tiền đồ, nếu để cho tu sĩ chân chính nghe được sẽ không khỏi buồn cười.

Vô Tịch chỉ là yên lặng nhìn dân ở ven đường, nói: “Có một việc, con muốn hỏi sư thúc một chút.”

Sư thúc chờ cậu đặt câu hỏi. Vô Tịch muốn nói lại thôi, cậu biết việc này rất trọng đại, vừa nói ra khỏi miệng tất nhiên sẽ làm cho sư thúc thất vọng đến cực điểm. Cậu há miệng, mới nói: “Sư thúc, có muốn tới Đại Hưng tự ở một thời gian?”

Sư thúc mỉm cười nói: “Không cần, Phụng Căn Nguyên tự tốt lắm. Đại Hưng tự không thể so với chùa chiến tâm thường ở nơi đây, con cũng nên sớm trở về đi.”

Vô Tịch vâng lời đáp lại.

Lúc gần đi, sư thúc đưa tiễn cậu, tự giễu nói: “Chúng ta ngày ngày tụng kinh, đều là niệm những điều hư

vô trong miệng suốt ngày nói khoảng không, nhưng muốn hiểu được lại rất ít ai có thể hiểu.”

Vô Tịch biết sư thúc hiểu lầm cậu, cho là cậu xem thường nói đến những chuyện tầm thường. Loại hiểu lầm này, không tính là khổ sở, Vô Tịch hướng sư thúc hành lễ, trở về Đại Hưng tự.

Vô Tịch hướng trụ trì của Đại Hưng tự nói rõ tình huống, liền lưu lại Vĩnh Bình phường trợ giúp mọi người ở Linh Tuệ tự và nạn dân.

Trong kinh các loại cứu tế rất nhanh cũng đến. Hỏa hoạn lần này xảy ra nghiêm trọng hơn rất nhiều so với mấy năm gần đây, hoàng đế vừa nghe đến tình hình tai nạn cũng không có tâm săn bắn, lập tức từ bãi săn bày giá hồi cung, hiển nhiên là cực kỳ coi trọng. Vừa nghe nói hoàng đế hồi kinh, ven đường có người quỳ xuống đất hướng hoàng cung liên tục dập đầu lạy.

Hoàng đế hồi kinh, hoàng thân cùng triều thần cũng cùng hồi kinh. Lý Dụ lúc này tâm tình không tốt đẹp gì. Thời điểm xuân hoa thu nguyệt, còn có thể ngắm nghía một phen phong tình của thời đại này, một khi gặp sự tình gì, Lý Dụ sẽ không nhịn được nghĩ, nếu như...

Nếu có thiết bị điện tử truyền tin, tình hình tai nạn sẽ được nói cú thể trong một cú điện thoại. Nếu có phương tiện giao thông hiện đại, nếu có thiết bị cứu hỏa hiện đại, ít nhất có thể đem tổn thất hạ xuống thấp nhất.

Tin tức xấu gọi lên bệnh nhớ nhà của Lý Dụ.

Dọc đường từ bãi săn bắn trở về trong cung, người bên cạnh ai cũng nhìn ra được hoàng đế đang rất bức bối, mọi người đề rất cẩn thận không dám phô bày điểm yếu của mình.

Hoàng đế coi trọng chuyện này như vậy đương nhiên bên dưới cũng không dám lười biếng, mọi người đề cẩn thận kiểm tra tổn thất, mọi chuyện đều có người bẩm báo cho hoàng đế.

Thấy hoàng đế lo lắng cho đại hỏa, trong cung cũng trở nên lo lắng. Hoàng hậu cùng hiền phi, đức phi, đều quyên giúp tiền tài. Nhìn thấy trong cung như vậy, các cáo mệnh phu nhân đều dồn dập giúp tiền.

Trong kinh nạn dân đang nóng nảy chờ thu xếp, một nhóm quan lại chờ hoàng đế triệu kiến ở ngoài cũng rất lo lắng.

Vốn là hoàng đế đi săn bắn mùa thu, tâm tình đang tốt, hi vọng hết thấy đều thuận thuận lợi. Không nghĩ tới chuyện đại hỏa đem tâm tình đang tốt của hoàng đế biến mất.

Thứ sử Đàm Châu Hà Quân Đạt cũng có ở trong đám quan lại đó, ông thật vất vả trước tiên bẩm kiến thừa tướng, thăm dò ý tứ của thừa tướng, sẽ chờ gặp vua, nhưng hoàng đế lại đột nhiên hồi kinh.

Hà Quân Đạt bắt đắ dĩ chỉ có thể cùng trở về kinh, ở kinh thành liền đợi ba ngày, mới đợi được hoàng đế triệu kiến.

Hoàng đế ở Đông Hoa cung triệu kiến Hà Quân Đạt.

Hắn đối Hà Quân Đạt cũng không có quan tâm lắm. Thời điểm ở Đạm Châu Hà Quân Đạt đối với hắn là rất lạnh nhạt, bất quá cũng hợp tình hợp lý, tốt xấu gì ông ta cũng không có những hành động quá phận.

Hà Quân Đạt lại một mặt nghiêm nghị, khí trời chẳng hề nóng, ông ta hành lễ sắc mặt cũng rất hồng, không biết là tại ngạt thở hay là cảm thấy áp lực rất lớn. Lý Dụ bây giờ cũng đã biết được, mình ở trước mặt những tên quan này cũng sắm một vai diễn, mà những tên quan này đứng trước mặt hắn cũng là một đám cảm kích bản để diễn.

Hiện tại Hà Quân Đạt đang biểu diễn về mặt lo sợ bất an này.

34. Chương 34

Hoàng đế theo lệ hỏi tình hình ở Đạm Châu.

Đạm Châu mặc dù căn cứ, nhưng diện tích đất đai rất rộng, là một quận lớn. Quận lớn như vậy, Hà Quân Đạt điều hành Đạm Châu cũng đã 5 năm. Đạm Châu không có nạn đói, không có một lần rối loạn, những người vì phạm tội mà xử tử được báo lên triều đình cũng không nhiều.

Điều này đủ nói lên ông ta trị quận có cách. Dù sao Đạm Châu chỗ kia nhiều sơn tặc, Hà Quân Đạt ở mấy năm qua cũng chưa từng xảy ra nhiều loạn, vẫn có điểm thủ đoạn để trị quận.

Lý Dụ vốn cũng không có dự định làm khó dễ Hà Quân Đạt, Tiêu Từ Giản đã biểu lộ thái độ, nói đầu xuân năm sau chuẩn bị đem Hà Quân Đạt triệu hồi về kinh. Lý Dụ cũng sẽ không làm khó y.

Câu hỏi được hỏi cho có lệ này Hà Quân Đạt ứng đối khéo léo, không có quá mức tự biên tự diễn. Lý Dụ lại cùng ông ta nói chuyện phiếm hai câu, hỏi tới người mà Hà Quân Đạt quen biết.

“Thời điểm trăm rời đi Đạm Châu có mang theo Hàn Vọng Tông đi, thứ sử còn nhớ không?”

Hà Quân Đạt chỉ cảm thấy hàm răng đều ê một chút. Ông ta làm sao sẽ quên Hàn Vọng Tông. Hoàng đế khi đó vẫn là Nhữ Dương vương, mới vừa đến Đạm Châu, cần thiết một người liên lạc với phủ thứ sử, ông ta liền đem Hàn Vọng Tông đá vào hầu hạ vị đại gia chuyên gây chuyện này. Hà Quân Đạt lúc đó nghĩ nếu là vị đại gia này ở Đạm Châu không chịu an phận, chọc ra chuyện gì, ông ta liền hi sinh một Hàn Vọng Tông không một chút nào đau lòng, thậm chí còn có thể nói là vừa vắn bờ rơi phiền phức.

Lại không nghĩ rằng một năm sau, đại gia liền trở thành hoàng đế, đem Hàn Vọng Tông đi theo, gà chó lên trời.

Hà Quân Đạt biết đến chức vị của Hàn Vọng Tông hiện tại chẳng hề cao, nhưng thường ở trong cung ra vào, thường đến gặp hoàng đế, cũng được coi là cận thần của thiên tử. So với ông ta thì hẳn ta càng được trọng dụng.

Hà Quân Đạt cũng sẽ không chê Hàn Vọng Tông, nhưng trước mặt hoàng đế nói tốt cho tiểu tử bị ông ta xem thường, mặt của ông ta như ăn phải cải đắng. Chỉ nói Hàn Vọng Tông được hoàng đế coi trọng, là vận may của hẳn ta.

Hoàng đế biết Hàn Vọng Tông cùng Hà Quân Đạt không hòa thuận.

Hàn Vọng Tông vào kinh không lâu, đều đem mọi chuyện nói cho Lý Dự biết.

Nguyên lai, phụ thân của Hàn Vọng Tông và Hà Quân Đạt là đồng môn từ nhỏ với nhau. Sau đó phụ thân của Hàn Vọng Tông mất sớm, sau đó đều nhờ vả Hà Quân Đạt, Hà Quân Đạt cũng chấp nhận cho Hàn Vọng Tông làm việc dưới tay mình, vốn là một chuyện tốt. Bởi vậy mà Hàn Vọng Tông cùng Hà gia khá thân mật.

Nhờ cơ duyên, Hàn Vọng Tông cùng cháu gái của Hà Quân Đạt quen nhau. Cô cháu gái này chịu tang phụ thân, trở về nhà mẹ đẻ ở lại, vì phụ thân mới vừa qua đời, liền gấp rút chuyện vào nhà họ hàng. Hàn Vọng Tông vốn cho rằng mình được Hà Quân Đạt coi trọng, nên cầu được thú cháu gái này của Hà Quân Đạt. Không nghĩ ông ta vừa nói xong, Hà Quân Đạt lập tức nổi giận, suốt đêm đưa cháu gái trở về nhà, bảo lão nân trong nhà canh giữ. Hàn Vọng Tông lúc này cũng bị Hà Quân Đạt lạnh nhạt.

Lý Dự biết được chuyện này, liền có ý định mai mối cho Hàn Vọng Tông, đây là thiên tử tứ hôn, Hà Quân Đạt cho dù không ưa Hàn Vọng Tông cũng sẽ không dám kháng chỉ.

Nhưng hẳn nghĩ một chút liền thôi. Vật đổi sao dời, hẳn cũng không biết Hàn Vọng Tông khúc mắc mới Hà gia như thế nào. Nếu là miễn cưỡng vì “Không phụ hoàng ân”, chỉ sợ không phải là kết thân mà là kết thù kết oán.

Bất quá thấy Hà Quân Đạt đang đứng đây hẳn cũng đang nghĩ về chuyện này. Tâm hóng hớt chuyện lại nổi lên.

“Trẫm nghe nói thứ sử có vị cháu gái ở goá, là tài nữ nổi danh, không biết có từng tái giá?”

Hà Quân Đạt sớm ở trong lòng đem tổ tông mười tám đời của Hàn Vọng Tông mắng toàn bộ, nụ cười trên mặt cũng không che giấu nổi. Trong lòng ông ta mắng là thật, muốn cười cũng là thật. Dù sao nếu là hoàng đế chỉ hôn, vẫn là hết sức hào quang, cũng không làm Hàn quân Đạt bất mãn gì.

Thanh âm ông ta ân cần: “Tiểu chất (cháu) vẫn ở tại quê nhà, vẫn chưa tái hôn. Chỉ là dân nữ, sao làm phiền bệ hạ quan tâm.”

Lý Dự cũng không vội mà đem chuyện này định xuống, chỉ nói: “Nghe nói nàng am hiểu trà đạo cùng thư họa, trong kinh nữ quyền đều như thế. Thứ sử sau khi hồi kinh, không ngại đưa nàng đến trong kinh ở lâu dài. Như vậy tài tình, cứ ở quê nhà như vậy, không khỏi đáng tiếc.”

Hà Quân Đạt rất cục cảm thấy cả người vui sướng. Ông ta liên tiếp được thừa tướng cùng hoàng đế bảo đảm, triệu hồi vào kinh là việc đã nắm chắc. Chỉ cần chuyện này có thể thành, không cần nói ông ta phải gả một cái cháu gái cho Hàn Vọng Tông, hay muốn ông ta gả nữ nhi cho Hàn Vọng Tông, ông ta cũng không phản đối.

Từ Đông Hoa cung lui ra ngoài, Hà Quân Đạt càng nghĩ càng vui sướng. Vốn là ông chính là ngại Hàn Vọng Tông bần hàn, bây giờ tất cả những thứ này cũng không thành vấn đề.

Lý Dự hoàn toàn không nghĩ tới nhanh như vậy. Hắn còn không có chuyên chế như vậy, hơn nữa hắn hi vọng chuyện này ít nhất nhìn qua uyển chuyển một ít, lãng mạn một chút. Cũng sẽ không lạnh băng giống như chính trị thông gia.

Thời điểm Tiêu Từ Giản tới chỗ hắn, hắn liền chia sẻ chuyện bát quái này cho y cùng nghe.

Tiêu Từ Giản còn không biết Hà Quân Đạt cùng Hàn Vọng Tông còn có một mối liên hệ như vậy, hoặc là nói Tiêu Từ Giản trước kia căn bản không có chú ý tới Hàn Vọng Tông. Y chỉ biết người này là được hoàng đế mang Đạm Châu đến, thường ở bên người hoàng đế làm chút công văn công tác, bởi vì hoàng đế hiện tại chưa muốn đích thân xử lý chính vụ, bởi vậy chẳng hề làm người khác chú ý.

Nghe hoàng đế kể, Tiêu Từ Giản nói: “E sợ thứ sử trở về liền muốn bắt đầu chuẩn bị đồ cưới, lần sau vào kinh, chính là làm hôn lễ.”

Lý Dự nói: “Trẫm cũng không nghĩ gấp như vậy. Dự định tìm một cơ hội để cho hai người gặp nhau một lần, nếu như vẫn còn tình cảm với nhau, chuyện này coi như xong rồi.”

Tiêu Từ Giản không khỏi nở nụ cười. Hoàng đế có lúc phảng phất sẽ quên mất mình chính là thiên tử, thực là làm y cảm thấy buồn cười. Y bắt đầu hoài nghi hoàng đế có phải là đang cố ý đùa cợt bọn họ.

“Bệ hạ,” y nhẹ nhàng nói, “Chỉ cần bệ hạ làm hai người này gặp mặt, không có lý lẽ nào sẽ không thành công? Nếu không thành, Hà Quân Đạt chắc chắn cho là bệ hạ là đang vào Hàn Vọng Tông cố ý nhục nhã ông ta.”

Y vừa nói như thế, Lý Dự trái lại có chút thất vọng. Chuyện này đến quá dễ dàng, nguyên lai là tự bản thân mình nghĩ vậy thôi.

Tiêu Từ Giản nghe chuyện vui này tâm tình liền tốt, trêu ghẹo hoàng đế một câu: “Nếu bệ hạ không muốn đôi này đến với nhau, hà tất phải ôm chuyện này? Hà Quân Đạt sẽ vì cháu gái của mình mà tính toán. Mà Hàn Vọng Tông...”

Y dừng một chút, mỉm cười, nở nụ cười, nói: “Y vẫn còn thâm tình nhớ nhung như vậy, nên mới chủ động xin cưới. Bất quá thế sự khó liệu, không thể dùng lẽ thường để suy đoán.”

Lý Dự lúc này có chút hối hận rồi, điều duy nhất đáng ăn mừng chính là Hà Quân Đạt không muốn từ chối. Hắn lẩm bẩm nói: “Lẽ nào Hàn Vọng Tông sẽ từ chối Hà gia?”

Tiêu Từ Giản mỉm cười nói: “Bệ hạ có thể vừa ý người này, chắc chắn sẽ có chỗ khác với tất cả mọi người.”

Lý Dự nghĩ thầm Tiêu Từ Giản đây là trào phúng hần? Bỗng nhiên hắn nghi ngờ rằng Tiêu Từ Giản từ lâu đã nhìn ra tâm tư của mình, đồng thời cũng không để ý lắm. Hắn chỉ cảm thấy được chính mình đã làm chuyện ngu xuẩn.

Tiêu Từ Giản thấy trên mặt hoàng đế có chút ngưng ngững, liền không nhắc về vấn đề này nữa. Y căn bản cũng không có ý tứ xem thường Hàn Vọng Tông, chỉ là ở vị trí này đã lâu, nhắc đến người phía dưới có lúc không khỏi như vậy, vĩnh viễn đối xử bình đẳng, đó là thánh nhân nhưng y không phải. Vì vậy đề tài về Hà Quân Đạt chấm dứt ở đây, Tiêu Từ Giản chuyển tới nói về chuyện hỏa hoạn cùng với chuyện giúp đỡ dân chúng.

35. Chương 35

Vĩnh Bình phường cùng Khánh Phúc phường cơ hồ bị đại hỏa thiêu hủy hoàn toàn. Mấy ngàn người trôi giạt khắp nơi, lại sắp bắt đầu vào mùa đông, thật sự là chuyện lớn. Lục bộ những ngày qua đều lo xử lý chuyện này mà bận rộn.

Hoàng đế đã nói, năm nay trong thành không cho xảy ra chuyện khiến nạn dân chết đói. Phải có địa phương cho nạn dân qua mùa đông. Tiêu Từ Giản cũng truyền xuống cho lục bộ biết được ý tứ này của hắn và y, bất quá y càng lo lắng chính là lưu dân không nhà để về, có thể sẽ ở kinh đô lẫn trốn làm chuyện phạm pháp, mấy người thậm chí mười mấy người thường xuyên đi gây án, vô cùng nhức đầu.

Sau khi hoàng đế hồi kinh, kinh thành liền cấm đi lại vào ban đêm, phòng thủ tăng cường tuần tra. Trong cung sử dụng lửa càng ngày càng cẩn thận.

Lý Dự vẫn chưa quen được với đêm tối vô hạn ở đây. Ở đô thị hiện đại, đêm cũng không phải là đêm, chỉ là bầu trời đen tối, nhưng còn đèn vẫn sáng trưng, không khác gì ban ngày.

Chỉ có ở cổ đại, đêm mới thật sự là ban đêm, cung điện bên trong hào hoa phú quý, đèn lồng được làm tinh xảo, nhưng cũng là đèn từ tự nhiên, không dùng bằng năng lượng.

Đông Hoa cung, một bên cung nhân hầu hạ hoàng đế thay xống quần áo, Triệu Thập Ngũ vẫn theo lệ hỏi một câu: “Bệ hạ đêm nay muốn đi cung nào an giấc?”

Lý Dụ vung vung tay: “Không được, phải người đi đón tiểu công chúa đi.” Triệu Thập Ngũ lập tức xuống an bài.

Hiên phi từ khi mùa hè bệnh nặng một hồi, vẫn luôn không tốt lắm. Hai ngày nay bệnh tình lại có chút nặng hơn. Lý Dụ hồi cung liền qua thăm viếng nàng một lần, nàng càng ngày càng hồ thẹn, như bệnh không khỏi là do lỗi của chính mình.

Lý Dụ bởi vậy thỉnh thoảng đem Tiểu công chúa đến Đông Hoa cung chăm nom. Trong ba đứa hài tử, hẳn đặc biệt thích nhất là tiểu công chúa. Cũng bởi vì hẳn có thể yêu chiều công chúa mà không sợ bị ngoại nhân tính toán hay dị nghị gì.

Một đám người ôm Tiểu công chúa tiến vào. Lý Dụ lập tức nhận lấy công chúa từ vú nuôi, hỏi: “Tiểu công chúa ăn rồi sao?”

Một âm thanh lạ tai trả lời: “Bẩm bệ hạ, công chúa mới vừa uống sữa, lúc này không đói bụng.”

Lý Dụ thường gặp được công chúa, đối với người bên cạnh của con đều biết, nhưng là lần đầu tiên nghe được thanh âm này, không khỏi nhiều liếc mắt nhìn.

Lý Dụ cứ như vậy mà xem xét, bên cạnh có cung nhân nói: “Đây là Trần nương tử, là em họ Hiên phi, hiên phi cầu xin hoàng hậu, cho nàng ấy tiến cung hầu hạ.”

Tiểu Trần liền hướng hoàng đế thi lễ một cái. Lý Dụ cũng không để ý, chỉ nói nếu là người thân của Hiên phi, người chung quanh chăm sóc thật tốt.

Tiểu công chúa nhìn rất khả ái, Lý Dụ tự mình dứt cho con gái ăn, lại cùng con chơi một chút. Tiểu công chúa thích cùng Lý Dụ chơi đùa, náo loạn nửa ngày, Lý Dụ mới đưa con giao cho nữ mẫu, kêu các nàng mang công chúa đi đến Thiên điện ngủ.

Tiểu công chúa vừa rời đi, bên trong cung điện lập tức yên tĩnh lại, buổi tối hắc ám bao trùm lên. Lý Dụ nghĩ thầm, chẳng trách, chẳng trách, vì sao lại ca kỹ ngày đêm ca hát cho quân vương. Nếu như không có thanh sắc làm bạn cung điện lớn như vậy, vào những đêm khuya rất cô quạnh.

Hắn lập tức nghĩ tới một nơi tốt đẹp, một phương pháp giải sầu rất tốt.

Bởi vì gần cuối năm, xảy ra đại hỏa, Tiêu Từ Giản sau khi hồi kinh, thường thường qua đêm tại Lâm Hư các. Lâm Hư các ở bên ngoài cửa cung, cách Đông Hoa cung cũng không quá xa. Nơi đó không lớn, là phòng sách nhỏ, sát bên châu viện. Nguyên là để cho thừa tiện xử lý những việc khẩn cấp, cũng là để thuận tiện tiến cung.

Đêm nay Lý Dụ biết Tiêu Từ Giản cũng ở tại Lâm Hư các. Hắn nhất thời hứng khởi, liền bày giá đi đến Lâm Hư các.

Lâm Hư các so với cung điện nhỏ hơn một chút. Lý Dụ thừa dịp đến, thật xa liền trông thấy, chỉ có 2 cửa sổ có ánh đèn, chắc đó là nơi ở của Tiêu Từ Giản.

Hoàng đế còn chưa tới, thanh âm thông báo đã truyền đi thật xa, Tiêu Từ Giản đứng ở cuối hành lang, y cảm thấy kinh ngạc vì hoàng đế tới nơi này.

“Bệ hạ.” Tiêu Từ Giản dẫn Lý Dụ tiến vào Lâm Hư các, dường như coi Lý Dụ là một du khách hiếu kỳ——sự thực cũng gần như vậy a.

Nội thất còn có 2 phụ tá, nửa đứng nửa quỳ nghênh đón hắn, Lý Dụ trước tiên cho bọn họ lui xuống. Nội thất lúc này chỉ có 2 người, đây chính là căn phòng “chìm sê tuy nhỏ nhưng ngũ tạng đầy đủ”. Lối vào có một căn phòng thường trà nho nhỏ, ấm trà đang được đun trên bếp lửa.

Bên trong thư phòng có 3 cái bàn, cái lớn nhất chắc là nơi Tiêu Từ Giản sử dụng, mặt trên còn có một đồng công văn, được sắp xếp chỉnh tề. Lý Dụ liếc qua một lần, nhìn thấy đồng công văn nằm ngay ngắn trên bàn, nhìn qua cũng không biết Tiêu Từ Giản đã coi đến phần nào hay chỉ đơn giản để như vậy. Chỉ là bút lông đặt trên giá bút, bút pháp mực nước còn rất ướt át, hiển nhiên thừa tướng vừa nãy mới ngồi đó viết.

Trong thư phòng, các loại nhiệm vụ đều được treo trên tường, còn lại đều là tử. Lý Dụ đứng ở trước những bảng nhiệm vụ liếc mắt nhìn, hỏi: “Đây là những nhiệm vụ cần phải làm?”

Tiêu Từ Giản nói cho hắn biết, trong kinh phòng vệ cùng thị vệ trong cung được an bài làm nhiệm vụ, mỗi ngày đều không giống nhau, trong triều đều có ghi chép, nơi này treo lên một phần là để thuận tiện bất cứ lúc nào kiểm tra.

Lý Dụ ở phía trên tìm được tên của Tiêu Hoàn, hắn mỉm cười gõ gõ: “Công tử của quý phủ hôm nay ở Trường Lưu Hành môn làm nhiệm vụ. Cực khổ rồi.”

Tiêu Từ Giản thuận câu chuyện tự nhiên nói: “Nói tới Tiêu Hoàn, thần muốn sớm thay cậu ta hướng bệ hạ xin phép.”

Lý Dụ hỏi: “Làm sao vậy?”

Tiêu Từ Giản nói: “Trước kia Tiêu Hoàn cùng Trịnh gia tiểu nữ đã đính hôn ước, vào ngày 17 tháng giêng sẽ thành hôn. Kính xin bệ hạ cho phép nghỉ mấy ngày.”

Lý Dụ trầm nghĩ, người ở thời đại này quả nhiên kết hôn sớm.

Mười sáu, mười bảy tuổi liền vội vàng kết hôn rồi.

Cung nhân phụng dâng lên nước trà, Lý Dụ nâng trà: “Cái này dễ bàn. Người trẻ tuổi mà, thời điểm tân hôn đương nhiên phải bữa bãi một phen. Trịnh gia, Trịnh gia là hộ bộ Trịnh thị lang sao?”

Tiêu Từ Giản nói phải, lại nói: “Nữ nhi của Trịnh gia tướng mạo đoan chính, cùng với Tiêu Hoàn tương xứng, là phúc khí của cậu ta. Thần cũng ngóng trông qua 2 năm nữa sẽ ẵm cháu...”

Lý Dụ liền phun một ngụm trà ra ngoài.

Nội thất hoàn toàn yên tĩnh. Cung nhân cuống quýt đưa khăn mùi soa cho hoàng đế. Tiêu Từ Giản nghiêng mặt đi, nhìn vệt nước trên đất mà hoàng đế phun ra kia.

Lý Dụ khoát tay một cái nói: “Trong lòng trầm, thừa tướng còn rất trẻ, làm sao lại muốn làm gia gia sớm như vậy a.”

Tiêu Từ Giản nở nụ cười. Nụ cười này của y, làm Lý Dụ càng thêm lẫn lộn —— Lý Dụ cũng không biết, thú tính của hắn lúc này đối với Tiêu Từ Giản là thiếu đi hay là càng nhiều hơn lúc trước.

Chuyện phiếm đã nói, hoàng đế lại hỏi về việc thu xếp cho nạn dân trong kinh, thừa tướng đều giải đáp từng cái. Sau một chốc, hoàng đế liền trở về Đông Hoa cung.

Tất cả mọi người cho là hoàng đế là nhất thời hưng khởi, nảy sinh ý nghĩ bắt chợt đi Lâm Hư các một lần. Không nghĩ tới qua buổi tối hôm sau, hoàng đế liền bày giá đến Lâm Hư các.

36. Chương 36

Ngày kế khi đến Lâm Hư các mang đến một chút quà an ủi, tuy rằng trong cung không thiếu trà ngon cùng bánh ngọt, nhưng hoàng đế tự mình mang đến sẽ có ý nghĩa bất đồng.

Tiêu Từ Giản hướng hoàng đế cảm ơn, hai người ngồi đối diện với nhau, hàn huyên vài câu. Lần này, hoàng đế đi vào trong thư phòng ngồi, phía sau là phòng riêng của Tiêu Từ Giản, bên trong thư phòng cũng giống như phòng trà nhỏ ngày hôm qua. Chỉ khác là nơi này là nơi nghỉ ngơi của Tiêu Từ Giản.

Ở giữa lấy một bức bình phong chia ra, lý Dụ biết sau tấm bình phong chính là giường ngủ của Tiêu Từ Giản.

Nhìn như vậy trong phút chốc, tâm tình Lý Dụ có chút dập dờn, cũng rất nhanh thu hồi ánh mắt rình mò kia, dòm ngó nữa cũng không được cái gì_____liền hướng Tiêu Từ Giản nói: “Thừa tướng mấy ngày nay

quá mức gian khổ, mùa đông lạnh giá, cẩn thận thân thể.”

Tiêu Từ Giản liền tạ ơn, thoát nhìn hết sức vui mừng, y mỉm cười nói: “Bệ hạ lo lắng như vậy, là thần may mắn. Bất quá trời giá rét, bệ hạ nếu như không có chuyện quan trọng, sớm nghỉ ngơi dưỡng thần.”

Lý Dụ nghe trong lời nói có ý tứ khách sáo, tựa hồ mình là người rảnh rỗi chạy đến quấy rầy y. Nhưng dưới ánh đèn ngấm mờ nhân là một chuyện rất tốt. Vào buổi tối, hắn là hoàng đế, có thể tùy tiện làm những việc hoàng đường, nhưng hắn chỉ dám dùng đến buổi tối để ngắm Tiêu Từ Giản mà thôi.

Tiêu Từ Giản ngược mắt lên, liếc nhìn Lý Dụ, con mắt của y rất đẹp, ánh mắt tựa hồ có thể nhìn thấu hết vạn vật, cho dù là vô thức nhìn qua, cũng làm cho người khác nghĩ rằng y là đang chăm chú nhìn về cái gì đó, Lý Dụ chỉ cảm thấy tinh thần hơi động, nhin không được liền gọi một tiếng: “Thừa tướng...”

Tiêu Từ Giản dừng lại động tác biểu thị chính mình đang nghe.

Lý Dụ lại nhất thời do dự, chỉ nghe phía bên ngoài vang lên tiếng sào sạt, mới nói: “...Bên ngoài tựa hồ có tuyết rồi.” Hắn hỏi cung nhân: “Là có tuyết rồi sao?”

Cung nhân cung kính nói: “Bẩm bệ hạ, tuyết mới vừa rơi.”

Tiêu Từ Giản tựa hồ là thở dài, nói: “Khâm Thiên Giám nói năm nay tuyết rơi sớm, quả nhiên là sớm. Bệ hạ, xin sớm quay về.”

Y vậy mà muốn đem người đuổi đi. Mà mộng hoàng đế, vậy mà cũng không dịch đi, ngồi yên bất động. Lý Dụ muốn nhìn một chút bộ dáng khổ sở của Tiêu Từ Giản, cũng muốn nhìn bộ dáng khó khăn cùng bất đắc dĩ của y.

Tiêu Từ Giản thấy hoàng đế không có ý tứ rời đi, cũng không lên tiếng giục hắn nữa. Y là loại người không muốn biểu hiện ra đáng vẻ khó chịu của mình, cho dù trước mặt hoàng đế cũng không muốn.

Lý Dụ nhớ tới thời đêm ban ngày, trong triều còn đang thảo luận về chuyện nạn dân trong kinh, nhìn thấy Tiêu Từ Giản vẻ trầm tư, liền hỏi: “Thừa tướng có phải là đang sầu lo sau khi tuyết rơi, nạn dân sẽ cầm cự qua mùa đông như thế nào phải không?”

Tiêu Từ Giản nói:” Cũng không phải. Bệ hạ, nạn dân làm sao để cầm cự qua mùa đông, thần đã có an bài. Trong kinh vật tư dồi dào, cứu viện lương thực quần áo đã đủ, cũng đã được sơ tán đến nơi tốt rồi, phụ nữ và trẻ em tốt cũng được quan tâm nhiều hơn, nam tử mười bốn tuổi trở lên cũng có thu xếp —— hai phường kia cùng với Linh Tuệ tự đã hoàn toàn thiêu hủy cần xây lại, Công bộ cũng đã tìm được phương án trùng kiến, công nhân là đàn ông nhàn tản trong đám nạn dân, nếu như không đủ, lại thuê công nhân. Khoản tiền trùng kiến chắc chắn cao, trong triều lấy hơn một nửa, trong kinh lại ra một phần, Linh Tuệ tự cũng sẽ có một phần.”

Sự tình nghe tới cũng không khó làm.

Lý Dụ cũng cảm thấy được không có chỗ nào không ổn, hần thở phào nhẹ nhõm: “VẬY thừa tướng lo lắng cái gì?”

Tiêu Từ Giản liếc nhìn hoàng đế, nói: “Bệ hạ, thiên hạ của bệ hạ, cũng không phải chỉ có trong kinh.”

Lý Dụ không khỏi đỏ ửng. Mặc dù linh hồn của hần cũng không phải thật sự là hoàng đế, nhưng nghe đến lời này của Tiêu Từ Giản, vẫn có chút xấu hổ a. Tiêu Từ Giản đang nhắc nhở hần, làm một hoàng đế không phải chỉ lo cho việc trước mắt này. Huống hồ hần cũng từng ở Đạm Châu một năm trời, vậy mà nhanh như vậy đã quên những hương thân phụ lão ở nơi đó.

Tiêu Từ Giản quả nhiên nói đến bách tính ở Đạm Châu cùng với cùng biên cảnh khốn khổ như thế nào. Quốc gia quá lớn, luôn có nơi nằm ngoài tầm kiểm soát. Lý Dụ nghe đến có ảo giác như mình đang nghe giáo viên chủ nhiệm phát biểu cảm giác.

Rõ ràng hoàng đế nên trách cứ thừa tướng vì sao không thể giải quyết được những việc này, nhưng hần cũng không có dũng khí như vậy, cũng không có sức lực, chỉ ngồi yên lặng nghe. Chờ Tiêu Từ Giản nói xong, mới nói: “Thừa tướng cũng không cần quá mức lo lắng, những chỗ này mấu chốt này, cũng không thể trong một ngày liền có thể giải quyết...”

Lúc này trà cũng uống qua, lời nói cũng nói kha khá rồi. Tiêu Từ Giản liền cung kính thỉnh hoàng đế hồi Đông Hoa cung. Lý Dụ yên lặng đứng lên, bái giá hồi cung.

Tiêu Từ Giản ở trong lòng mỉm cười. Quả nhiên là hoàng đế đều không thích nghe hạ thần cầu nhàu. Y đứng dậy chuẩn bị cung kính đưa hoàng đế đi.

Đến trước cửa, hoàng đế bỗng nhiên xoay người lại, nắm chặt tay Tiêu Từ Giản, nói: “Thừa tướng, nghỉ ngơi sớm chút đi, trăm ngày mai lại trở lại.”

Tiêu Từ Giản không khỏi sửng sò —— ngữ khí của hoàng đế quá tha thiết, phảng phất thật là vô cùng lưu ý đến khổ cực của y.

Lý Dụ trở lại Đông Hoa cung, trước tiên đi xem Tiểu công chúa.

Tiểu công chúa nhũ danh là Kim Nữu. Hần ban cho Tiểu công chúa danh hào, gọi là Tú Cầm công chúa. Tú Cầm là tên mẹ ruột của Lý Dụ, kêu thân thiết, thuận tiện làm cho mẹ ruột hần có thể lưu danh sử sách.

Lý Dụ nhìn tiểu công chúa đang ngủ cảm thấy đặc biệt thỏa mãn. Đối với tiểu hài tử là tình cảm thật sự của hần, hiện tại nhìn tiểu công chúa, Lý Dụ coi nàng như con gái ruột của mình.

Hắn không nhìn được nấn nấn mặt của tiểu công chúa, cô bé ngủ rất sâu, không nhúc nhích.

Hoàng đế ngồi ngắm tiểu công chúa đến nhập thần, cũng có người đang chú ý hoàng đế.

“Bệ hạ,” có người ôn nhu nói, “Trời cũng gần tối rồi, thiếp hầu hạ bệ hạ an giấc.”

Lý Dụ đang cảm thấy được ngữ điệu kia nghe đến không thoải mái, liền có một cánh tay ngọc nhỏ dài khoát lên trên tay của hắn. Lý Dụ lập tức rút lại tay, thấp giọng quát lên: “Lui ra!” Hắn mặc dù không phải Chân long, mấy ngày này được phụng dưỡng, tính khí nhiều ít cũng lớn chút. Cũng phân biệt được đâu là động tác hầu hạ theo quy củ, đâu là câu dẫn cùng đi quá giới hạn hắn đã rõ ràng ràng. Không có người nam nhân nào không rõ ràng cả.

Hắn quay mặt lại, liền nhìn thấy có một cô gái mặc áo hồng đang run rẩy quỳ xuống, thì ra chính là vị Trần nương tử bên người của tiểu công chúa.

Lý Dụ liền lập tức hiểu ra, nàng ta là có người an bài đến cạnh hắn, trên danh nghĩa chăm sóc tiểu công chúa nhưng thật ra là nhìn chăm chăm hắn, hắn không biết là người nào an bài, cũng có thể là Hiền phi, cũng có thể là Hoàng hậu. Ai mới là người chủ mưu???

Nhìn thấy Trần nương tử bộ dáng sợ sệt, Lý Dụ cũng không nói gì nữa, nhưng lúc ấy trong lòng hắn cũng không vui vẻ gì. Hắn đối với ý tưởng đưa người vào này thật không biết nói gì hơn____ai cũng muốn đưa người bên cạnh mình đến chỗ hoàng đế mà!!! Chính là đưa người lại không quang minh chính đại đưa, lại đưa đến làm người chăm sóc cho tiểu công chúa, làm hắn không quá vui vẻ.

Hắn lạnh nhạt nói:”Người đến chỗ của Hiền phi là vì chăm sóc tiểu công chúa đi? Cái bộ dáng này còn ra thể thống gì.” Rồi để người đuổi nàng ta về cung của Hiền phi.

37. Chương 37

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 37

Trần nương tử kia cũng chẳng phải là người xuất sắc gì.

Hoàng đế chỉ vừa lạnh nhạt phán quyết một tiếng, thân thể nàng lập tức lệch đi, xụi lơ trên đất, hai hàng nước mắt chảy xuống, cằm nàng ta khéo léo, nước mắt thuận theo mà nhỏ xuống, khiến người khác không khỏi sinh lòng thương hại.

Nếu Lý Dự không phải là người yêu thích nam nhân, chắc chắn lúc này sẽ hối hận vô bờ.. Nhưng hắn đã quyết định, sẽ không để cho nữ nhân nơi này mang thai con của hắn.

Có cung nhân nghe lệnh đi tới, nửa tha nửa ôm lôi nàng ta biến khỏi mắt hoàng đế. Thấy nàng ta bị đưa về cung Hiền phi liền quay đầu lại để ngắm nhìn tiểu công chúa, chỉ phảng phất nghe ở phía sau một tiếng hàm hồ "Ta thật hồ đồ...". Hắn cũng không thèm quay đầu lại.

Hoàng đế không để chuyện của Trần nương tử trong lòng, cũng không muốn đi tra rõ cuộc là ai đưa nàng ta tới, là hoàng hậu hay là Hiền phi. Chuyện này một lần nữa nhắc nhở hắn, đây là hậu cung, đoạn thời gian gần đây, loại câu dẫn này không tính là thiếu.

Hắn không phải là không chú ý tới, bên cạnh hoàng hậu thay đổi mấy người nữ quan, liếc mắt một cái nhìn sang liền biết đều là những gương mặt mới. Còn có những đào kép oanh oanh yến yến trong những buổi tiệc rượu. Các nàng đều rất đáng yêu. Triệu Thập Ngũ nói với hắn, cung nữ đang nghị luận gì về hắn —— có

Nhà Mèo Hoang

dothien1210.wordpress.com

mấy ông già nói cho các tiểu cung nữ, các nàng nên nắm bắt thời điểm tốt này, bây giờ hoàng đế trẻ tuổi như vậy, anh tuần như này, so với Cao Tông hoàng đế năm đó còn dễ nhìn hơn.

"Có thể hầu hạ bệ hạ, đều là phúc khí của các nàng." Triệu Thập Ngũ nói.

Hoàng đế như đã phụ lòng rất nhiều cô nương. Lý Dự biết lời nói này là theo lệ thói phong, nhưng hắn nghe thì có chút trầm trọng. Nhưng hắn cũng không phải là người các nàng muốn, nhưng số phận của các nàng trong thời đại này là vậy, bọn họ chỉ có thể đem giấc mộng của mình phó thác cho một người nào đó. Có khi người đó còn không tồn tại.

Lý Dự có lúc cũng sẽ nghĩ, mình rốt cuộc là đang sợ cái gì? Chờ cái gì? Hay là vẫn là trốn tránh cái gì?

Bất quá Lý Dự rất nhanh quên đi chuyện của Trần nương tử. Sáng sớm ngày thứ 2, tuyết đã hơi ngừng, đường đi trong cung đều cũng bị tuyết che lấp, cung nhân đặt những trái cây tinh xảo đặt bên cửa sổ chờ người thường ngoạn. Lý Dự ôm tiểu công chúa đứng dưới hành lang, nhìn tuyết bay nhẹ nhàng, liền cảm thấy tâm tình ôn hòa.

Ngày này là ngày lên triều, thừa tướng bẩm báo cho hắn vài tin vắn, thừa tướng đêm qua quả nhiên không quan tâm đến lời dặn dò nghỉ ngơi sớm của Lý Dự, Trên mắt còn có quầng thâm, Lý Dự chỉ cảm thấy màu sắc kia thoạt nhìn như một loại yếu đuối nào đó, làm hắn không nhịn được động lòng.

Đại sự gần đây nhất là việc xảy ra hỏa hoạn kia, còn có ngoài biên cảnh có tiểu nhân quấy rầy, khoảng thời gian này cũng đã

Nhà Mèo Hoang dothien1210.wordpress.com

yên ổn. Buổi lên triều lần này, Tiêu Từ Giản lại nhắc đến một chuyện khác.

Mắt thấy còn vài tháng nữa là hết năm, đã tới niên kỳ, thời đại của hần.

Chuyện này lúc trước cũng có đề cập đến, Lý Dụ ban đầu muốn đem cho triều đình giải quyết, nhưng sau đó nghĩ lại những chuyện này phải để chính hần giải quyết, ít nhiều gì hần sẽ tại vị mấy chục năm, nếu quyết định như vậy sau này có oán cũng không thể oán ai được. Tiêu Từ Giản hôm này hỏi, vì trước kia cộng việc cứ dồn dập, phải giải quyết không có thời gian để nhắc đến việc này.

Lý Dụ đề bút dựa vào bên cạnh bàn, trên giấy viết xuống hai chữ Duyên Bình. Chính là mang ý tứ lâu dài bình an, tuy rằng đúng quy đúng củ, cũng coi như là ngụ ý tốt đẹp.

Tiêu Từ Giản cũng không có dị nghị, gật gật đầu. Tất cả mọi người dồn dập tán thưởng.

Sau khi kết thúc, Lý Dụ kêu Tiêu Từ Giản lưu lại đơn độc nói mấy câu. Những người khác đều đã quen —— hoàng đế luôn cùng thừa tướng nói riêng.

Lý Dụ kỳ thực cũng không có đại sự gì muốn cùng Tiêu Từ Giản đàm luận, chỉ hỏi Tiêu Từ Giản cảm thấy được niên hào mới này có được hay không. Tiêu Từ Giản mỉm cười nói: "Thần còn tưởng rằng bệ hạ sẽ chọn tên nào đó hoa lệ chút. Bất quá trầm ổn càng hay hơn."

Nhà Mèo Hoang dothien1210.wordpress.com

Lúc trước Lễ bộ cũng đã trình lên niên hiệu mới, có chút phong cách xốc nổi, cũng giống như thánh quang, đón hòa theo tính cách của hoàng đế.

Lý Dụ ngẫm lại liền cảm thấy buồn cười. Hắn đang muốn nói đêm nay sẽ đi Lâm Hư các, Tiêu Từ Giản phẳng phất như nhìn thấu, nói rằng: "Tối nay thần sẽ hồi phủ, không ở lại Lâm Hư các."

Lý Dụ lúc này mới không lời.

Chương 38

Niên kỷ Duyên Bình bắt đầu. Hai chữ này trong mấy chốc liền truyền khắp kinh thành, nhưng mà muốn truyền khắp toàn bộ lãnh thổ quốc gia, còn cần một thời gian.

Ngày ngày Phùng Hữu Viễn bồi hấn luyện chữ, bồi hấn luyện 2 chữ Duyên Bình bằng nhiều nét chữ, rồi ngồi một bên khen nét chữ hấn viết rất tốt.

Thời gian gần đây tâm tình của hoàng đế biến đổi không ngừng, Phùng Hữu Viễn am hiểu nhất là phỏng đoán tâm tình của người khác. Mấy tháng nay, anh cùng hoàng đế giữ khoảng cách với nhau, so với thời điểm ban đầu cũng không có tiến triển gì mấy.

Phùng Hữu Viễn cũng không vội vã, anh bản tính lang thang, chỉ cần có rượu ngon cùng thanh sắc liền cảm thấy thoải mái. Sốt ruột chính là Phùng gia. Phùng hoàng hậu tuy rằng tướng mạo đoan chính, nhưng cùng hoàng đế cũng thật sự không có bao

38. Chương 38

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nhà Mèo Hoang

dothien1210.wordpress.com

nhiều nồng tình mật ý. Hoàng đế đối với hoàng hậu cùng Đức phi sinh hai hoàng tử cơ hồ là công bằng —— mà loại công bằng này đối với Phùng gia, là một loại bất công.

Đối với thế gia như bọn họ, hết thầy đều là không tiến ắt sẽ lùi, Phùng hoàng hậu sinh Đại hoàng tử nếu không được lập thành Thái tử, Phùng gia sẽ liền xong, hôm nay không xong, mười năm sau cũng phải xong.

Phùng Hữu Viễn tuy là đứa trẻ chẳng ra gì, ít nhất vẫn là rõ ràng được những suy nghĩ của những người kia.

"Bệ hạ..." Phùng Hữu Viễn cảm thấy được hôm nay sắc mặt hoàng đế hơi vui vẻ, "Quốc gia đại sự sắp tới, thần chuẩn bị một phần lễ vật, muốn dâng cho bệ hạ."

Lý Dự hôm nay tâm tình xác thực không xấu. Hắn có lúc sẽ nghĩ đến tình cảnh của mình thật đáng sợ, nhưng cũng có thời điểm, hắn càng ngày càng cảm thấy được chính mình diễn thuận buồm xuôi gió. Ngoại trừ đối với Tiêu Từ Giản là lựa hoa nhớ không có cách nào thỏa mãn, những cái khác đều chắc chắn.

Tiêu Từ Giản mấy ngày nay đều không có lưu lại Lâm Hư các. Lý Dự lúc đầu tưởng Tiêu Từ Giản cố ý tránh hắn, có chút nghi thần nghi quỷ, sau đó mới nhớ tới con trai độc nhất Tiêu Hoàn của Tiêu Từ Giản, tháng giêng sẽ thành hôn, đây là chuyện lớn. Thừa tướng bận, cũng phải dành chút thời gian cho nhi tử.

Tiêu Từ Giản chỉ có Tiêu Hoàn cùng Tiêu thái hậu là hài tử. Tiêu thái hậu hiện tại ở goá trong thâm cung, hi vọng của Tiêu gia chỉ còn lại Tiêu Hoàn. Chuyện đại sự cả đời của Tiêu Hoàn, Tiêu Từ Giản đương nhiên sẽ nhọc lòng.

Nhà Mèo Hoang dothien1210.wordpress.com

Lý Dụ đã chuẩn bị xong lễ vật lớn cho Tiêu phủ.

Lúc này nghe đến Phùng Hữu Viễn nói đến tặng lễ, hắn không nhịn được cười một tiếng: "Phùng gia các người a..." Hắn biết Phùng gia một lòng muốn là cái gì.

Cho tới nay hắn dựa vào trực giác, cho là không nên lập thái tử sớm như vậy. Bây giờ suy nghĩ một chút, hắn càng cảm thấy đây là một quyết định sáng suốt. Phùng gia không thể chờ nổi. Hắn không thể quá dễ dàng mà thỏa mãn Phùng gia.

"Là lễ vật gì?" Hắn hỏi Phùng Hữu Viễn.

Phùng Hữu Viễn trả lời ngay: "Là ngựa tốt được từ rất nhiều nơi." Lần trước Phùng gia đưa vào trong cung một nhóm ngựa. Hoàng đế rất hài lòng. Phùng gia cảm thấy được đưa đúng đồ vật rồi, vì vậy không ngừng cố gắng.

Lý Dụ thuận miệng hỏi: "Bao nhiêu con?"

Phùng Hữu Viễn cung kính nói: "Một trăm con."

Bút trong tay Lý Dụ dừng một chút. Lần trước Phùng gia dâng lên mười hai con tuần mã coi như là bình thường. Một trăm con ngựa, thật sự là quá hào khí. Hắn có chút ngoài ý muốn.

Hắn cũng không thấy Phùng gia muốn nịnh bợ hắn là chuyện kỳ quái gì, chỉ là Phùng gia lần sau sẽ chuẩn bị đưa hắn cái gì nữa đây, một ngàn con ngựa sao? Hắn tưởng rằng Phùng gia nuôi ngựa chỉ là dùng để tiêu khiển, để nhàn hạ thoải mái. Bây giờ nhìn lại, cuộc làm ăn này chẳng hề nhỏ a~.

Nhà Mèo Hoang dothien1210.wordpress.com

Cái thời đại này chú ý thân phận, giàu sang. Lý Dụ tưởng rằng với gia thế của Phùng gia, sẽ không nên nóng lòng về chuyện lập thái tử.

Phùng Hữu Viễn lại nói vài câu trăm con tuần mã này là như thế nào được chọn lựa ra, màu lông làm sao. Lý Dụ càng nghe càng cảm thấy được anh ta như nhân viên bán hàng, không nhịn được mỉm cười nói: "Được rồi, Phùng gia dụng tâm, trầm biết đến."

Phùng Hữu Viễn cảm thấy mình đã hoàn thành nhiệm vụ, liền thông dong lui ra.

Sau giờ Ngọ Lý Dụ kêu Vô Tịch lại đây. Mấy ngày nay hắn nhận nại không đi quấy rối Tiêu Từ Giản, không khỏi có chút rục rạc rịch rịch lại không có người hiểu rõ sự cô quạnh của hắn, chỉ có thể tìm tiểu hòa thượng đáng yêu kia đến tán gẫu.

Vô Tịch gần đây thường xuyên đi Linh Tuệ tự hỗ trợ. Lý Dụ đều biết, liền hỏi sự tình, cũng coi như là hắn đang thử nghiệm và quan sát dân tình.

Vô Tịch nói vài chuyện này. Nói là ngày đó có một lão già vì đi đứng bất tiện bị chết, vì không có con cái, thân thích lại ở xa, bình thường không được chăm sóc, lúc này xử lý hậu sự cũng không chịu dùng tiền của mình, vẫn là Linh Tuệ tự giúp một chút, giúp siêu độ. Trước kia lão nhân này sống một mình trong căn phòng nhỏ, ở dưới giường đào ra một vò bạc vụn, có tới trăm lạng. Mấy người thân thích lập tức náo loạn lên, đều muốn nuốt một mình.

Lý Dụ cười nói: "Vậ bạc này không nên để ai lấy được."

Lý Dụ lại hỏi: "Kia bạc đâu?"

Nhà Mèo Hoang dothien1210.wordpress.com

Vô Tịch nói: "Mấy người cãi vã không ngót, sau đó vẫn là chia hết — quê nhà đều nói ông già này thường ngày bớt ăn bớt mặc, cực kỳ tiết kiệm, không biết được trong tay ông ta lại có cả một khoản tiền lớn như thế."

Thần sắc hẳn nhàn nhạt, có chút thất vọng.

Lại nói chuyện về mấy lảng giềng, đều là bình dân. Một đời sướng vui đau buồn, liền cứ thế mà kết thúc.

Lý Dụ nghe được có tư vị khác.

Vô Tịch khoảng thời gian này tựa hồ già dặn hơn một chút, trong thanh âm lộ ra ôn hòa dày rộng. Lý Dụ nghĩ cậu tương lai nhất định sẽ là một cao tăng.

Bọn họ chậm rãi đi dọc hành lang, nơi hoàng đế đi qua, đều là cung nhân đang cúi đầu. Vô Tịch bồi ở bên cạnh hắn, êm tai nói. Sau khi nói xong một cái câu chuyện, hai người đều trầm mặc chốc lát.

Vô Tịch nhìn thấy trên cửa sổ dán hoa văn trang trí mới trên song cửa sổ, có chữ "Duyên Bình Vĩnh Phúc", không khỏi nói một tiếng: "Bệ hạ, chữ kia thật tốt."

Lý Dụ nhìn theo hướng của cậu, cũng nhìn thấy, chỉ cười xua tay. Tâm tình của hắn lúc này đang tốt, trong nháy mắt đó ý nghĩ muốn diễn một hoàng đế tốt bất ngờ nảy ra.

39. Chương 39

Tiến vào tháng giêng, sắc màu rực rỡ, liếc mắt nhìn qua tựa hồ tất cả đều là việc vui.

Tiêu gia công tử muốn thú Trịnh gia cô nương, trong cung đều nổi lên bát quái. Thời điểm Lý Dự nhìn thấy Tiêu Hoàn đang làm nhiệm vụ, đem cậu triệu đến trước mặt, cũng trêu ghẹo vài câu.

Tiêu Hoàn cùng Tiêu thái hậu giống nhau, tuy rằng anh tuấn, nhưng cũng không rất giống Tiêu Từ Giản. Tiêu Từ Giản rất sắc bén, có lúc y lại như mũi kiếm sắc nhọn dưới ánh mặt trời trong ngày đông, làm người hoa mắt. Tiêu Hoàn chính là thiếu niên bình thường, thận trọng, khen một câu tuấn kiệt không quá phận, nhưng mà cũng không thể khen được nhiều.

Đương nhiên thận trọng cũng là tốt rồi, một người thận trọng, dù sao cũng hơn một công tử bột xốc nổi.

“Trịnh gia cô nương, tú ở ngoài tuệ bên trong* bao nhiêu người cầu không được, cậu như vậy không được phụ lòng.” Lý Dự lấy ra ngữ khí của trưởng bối cười căn dặn Tiêu Hoàn.

**Tú ở ngoài tuệ ở trong: đại khái là ở ngoài xinh đẹp, bên trong cũng rất thông minh.*

Bất quá không quản cậu có bao nhiêu thận trọng, Tiêu Hoàn dù sao vẫn chưa tới mười tám tuổi, bị hoàng đế trêu chọc, liền lộ ra một tia ngại ngùng. Lý Dự mặc dù chưa có gặp qua Trịnh gia cô nương, bất quá cũng nghe hoàng hậu nhắc qua, nói là cô nương ấy vừa thông tuệ lại hào phóng, mặt tròn, thoát nhìn là tướng may mắn. Trịnh gia cùng Tiêu gia từ trước có quen biết, Tiêu Hoàn tựa hồ cũng chung tình với Trịnh cô nương. Như thế, hai người quả là một đôi đáng yêu.

Tiêu Từ Giản quả nhiên sẽ không ép buộc nhi tử của y. Lý Dự làm trưởng bối (chuẩn cha ghê) nội tâm rất vui mừng.

Hàn Vọng Tông cùng cháu gái của Hà Quân Đạt cũng đã xác định. Hà Quân Đạt đem cháu gái từ quê nhà đến kinh thành, cho nàng ở tại nhà của Hà gia.

Hàn Vọng Tông năm trước xin cưới, Hà gia cũng biết đạo lý, đều vui vẻ nói đây là một mối hôn nhân tốt. Hai người mặc dù trải qua khó khăn nhưng cuối cùng cũng hạnh phúc bên nhau.

13 tháng giêng, trong cung cũng xếp đặt đèn hoa, nhìn thấy chỗ nào cũng đều là đèn rực rỡ. Treo các loại đèn đủ màu sắc, theo gió thổi mà nhẹ nhàng lay động, ánh đèn tùy theo mà chớp chờn, Lý Dự xem một đoàn sắc màu rực rỡ kia, phút chốc hoảng hốt, chỉ cảm thấy những đèn lồng này lại không theo phong cách cổ trang, trái lại rất trẻ con, thích thú.

Hắn cũng có lúc sẽ nghĩ, từ góc độ thời đại mà xem hắn chính là một người hiện đại bây giờ hèn ở nơi cổ đại này cùng một đám tổ tông đấu với nhau. Nhưng thay đổi góc nhìn hắn mới là người già nhất ở cái thời đại này, bởi vì phải trôi qua mấy ngàn năm nữa mới đến thời đại của hắn mà.

Có lẽ dưới ánh đèn chập chờn, đêm tối sẽ khiến hần suy nghĩ bầy bạ, phảng phất như những thứ phồn hoa này cũng không thể cất giấu được sự cô độc của hần. hần thậm chí có lúc sẽ nhớ đến thời điểm phồn hoa ở hiện đại.

“Phụ hoàng, phụ hoàng!” Tiểu công chúa kéo tay Lý Dụ, muốn hần lấy cho mình một chiếc đèn. Lý Dụ ôm lấy bé, không cho chạy loạn khắp nơi. Kêu cung nhân cầm chiếc đèn lưu ly nhỏ đến.

Tiểu công chúa nóng giận, “ba” liền đem đèn lưu ly rút bỏ.

“Không muốn cái này!” Bé không muốn đèn lưu ly quý trọng, mà là đèn lồng giấy nhẹ.

Lý Dụ đùa nàng: “Con rốt cuộc muốn cái nào a? Con không nói con muốn cái nào, phụ hoàng làm sao biết là cái nào.”

Tiểu công chúa chỉ cái này, Lý Dụ liền nói cái kia, làm Tiểu công chúa gấp đến độ nước mắt liền chảy ra. Nhóm cung nhân không nhịn được cười. Hoàng hậu đứng ở cách đó không xa, nhìn đèn, nhìn hoàng đế cùng Tiểu công chúa, cũng không khỏi mỉm cười. Nàng dắt tay Hiền phi Trần thị đi tới, đem chiếc đèn kim ngư cho Tiểu công chúa, mới làm tiểu công chúa nín khóc, mỉm cười.

Bọn nhỏ cùng nhau chơi, một vòng cung nữ vây quanh bọn họ, trong hoa viên thanh âm cười đùa không dứt. Hoàng hậu nhìn chăm chăm hài tử, thấp giọng nói: “Bệ hạ yêu thích Tiểu công chúa như thế, trong cung nếu như thêm mấy cô gái như thế nữa cũng rất tốt.”

Nàng cùng hoàng đế sóng vai ngồi ở một chỗ, tiếng nói chuyện tuy rằng rất nhỏ, mà Lý Dụ nghe được rất rõ ràng. Hần nhìn hoàng hậu liếc mắt một cái, lại nhìn Hiền phi liếc mắt một cái. Hiền phi đứng ở cách đó không xa, nàng từ mùa hè bị bệnh hồi lâu, gần đây rốt cục tốt lên, trên mặt dùng son phấn, cũng dần tiêu bớt sắc mặt mệt mỏi, hiện ra một thân mềm mại xinh đẹp.

Lý Dụ cũng thấp giọng hướng hoàng hậu nói: “Cho nên các người liền gọi Trần nương tử đến chăm sóc công chúa?”

Hần còn nhớ chuyện này.

Hoàng hậu chỉ nói một tiếng: “Bệ hạ!” Sắc mặt nàng có chút tái nhợt oan ức, mà không có phủ nhận. Lý Dụ biết nàng và Hiền phi đi lại gần nhau, nói lời này cũng không mang nhiều ý tứ, hần cũng muốn cho Phùng hoàng hậu một chút mặt mũi.

“Sau đó Trần nương tử như thế nào rồi?” Hần hỏi.

Hoàng hậu lúc này mới hòa hoãn một chút, nói: “Hiền phi đã khiển trách nàng ta... Lén lút lau nước mắt mấy đêm. Nàng ta thật ra là người thận trọng, chỉ là nhất thời bị mê hoặc tâm hồn.”

Lý Dụ trầm mặc chốc lát nói: “Chờ ra tháng giêng, đưa nàng về nhà đi, ban thưởng nàng ít thứ, đừng quá hơi lúng túng —— một cô nương tốt như vậy, chôn vùi ở trong cung làm cái gì.”

Hoàng hậu sờ môi, nàng thực sự không hiểu tâm tư của hoàng đế. Nếu như ghét Trần nương tử, vì sao liền lo lắng lối thoát cho nàng ta, bảo vệ nàng ta. Bất quá nàng vẫn đáp lại vâng.

Cái gì gọi là chôn vùi ở trong cung... Trong lòng nàng mơ mơ hồ hồ chợt lóe lên một ý nghĩ, nhưng cũng không nắm bắt được, chỉ cảm thấy những ánh đèn rực rỡ cũng không thú vị như vậy.

Lý Dụ từ hoa viên quay về Đông Hoa cung, trên đường lại nghe được một tiếng sáo. Đêm nay tấu nhạc trợ hứng đều phải tản đi, lúc này không biết là người nào đang thổi, trong gió đêm chỉ có tiếng sáo cô đơn.

Lý Dụ thuận miệng lẩm bẩm một câu: “Tiếng địch này nghe thê lương...”

Hắn nghe tiếng sáo kia liền không nhịn được thở dài, rốt cục cũng cảm thấy được khoan khoái rất nhiều.

Đến ngày 15 tết Nguyên Tiêu, cửa cung mở ra, một số nữ quan được chủ nhân sủng ái sẽ được xuất cung xem đèn. Mặc dù chỉ là một nhóm người, nhưng họ cũng rất hưng phấn. Thời điểm này được phép mang người khác vào cung, nhưng cũng phải bị kiểm tra một tí, nhưng một năm chỉ có một lần mọi người cũng không ngại phiền.

Lý Dụ ngày hôm đó ban ý chỉ, tặng chức cho Tiêu Hoàn, cho cậu ta làm tướng quân, Trịnh gia cô nương làm cáo mệnh phu nhân. Đây chính là đại lễ hắn ban cho Tiêu gia. Tiêu Từ Giản tự mình dẫn Tiêu Hoàn đến trước mặt hắn tạ ơn.

Đều là những lời nói khách sáo theo lệ, sau đó Tiêu Hoàn lui xuống, Lý Dụ hỏi Tiêu Từ Giản buổi tối đi nơi nào xem đèn.

Tiêu Từ Giản không nói, Lý Dụ cũng đoán được đại khái.

“Thừa tướng đại khái là không đi xem đèn đi?”

Tiêu Từ Giản cười cười, nói: “Bệ hạ cho là thần sẽ không đi xem?”

Lý Dụ nói: “Ở nhà xem đèn không tính, ở trong cung xem đèn cũng không tính —— đều quá tầm thường; người ước hẹn giai nhân, đi đến chùa xem đèn sao?”

Tiêu Từ Giản như là cảm thấy được hoàng đế nói vô cùng thú vị, vẫn như cũ mỉm cười, ngoài miệng lại phủ nhận: “Đó là việc mà những người trẻ tuổi như Tiêu Hoàn kia làm. Người lớn tuổi, sẽ không thích những việc này...”

Y đã biết tâm tư của Lý Dụ, ôn nhu “đâm xuyên” hẳn: “Bệ hạ nếu như muốn ra cung xem đèn, làm ơn, nhất định phải mang theo thị vệ.”

Lý Dụ không chịu bỏ qua cơ hội này: “Trẫm cũng không phải đến xem đèn, mà là đi thể nghiệm và quan sát dân tình.”

Tiêu Từ Giản gật gật đầu: “Vâng vâng.”

Lý Dụ lại hỏi: “Thừa tướng có nguyện ý đi cùng trẫm thể nghiệm và quan sát không?”

Tiêu Từ Giản bật cười, y không hề trả lời. Lý Dụ cũng không chờ y trả lời, lập tức lại nói: “Trẫm ra Vĩnh Xương môn, ở lầu phía đông chờ người.”

Đến thời điểm hoàng hôn, Lý Dụ thay đổi thường phục, theo xe mà ra, không để hắc chờ lâu, liền xa xa trông thấy Tiêu Từ Giản đã đứng ở nơi đó.

Hắn cũng là một thân thường phục, trong tay cầm theo một chiếc đèn bằng vải lụa.

Nơi này ở phụ cận của hoàng thành, vẫn là trong nội thành, bởi vậy người lui tới cũng không nhiều, nhưng vẫn sẽ có tùm nham tùm ba đi ngang qua, nhận ra Tiêu Từ Giản không khỏi kinh ngạc, liền không dám tiến lên quấy rối.

Lý Dụ không khỏi nở nụ cười.

40. Chương 40

Theo sau Tiêu Từ Giản là một tiểu hầu, Lý Dụ cũng mang theo hai cung nhân, hai thiếp thân thị vệ. Còn những thị vệ khác đều mặc thường phục, tà trộn trong đám người. Một đám người đi lẫn vào đám đông, chẳng hề bình thường, chính là hai người Tiêu Từ Giản và Lý Dụ, bọn họ đều dung mạo không tầm thường, làm vài cô nương trẻ tuổi liền tiếp tục ngưỡng mộ cười trộm.

Lý Dụ đời trước là minh tinh, được nhiều cô gái trẻ nhìn cũng quen rồi. Tiêu Từ Giản cũng vậy, chẳng có việc gì lay động được y, bị người nhìn chằm chằm cũng thấy rất bình thường, vẫn như cũ nên xem đèn thì xem đèn, nên xem nguyệt thì xem nguyệt. Lý Dụ ngẫm lại cũng hiểu rõ, thời điểm Tiêu Từ Giản mười tám tuổi liền danh chấn rục rờ, thời điểm chiến thắng trở về trở, không biết mê đảo bao nhiêu cô nương.

Lý Dụ chưa xót nghĩ, hẳn sao không thể xuyên vào năm y 18 chứ. Năm đó, Tiêu Từ Giản vừa phát tài, còn là anh hùng xuất thiếu niên, hẳn thật muốn nhìn Tiêu Từ Giản khi đó. Hắn nghe người ta nói, Tiêu Từ Giản so với trước đây đã ôn hòa hơn rất nhiều, mà dưới cái nhìn của hắn, hiện tại Tiêu Từ Giản đã đủ sắc bén, hẳn không tưởng tượng ra được thời thiếu niên của y chưa phô diễn hết tài năng là bộ dáng gì.

“Phác Chi!” Lý Dụ gọi Tiêu Từ Giản, ở nơi đông đúc đâu đâu cũng là tiếng trò chuyện âm ỹ, hán không thể không hô lớn, bọn họ cũng không thể gọi nhau là thừa tướng và bộ hạ.

Tiêu Từ Giản nhìn về phía Lý Dụ, Lý Dụ chỉ chỉ những cái đèn lồng được treo trên giá. Tiêu Từ Giản đứng dưới đèn, vậy mà lập tức liền đoán trúng những câu hỏi được đề trên đèn. Lần này không chỉ những cô nương để ý đến y, còn có những thư sinh đang chăm chú nhìn y, đã có người mở miệng kêu huynh đài, tựa hồ có ý kết bằng hữu.

Lý Dụ cười, cho thị vệ một cái ánh mắt, những tiểu tử vất mũi chưa sạch ngay lập tức bị một đám đại hán chen lấn, tách ra khỏi chỗ kia.

Chủ sạp cũng rất yêu thích Tiêu Từ Giản, tự mình chọn cho y một cái đèn lồng, Tiêu Từ Giản cười nhận lấy, tiện tay đưa cho tùy tùng, y không xài chiếc đèn đó mà vẫn cầm theo chiếc đèn bằng vải lụa mình mang đến khi này. Lý Dụ mang một đồng đồ vật cho cung nhân ôm, những thứ mới mẻ này, so với những vật được chạm khắc tinh tế xa hoa thì không bằng nhưng có những món đồ thủ công làm rất đẹp, khiến người ta mê mẩn.

Lý Dụ chú ý chiếc đèn mà Tiêu Từ Giản mang tới_____ không cũ cũng không mới, trên đó còn được thêu thêm vài dòng thơ. Một chiếc đèn thích hợp cho những thiếu nữ đáng yêu vậy mà khi ở bên người y lại đem đến một vẻ mộc mạc rất thích hợp. Tiêu Từ Giản cứ mang theo như vậy, như giấu giếm phong lưu, làm người mơ màng.

Hai người cứ như vậy mà đi trên đường cái vừa đi vừa nghỉ, sau đó đi đến tử lâu. Tầng cao nhất được dọn dẹp sạch sẽ, Lý Dụ cùng Tiêu Từ Giản ngồi bên cạnh cửa sổ. Năm nay trong kinh xảy ra đại hỏa. thời điểm Tết Nguyên Tiêu, pháo hoa được quản rất nghiêm ngặt, hạn chế, ngoại trừ trong cung, nơi tổ chức bắn pháo hoa lớn nhất là ở ven hồ lớn trong kinh.

Bọn họ đến sớm, pháo hoa cũng chưa bắt đầu bắn, từ lầu cao nhìn xuống dưới, ven hồ giờ đã đầy ắp người.

Những chiếc du thuyền đèn đuốc sáng trưng, tiếng người, tiếng nhạc cùng những âm thanh của những pháo hoa nhỏ cùng nhau trộn lẫn, vui vẻ tấp nập.

Lý Dụ cùng Tiêu Từ Giản ngồi uống rượu, câu được câu không mà nói chuyện phiếm. Hán hỏi Tiêu Từ Giản về chiếc đèn kia, khi vừa mới đến chỗ ngồi y lo treo chiếc đèn kia một cách cẩn thận, hán cảm thấy tiêu Từ Giản rất trân trọng chiếc đèn kia.

Quả nhiên, Tiêu Từ Giản nói: “Đây là vật của vong thê* thân. Mặt trên đề thơ là vong thê tự tay thêu.”

**Vong thê: thê tử đã mất.*

Lý Dụ lập tức xụ mặt.

Hắn có thể làm bộ quên Tiêu Từ Giản là thừa tướng, lại không thể quên Tiêu Từ Giản là thắng nam. Mặc dù cố quên, cũng sẽ lập tức bị hiện thực nhắc nhở.

Trước kia hắn cũng nghe nói đến việc nhà của Tiêu Từ Giản, Tiêu Từ Giản và thê tử là thanh mai trúc mã, tình cảm cũng rất tốt. Đáng tiếc 6 năm trước, nàng lại ốm chết. Tiêu Từ Giản hoài niệm sâu đậm, thậm chí cự tuyệt tái giá. Chuyện được kể đến chỗ này, mọi người đều muốn khen một câu: Thiên hạ còn có nam nhân si tình như vậy sao!

Mà Lý Dụ từ trước cũng không tin. Hắn không tin loại chuyện hoàn mỹ đến cứng nhắc này, hắn thậm chí nhủ trong lòng quá, e rằng đây chỉ là suy nghĩ của những người hâm mộ Tiêu Từ Giản nên mới nói tốt cho y đến như vậy, coi y là một thần tượng phi thường hoàn mỹ của quần chúng.

Vậy mà giờ khắc này Tiêu Từ Giản nói, đây là vật của vong thê.

“... Nàng là người yên tĩnh, lúc trước cũng không yêu thích những nơi đông đúc ồn ào. Nhưng ngày 15 tháng giêng là ngoại lệ, ngày đó nàng vẫn sẽ xuất môn xem đèn.”

Tiêu Từ Giản nói mấy câu, thanh thanh thản thản, phẳng phất không phải nói về tình cảm chân thành mà là một vị lão bằng hữu.

Ngoài cửa sổ đột nhiên hồng quang sáng ngời, đại pháo hoa nổ tung, sau khi nổ vang bên hồ cũng bùng nổ từng trận tiếng hoan hô, tiếng gầm ồn ào. Tiêu Từ Giản quay đầu nhìn bên ngoài cửa sổ, y hơi ngẩng đầu lên, thưởng thức những ngân quang ngoài trời.

Lý Dụ cũng không xem pháo hoa ngoài kia, hắn chỉ nhìn Tiêu Từ Giản.

Pháo hoa có gì tốt để xem, hắn xem qua những màn pháo hoa huy hoàng hơn ở đây mấy trăm lần rồi. Trăm lần pháo hoa, nhưng sẽ không có Tiêu Từ Giản thứ hai. Đèn lúc sáng lúc tối, hắn nhìn Tiêu Từ Giản, không biết nên suy nghĩ gì.

Hắn đang nghĩ, Tiêu Từ Giản là một nam nhân có địa vị cực cao, lại đem một nữ nhân cực bình thường để ở trong lòng, có phải là quá kỳ quái sao. Nàng cũng không có đặc biệt đẹp, cũng không có tài năng đặc biệt, nhưng vẫn khiến Tiêu Từ Giản mong nhớ, có phải là quá kỳ quái rồi so.

Ha. Lý Dụ cười thầm trong lòng một tiếng, hắn vậy mà chạy đi ăn giấm chua của một người đã chết. Hắn cứ tưởng rằng, Tiêu Từ Giản sẽ không yêu tha thiết ai____hắn tưởng Tiêu Từ Giản phải yêu tha thiết quyền lực, như vậy mới phù hợp với tính cách thừa tướng phải có.

Thời điểm quay trở về, Lý Dụ yên tĩnh rất nhiều. Thời điểm trở về cung, sự nào nhiệt ban ngày cũng đã đến hồi kết, những nữ quan được xuất cung đều lưu luyến đứng trước cửa cung, tiếng cười đùa xen lẫn những tiếng luyến tiếc không muốn.

Lý Dụ đem những thứ hân mua khi này ban thưởng cho mọi người. Suốt đêm cũng không nói gì.

Qua ngày sau, Hàn Vọng Tông tiến cung, Lý Dụ hỏi ông ta ngày hôm qua có đi xem đèn không. Hàn Vọng Tông cùng Hà tiểu thư đã định hôn nhân rồi, cũng không cần kiêng kị gì nhiều.

“Thần với nàng ấy cũng là lần đầu được xem đèn ở kinh thành.” Ông ta nói đến việc này liền cảm tạ hoàng đế lần nữa.

Lý Dụ nói: “Vậy thì tốt, dù sao tối hôm qua cũng có ít nhất một đôi xem đèn thật vui vẻ, thật tình ý.”

41. Chương 41

Qua một ngày nữa là hỉ sự của Tiêu gia. Tiêu Hoàn thành hôn, cơ hồ một nửa triều thần đều đi đến Tiêu gia chúc mừng. Qua hai ngày, tân nương tử vào cung bái kiến hoàng hậu.

Trịnh An là cáo mệnh phu nhân nổi nhất trong cung hiện nay. Tiêu gia chọn được nhiều nữ tử, nhưng cho tới khi Tiêu Từ giã chọn Trịnh cô nương này, Tiêu Hoàn mới gật đầu đồng ý. Tất cả mọi người liền nói đôi vợ chồng trong tương lai chắc rất tình nồng mật ý.

Trịnh gia cùng Phùng gia cũng có mối quan hệ thông gia này, nếu bàn đến thì Trịnh cô nương này phải kêu hoàng hậu một tiếng biểu cô. Có mối quan hệ này, Phùng hoàng hậu cũng không làm khó dễ Trịnh cô nương, ban thưởng không ít thứ, sau liền chủ động dặn dò, gọi cung nhân dẫn Trịnh cô nương đi Thanh Ân cung, để bái kiến Tiêu thái hậu.

Sau khi Hiếu tông hoàng đế băng hà, Tiêu thái hậu vẫn an cư ở Thanh Ân cung. Năm ngoái Thanh Ân được chỉnh sửa, liền triệu đến mấy nữ quan đến để trò chuyện làm thơ, trong cung có nhiều sách, sau khi vui chơi trò chuyện lại tiếp tục việc sửa soạn sách vở.

Trong cung chăm sóc các loại hoa, tự bề quan thành một thế giới nhỏ của riêng mình. Những việc ở trong trung, Thanh Ân cung cũng không màn để ý.

Trịnh Anh thấy Tiêu thái hậu càng thận trọng hơn. Tiêu hoàng hậu khí sắc rất tốt, nói chuyện cũng hòa ái, chỉ là nụ cười trên mặt không nhiều, Trịnh Anh không dám quá phận biểu lộ vui sướng, nói chuyện rất cẩn thận.

Tiêu hoàng hậu cũng nhận ra chị dâu có chút cẩn thận, từng li từng tí, bất quá việc này là việc bất đắc dĩ. Không có mấy người dám ở trước mặt nàng cao giọng nói đùa, chỉ lo dậm vào nỗi đau của nàng.

Tiêu thái hậu trong lòng cũng không đặc biệt lo lắng gì — coi như nàng không để ý đến chuyện bên ngoài, cũng biết bây giờ thánh thượng đối với Tiêu gia vẫn sủng ái như cũ, quyền lực của thừa tướng cũng

không giảm.

Trước khi ăn tết, Tiêu Từ Giản đã đến xem qua nàng một lần, cũng đưa rất nhiều thứ đến. Hôm nay nàng nhìn thấy Trịnh Anh, chỉ cảm thấy cô gái này quả nhiên là người lạnh lợi, có một cô nương như vậy phụ trợ Tiêu Hoàn, nàng hết sức vui mừng, càng cảm thấy nàng cũng không cần quá quan tâm đến những việc khác nữa.

Trịnh Anh đi dạo quanh cung một vòng, đang chuẩn bị xuất cung, bỗng nhiên có một vị thái giám thở hồng hộc chạy đến, hướng nữ quan của nàng truyền lời:” Bệ hạ đang ở lầu các, nghe nói tướng quân phu nhân tiến cung, thỉnh người qua nói chuyện.”

Trịnh Anh lấy làm kinh hãi, chân chính thụ sủng nhược kinh. Cáo mệnh phu nhân có thể gặp vua không nhiều, ngoại trừ là có dòng họ, hoặc là đức cao vọng trọng, hoặc là gia thế hiển hách. Cha của nàng cũng không có cơ hội cùng hoàng đế nói chuyện, nàng là một tiểu tân nương mà có thể được hoàng đế triệu kiến, không cần nghĩ cũng biết là vì mặt mũi của ai.

Nàng vội vã kêu cung nhân hỗ trợ kiểm tra dung nhan. Thái giám ở một bên cười nói: “Hôm nay là đúng dịp, bệ hạ cũng đang ở lầu các các cùng thừa tướng nói chuyện, biết đến phu nhân cũng ở trong cung, liền nói gặp một lần.”

Trịnh Anh thu liễm mặt mày, cùng tùy tùng đi tới lầu các, sau khi hành lễ, liền nghe được một thanh âm xa lạ ôn hòa nói: “Phu nhân xin đứng lên.”

Nàng chậm rãi ngẩng đầu lên, quả nhiên thừa tướng cũng ở đây. Trong cung lễ nghi nàng biết đến, không thể nhìn chăm chăm quý nhân quá lâu, nhưng coi như không có quy củ này, nàng cũng không thể nhìn chăm chăm hoàng đế. Hoàng đế vóc người khá cao, nàng chỉ ngẩng đầu nhìn liếc mắt một cái, trong lòng than một tiếng.

Nơi này cùng cung điện lúc trước nàng đi tới rất khác nhau, lầu các là nơi hoàng đế tiếp khách cùng đọc sách, khác với cung điện nghiêm túc yên tĩnh. Trịnh Anh nỗ lực đem cử chỉ của bản thân tự nhiên hào phóng một chút, nàng biết Tiêu Từ Giản cũng đang nhìn nàng, không thể cho nếm mặt mũi của cha chồng, may là hoàng đế cũng không có hỏi cái gì, chỉ nói với nàng vài câu cố gắng, chúc nàng cùng Tiêu Hoàn trăm năm hảo hợp, ban thưởng mấy quyển sách mới.

Rời khỏi lầu các một hồi, tâm của Trịnh Anh vẫn chưa ổn định được. Vừa vặn Tiêu Hoàn làm nhiệm vụ kết thúc, nàng liền chờ rồi cùng nhau về nhà. Hai người cùng xe mà về, nói về chuyện tiến cung Trịnh Anh vẫn không ngừng được hưng phấn.

“Hoàng đế so với tướng tượng của thiếp không giống nhau!” Nàng cùng Tiêu Hoàn đang là thời điểm tân hôn, chính là thời điểm đang rất vui vẻ, nói cái gì đều không giấu được, cái gì đều muốn nói.

“Làm sao không giống nhau.”

“Hoàng đế vừa có uy nghi, cũng rất hòa khí, nhìn qua hết sức sáng suốt, ” nàng nhỏ giọng nói, “Từ trước không phải ai cũng nói Nhữ Dương vương là cái gốc...”

Tiêu Hoàn thở dài một tiếng: “Càng nói càng kỳ cục.”

Trịnh Anh cười dựa vào, ghé vào lỗ tai cậu ta nói: “Thiếp biết điều này là đại nghịch bất đạo nên thiếp chỉ nói cho chàng thôi.”

Tiêu Hoàn lúc này mới không nói gì, chỉ nói: “Phụ thân ở trong triều nhậm chức trọng yếu, lợi hay hại cũng không thể tới chúng ta bàn bạc.”

Trịnh Anh vốn định nói lại vài câu, nghĩ đến trước khi xuất giá trưởng bối đã giáo huấn căn dặn, liền đem lời nói nuốt trở vào. Trong lòng nàng âm thầm nghĩ, tuy rằng hoàng đế so với tướng tượng của nàng không giống nhau, chỉ là hoàng đế đối với thừa tướng tin cậy rất nhiều nhưng bên ngoài lưu truyền những việc khác lại, nàng mới ở lâu các một chút nhưng cũng nhìn ra được rồi.

Nàng dựa vào bên người Tiêu Hoàn, nghĩ đến tương lai liền cảm thấy yên ổn. Duyên Bình năm thứ nhất, ngày 19 tháng giêng, nàng sẽ nhớ kỹ ngày này.

Vào đầu xuân, triều đình có mấy chuyện lớn. Đầu tiên là việc mở lớp Kinh Diên. Kinh Diên sẽ bắt đầu vào tháng ba, thỉnh đến rất nhiều lão sư có danh tiếng, tổng thể vẫn là do Văn thái phó chủ trì.

Văn thái phó chỉ nhận được một chức Thái phó bình thường, nhưng ảnh hưởng trong triều cũng không nhỏ. Ông ta từng làm thầy giáo cho Cao Tông hoàng đế, cũng chính là thầy giáo của phụ hoàng Lý Dự, sau đó là thầy giáo của Hiếu Tông hoàng đế, bây giờ là làm thầy giáo của Lý Dự. Văn thái phó làm thầy giáo khi Cao Tông hoàng đế còn là một hoàng tử. Bản thân Văn gia là một đại tộc. Có quan hệ rất nhiều với những đại thế gia, con cháu thế gia nếu được Văn thái phó thông qua, đề cử vào cung là rất có thể diện rồi. Vì vậy Văn thái phó trong triều rất được tôn trọng.

Mặc dù Lý Dự không được giáo dục như một hoàng đế, nhưng hắn cũng rất thường thức cách học này, hơn nữa hắn còn được xem qua những màn kịch nói về lịch sử. Hiện thực nói cho hắn biết, trong triều Văn thái phó là nắm giữ danh vọng, Tiêu Từ Giản là nắm giữ quyền lực, hắn không tin Tiêu Từ Giản cùng Văn Thái phó không có khúc mắc với nhau.

Một năm này, Lý Dự không phải chỉ biết hưởng thụ, hắn cũng đang quan sát sự việc trong triều, cũng không muốn nhúng tay vô đại sự, theo hắn thấy Tiêu Từ Giản cùng Văn thái phó vẫn bình an vô sự, ít nhất bên ngoài hắn cũng không thấy dấu hiệu đấu đá lẫn nhau.

Hắn là đang kỳ vọng hai người này đừng đấu nhau. Bởi vì phía mà hắn sẽ lựa chọn là quá rõ ràng rồi. Mà hắn cũng không muốn ra tay đối với người già.

**Hạc Mập: hazz bệnh vợ hết cỡ....*

Tiêu Từ Giản trước kia đã đáp ứng yêu cầu của hoàng đế, sẽ giảng dạy binh pháp cùng lịch sử. Một nửa thời gian sẽ dạy binh pháp, nửa thời gian còn lại sẽ dạy lịch sử.

Bất quá Tiêu Từ Giản còn chưa đứng lớp, Lý Dụ đã thấy hối hận rồi. Lần thứ nhất Tiêu Từ Giản đứng lớp là ngày 15 tháng 3, trước đó 2 ngày y đã đem một xấp công văn dày cộm đến, giao cho Lý Dụ.

“Đây là cái gì?” Lý Dụ vô cùng kinh ngạc.

Tiêu Từ Giản nói: “Đây là nội dung thần sẽ giảng cho bộ hạ, thỉnh bộ hạ xem trước.”

Lý Dụ ngay lập tức liền đã hiểu, đây chính là cái được gọi là chương trình dạy học.

Đáng sợ chính là, đây là chương trình học mà Tiêu Từ Giản viết tay toàn bộ, hẳn nhận ra được chữ viết của Tiêu Từ Giản. Lý Dụ không khỏi một tiếng cảm thán: “Thừa tướng...”

Tiêu Từ Giản nói: “Bộ hạ nên sớm nhìn qua, đến lúc thần giảng bộ hạ phải nhớ kỹ.”

Lý Dụ không khỏi mặt đỏ tới mang tai, đến bây giờ thi thơ vẫn còn rất gấp gheghền trắc trở. Hẳn cho Hàn Vọng Tông bên cạnh là vì giúp hắn phiên dịch. Chuyện này chỉ có ít người biết đến, Tiêu Từ Giản trước kia cũng rất kinh ngạc, nói hẳn nên tập trung nâng cao việc này.

Tiêu Từ Giản là sợ hẳn khi đi học sẽ nghe không hiểu, bởi vậy nên muốn hẳn chuẩn bị bài trước.

Lý Dụ liền trở mặt đem Hàn Vọng Tông đến, muốn ông ta đến giúp mình. Hàn Vọng Tông nhìn quyền đại cương này, cũng cảm thán câu: “Thừa tướng đây là muốn bộ hạ lên lớp a.”

42. Chương 42

Tiêu Từ Giản là thật sự muốn cho hoàng đế lên lớp, các lão sư khác cũng muốn như vậy. Dù sao đây cũng là cơ hội hiếm có, vì có thể được hoàng đế giảng dạy, hoàng đế bị bắt buộc ngồi nghe đến mấy canh giờ.

Dạy học cho hoàng đế cũng là một trình độ khác biệt với thường dân. Huống hồ hoàng đế còn phải học phỏng đoán tâm tư người khác.

Lý Dụ nghe những gì thầy giáo giảng, tuy rằng rất nỗ lực nghe để hiểu nhưng cuối cùng cũng không thể hiểu. Có khi là vì khẩu âm, có khi là vì nội dung quá tối nghĩa, khó hiểu. vừa vận đang ở thời tiết mùa xuân, khí trời ẩm áp, gió êm dịu, khi thầy giáo mê mẩn giảng bài thì Lý Dụ cảm thấy bốn phía yên tĩnh,, thư thích, hẳn nỗ lực trọn tròn mắt, mà hình ảnh trong tầm mắt dần dần tiêu thất...

Một lát sau hần hoảng hốt tỉnh dậy, thấy mình cũng chả tiếp thu được những bài giảng này....

Nhưng họ giảng bài cũng không giống với Tiêu Từ Giản. Đầu tiên là y không có già, chủ yếu nhất là y rất dễ nhìn....Đây cũng không phải là trọng điểm, trọng điểm là, Tiêu Từ Giản không giống với những lão sư kia, thao thao bất tuyệt không dứt, y giảng bài rất có tiết tấu, ít dùng đến điển cố điển tích, càng thông thường càng dễ hiểu, thỉnh thoảng còn nhìn qua bên Lý Dự để xem hần có nghe hiểu bài giảng hay không.

Lý Dự chạm ánh mắt của y____Vô thức gật gật đầu. Hần đương nhiên không thể hiểu hết một trăm phần trăm. Chỉ là nếu là Tiêu Từ Giản nói bất luận là cái gì cũng đều sẽ có sức thuyết phục, Tiêu Từ Giản nói cái gì hần đều đồng ý.

Thời điểm Tiêu Từ Giản tổ chức Kinh Diên cũng có suy nghĩ qua, nhất định những bài học phải sâu sắc, nhưng lời lẽ dễ hiểu như vậy hoàng đế mới có thể hiểu được bài giảng tốt nhất. Bất quá thời điểm y giảng bài, đều có thể cảm giác được hoàng đế đang nhìn y, ngẩng đầu lên xem hoàng đế, hoàng đế liền gật gật đầu với y, bộ dáng rất tán thành.

Điều này làm cho y có chút bận tâm, hoàng đế thật sự có thể nghe hiểu hay không hay là đang giả vờ giả vệt.

Kinh Diên không phải cứ học xong là kết thúc, sau khi học xong cũng sẽ có tiệc trà. Khi có những việc đặc biệt cũng sẽ có tổ chức yến hội. Những người ở thời đại này rất yêu thích tiệc trà vậy nên trong cung cũng rất thường tổ chức những tiệc trà như vậy.

Lý Dự cũng thường chỉ bảo ngự trù. Chỉ cần hoàng đế nói muốn ăn điểm tâm nào, trong cung sẽ lập tức thịnh hành món đó. Lý Dự cảm thấy những món gần đây quá nhàm chán, chỉ có được màu sắc hảo nhìn. Nhưng vì màu sắc hảo nhìn nên được lưu hành nhiều trong hậu cung. Những bánh bích quy mà hần yêu cầu là tốt nhất. Lý Dự bất quá nói cho ngự trù đại khái về cách làm, ngự trù liền phục chế lại. Vì ghét bỏ bánh quy này nhìn quá đơn giản tầm thường, liền đem khắc những hoa văn trên bánh, thành món ăn lúc rảnh rồi.

Nhưng trong tiệc trà, Lý Dự thường chú ý tới, loại bánh này hình như rất hợp với khẩu vị của Tiêu Từ Giản. Tiêu Từ Giản rất ít ăn những loại trái cây, lại rất thích ăn một ít loại bánh quy này.

Đây cũng không phải là phát hiện kinh thiên động địa gì, chuyện này là việc nhỏ không đáng nhắc tới. Thế nhưng đối với Lý Dự lại có ý nghĩa khác, vì hần chỉ có thể hưởng được loại lạc thú này, hần chỉ có thể thâm mến y mà thôi.

Sau khi tiệc trà kết thúc, hần lưu lại Tiêu Từ Giản. Mọi người tập mãi cũng thành thói quen, hoàng đế cho dù không có chuyện gì cũng sẽ lưu lại thừa tướng.

Chờ những người khác đều lui xuống, Lý Dự từ trong tay áo lấy ra một hộp gỗ nhỏ tinh xảo. Tiêu Từ Giản nhận lấy, mở ra một phen, không khỏi nở nụ cười.

Lý Dụ thường để ý những món ăn mà Tiêu Từ Giản gấp nhiều lần, sau mỗi lần đó đều kêu ngự trù làm lại. Tiêu Từ Giản tuy rằng chỉ liếc nhìn một cái, cũng nhìn ra trên bàn đều là mấy món ăn mình thích.

Y cảm ơn hoàng đế.

Lý Dụ lại nói: “Đây là chuyện nhỏ. Trẫm còn có một đại sự muốn hỏi thừa tướng.”

Hắn dừng một chút, thu lại thần sắc, hỏi: “Thừa tướng muốn đối ngoại dụng binh sao?”

Tiêu Từ Giản nở nụ cười. Y nguyên lai cho rằng hoàng đế hỏi sẽ chẳng hỏi được cái đại sự nào, nhưng lần này hoàng đế rốt cục cũng hỏi tới chuyện lớn. Y cho là hoàng đế vẫn luôn giả câm vờ điếc, đem sự tình kéo dài tới cuối cùng rồi mới ra tay.

“Bệ hạ, ” Tiêu Từ Giản tuy rằng cảm khái, nhưng y cũng không nắm chắc được thái độ của hoàng đế, “Dụng binh là đại sự.”

“Quân binh là đại sự của một quốc gia, quyết định sinh tử, quyết định tồn vong, phải xem xét thật kỹ.”

Khoảng thời gian này, Lý Dụ cũng không phải là hoàn toàn không suy nghĩ quốc sự —— đương nhiên, hắn có tự mình biết ta, nếu như đem suy nghĩ của mình nói ra, e rằng đại thần trong triều chẳng mấy chốc sẽ phát hiện hắn là một kẻ ngu ngốc, ngu về chính trị. Tuy rằng Nhữ Dương vương trước kia cũng bị người cho là ngớ ngẩn, nhưng hai loại ngớ ngẩn này nhiều ít vẫn còn có chút khác nhau.

Lúc bắt đầu hai mắt hắn tối thui, không hiểu được sự tình. Nhưng mấy tháng nay, hắn đã bắt đầu hiểu ra vài thứ. Tuy rằng mơ mơ hồ hồ, nhưng cũng đã dần dần hiện ra.

Giống như cùng một ngày, Lý Dụ đem tất cả manh mối ghép lại, hắn bây giờ đã hiểu. Những buổi thượng triều, người chung quanh công khai ám chỉ, hắn suy nghĩ kỹ mấy tháng, rốt cục cũng vô cùng xác định được một chuyện, chính là trong triều có người muốn đối với biên cảnh phía nam dụng binh.

Lý Dụ đã được bù đắp lịch sử, biết đến triều đình từ khi lập quốc đến nay cũng không có yên ổn gì, vài ba năm lại phải dụng binh. Thời điểm Cao Tông hoàng đế có diễn ra hai lần xuất binh với quy mô lớn, cũng chính là trận chiến thành danh của Tiêu Từ Giản, bất quá hai lần đó đều là đối với phương bắc dụng binh, từ đây về sau phương bắc an bình.

Sau Cao Tông đình chỉ dụng binh, dành thời gian để quốc gia nghỉ ngơi dưỡng sức, việc dụng binh đối với phía nam cũng bị đình chỉ. Mấy năm sau Cao Tông băng hà, thời kì quốc tang, không thích hợp xuất binh, Hiếu Tông kế vị không đến hai năm, liền băng hà. Năm nay là năm đầu của Duyên Bình, cuối cùng cũng coi như an ổn một chút, việc xuất binh mọi người rốt cục cũng dần dần nghị luận nhiều hơn.

Lý Dụ nhớ tới trước kia Tiêu Từ Giản có nói qua “Thiên hạ của bệ hạ, không chỉ là ở kinh thành”, nhớ lại Phùng gia hết lần này đến lần khác mà tiến cống ngựa, rất nhiều, từng tí từng tí nhắc nhở hắn.

Ngày hôm nay, hẳn cuối cùng đem lời nói làm rõ, hỏi Tiêu Từ Giản: “Theo thừa tướng nhìn thấy, có nên xuất binh đến phương nam hay không?”

Tiêu Từ Giản nhìn về phía hoàng đế, y rất cục gật gật đầu. Y hảo hảo hướng hoàng đế phân tích tình hình trước mắt. Hoàng đế nở nụ cười, nụ cười kia làm Tiêu Từ Giản nhớ tới Cao Tông năm đó, khi đó y tuổi trẻ tài cao, Cao Tông năm đó cũng giống như bây giờ mà hỏi qua y —— “Phác Chi nhìn thấy, bây giờ có phải là thời cơ tốt để xuất binh đến phương bắc hay không?”

43. Chương 43

Tiêu Từ Giản vừa về đến nhà, liền sai người kêu Tiêu Hòa đến.

Người hầu rất mau đến đáp lời, nói Tiêu Hoàn vẫn chưa hồi phủ. Tiêu Từ Giản chẳng hề gò bó Tiêu Hoàn, y biết người trẻ tuổi muốn ở bên ngoài giao hữu du ngoạn, quần cũng không quần được. Huống hồ chỉ có cha là thấu hiểu tâm ý của con nhất, y biết tính tình của con mình, Tiêu Hoàn từ nhỏ đã biết đứng mực, cái này là ưu điểm được truyền từ mẫu thân.

Tiêu Từ Giản liền gọi phụ tá lấy bản đồ đến, y đem vài phần bản đồ cùng với những tun tức mới nhất so sánh với nhau. Thời điểm Cao Tông còn sống, đã nói phía nam tất sẽ có một trận chiến, thế nào cũng phải triệt để dẹp tan. Bất quá khi đó phương bắc nguy cấp, hung hiểm hơn, 2 bên chiến đấu quá mức căng thẳng, bởi vậy tạm thời đem phía nam bỏ qua.

Hai năm qua quan binh cũng sớm đầy đủ, Tiêu Từ Giản trong lòng sớm đã có phương án, điều đơn giản bây giờ là chờ đợi thời cơ.

Cùng mấy phụ tá nghị luận hồi lâu, có người hiện ra vẻ mỏi mệt, Tiêu Từ Giản liền cho bọn họ lui xuống trước đi. Y một mình tại thư phòng đợi một chút, thị nữ đổi qua nệm một lần, Tiêu Hoàn mới rốt cục trở về.

Tiêu Từ Giản thấy cậu cũng không có say mèm, quần áo chỉnh tề, liền không trách cứ, chỉ hỏi cậu đi nơi nào.

Tiêu Hoàn chỉ nói đi đến nhà của thúc. Tiêu Từ Giản biết cậu luôn cùng mấy biểu ca giao hảo, y cũng rất vui khi cậu giao hảo với mấy biểu ca bên nhà mẹ đẻ, liền không hỏi nữa. Tiêu Hoàn hỏi ngược lại: “Phụ thân chờ con, là có chuyện gì muốn dặn dò?”

Tiêu Từ Giản nói: “Hoàng đế ngày hôm nay hỏi tới việc đối với phía nam dụng binh.”

Tiêu Hoàn kém điểm muốn nhảy dựng lên, cậu kiềm chế lại kích động của mình: “Phụ thân nói như thế nào?”

Tiêu Từ Giản nhàn nhạt nói: “Chuyện này phụ thân còn châm chước. Mặc dù quyết định xuất binh, cũng không phải là chuyện một sớm một chiều. Trong năm, trước tiên phải đóng quân đã.”

Tiêu Hoàn nghe phụ thân nói như vậy, liền biết việc xuất binh tám chín phần mười là bắt buộc phải làm. Cậu đến cùng vẫn là một thiếu niên, nói tới đánh trận, sắc mặt đều đỏ lên. Tiêu Từ Giản nhìn cậu như vậy, không khỏi nhớ tới chính mình năm đó, mười tám tuổi làm tướng, cũng không có nửa phần vui sướng cùng hưng phấn.

Tiêu Từ Giản lắc đầu một cái, nói: “Tối hôm nay, sẽ không nói.”

Tiêu Hoàn cười đáp “Vâng”, bước chân nhẹ nhàng mà lùi ra, tựa hồ tâm sinh trước khi trở về tốt hơn nhiều. Tiêu Từ Giản nhìn bóng lưng của cậu, chỉ cảm thấy cần phải căn dặn Tiêu Hoàn chút gì, nhưng vẫn là không nói ra.

Y nghĩ, thôi, cần gì phải làm mọi chuyện của Tiêu Hoàn cũng giống như chính mình. Y năm đó không có cha làm thừa tướng.

Màn đêm thăm thẳm, thời điểm Tiêu Từ Giản nằm ở trên giường, suy nghĩ hồi lâu mới ngủ.

Trong cung bên này Lý Dụ ngược lại nằm xuống sớm, chỉ là lăn qua lộn lại ngủ không được. Hắn buổi chiều cùng Tiêu Từ Giản nói chuyện rất lâu. Tiêu Từ Giản cơ hồ đem mọi chuyện của quốc gia tóm tắt một lần cho hắn nghe. Các châu, giàu sang, giao thông, đặc biệt là sáu cái châu phía nam, châu giàu có nhất là Vân Châu, Hồ Châu, sau khi dụng binh có thể nói là rút dây động rừng.

P phía nam xâm phạm biên giới đã lâu. Trước khi Đại Thịnh lập quốc, Mấy người cùng tổ tông tranh chấp lãnh thổ đa số đều bị giết, chỉ còn dư lại một người gọi là Dương Đỉnh Thành, thấy không thể cứu vãn, biết mình đã vô lực tranh chấp, dẫn không tới một vạn nhân mã, cướp đoạt đến một số tiền tài lớn, chạy trốn đến Ô Nam quốc.

Dương Đỉnh Thành lúc đầu chạy đến nhờ quốc vương Ô Nam quốc che chở, mấy năm sau liền giết quốc vương Ô Nam quốc, tôn tôn quốc vương lên, tự xưng mình là quốc sư, Cao tổ đang bận bình định Trung Nguyên, tạm thời cho Dương Đỉnh Thành nhảy nhót. Ô Nam tiểu quốc, từ xưa đến nay xưng thần tiến cống, không lật được trời.

Năm đó, Cao tổ xưng đế khai quốc, Dương Đỉnh Thành đã chết vì bệnh, nhi tử của ông ta ở Ô Nam cũng thay đổi triều đại, tự lập vua, từ đây Ô Nam quốc vương là con cháu của Dương thị. Nhi tử của Dương Đỉnh Thành so với Dương Đỉnh Thành năm đó càng thêm giáo hoạt, thời điểm Cao tổ còn sống, Ô Nam quốc vẫn thành thật xưng thần, tiến cống nhiều lần. Sau đó Dương gia ở Ô Nam ngồi vững vương vị, Cao tổ liền tuổi già bệnh nặng, không thể quan tâm đến triều chính, Ô Nam bên kia liền bắt đầu khước từ, không muốn tiến cống gì nữa.

Từ đó Dương gia liền ở Ô Nam quốc vô cùng khoái hoạt. Đại Thịnh cũng không thiếu tiểu quốc tiến cống, mấu chốt ở chỗ là danh nghĩa cùng lịch sử. Ô Nam quốc trong mấy chục năm nay không ngừng quấy rầy biên cảnh, Đại Thịnh phiền muộn không thôi, đại quân tuy rằng chưa từng điều động, nhưng những chiến

dịch lâu lâu vẫn sẽ xảy ra.

Ô Nam mấy năm trước an tĩnh chút, mấy năm qua lại bắt đầu quấy rầy biên cảnh, thậm chí tại dân vùng biên giới bên trong có truyền thuyết, nói Đại Thịnh lập quốc bất chính, Lý thị sẽ bị chết oan chết uổng, đời đời mất sớm, sớm muộn gì thiên hạ cũng nằm trong tay của Dương thị.

Không khéo là Cao Tông cũng mất sớm, Hiền Tông tuổi trẻ cũng bệnh nặng mà chết, càng làm theo truyền thuyết ấy có tính chân thực hơn.

Lý Dụ là lần đầu tiên được Tiêu Từ Giản kể chuyện này Lời đồn đại này quá mức ác liệt, cũng không có chứng cứ, tuy dân gian đồn ầm lên, nhưng trong triều lại được bưng kín lại, kiên quyết không dám ở trước mặt hoàng đế nhắc tới, ai cũng sợ nói ra đụng vào rủi ro, cho đối thủ có ngược điểm công kích.

Thời điểm Tiêu Từ Giản nói ra, Lý Dụ nghe chỉ cảm thấy một luồng phát tởm.

Đương nhiên hắn không tin vào chuyện này, chỉ là lời nguyên gầm gầm gừ gừ nguyên rủa có phong cách như vậy, hắn không chịu nổi.

Trời tối, thời điểm yên ắng nằm ở trên long sàng ngẫm lại, Lý Dụ liền chợt vui vẻ chợt buồn bực lên. Nhìn thái độ Tiêu Từ Giản đối với hắn, hắn càng ngày càng chờ đợi, ít nhất đối với quan hệ quân thần như vậy đó là chuyện vui. Nhưng quan hệ của bọn họ là quân thần quân thần, mối quan hệ này không có tính khả thi để phát triển đến mối quan hệ kia, đó là chuyện buồn.

Thời điểm Lý Dụ mông lung muốn ngủ, trong lòng hắn không nhịn được tự giễu_____ Điều nào đây a điều nào đây, đối với hắn mà nói, rốt cục điều nào mới tốt, làm vua của Tiêu Từ Giản hay là làm tình nhân của Tiêu Từ Giản đây.

44. Chương 44

Ngày thứ hai, thời điểm Lý Dụ nhìn thấy Tiêu Từ Giản, ánh mắt hai người đụng nhau, Lý Dụ cảm thấy muốn nói rồi lại thôi, trong lòng hắn muốn nói rất nhiều chuyện, nhưng cũng không biết nói với Tiêu Từ Giản thế nào cho phải.

Cũng may Tiêu Từ Giản vĩnh viễn bình tĩnh hơn so với hắn.

Chuyện lớn hơn nữa cũng phải từng bước từng bước thực hiện, hoặc là nói, chính là vì đại sự, cho nên mới muốn đem căn cơ xây cho vững chắc, không thể qua loa.

Trước mắt còn có một việc lớn, trong triều bắt đầu chuẩn bị khoa cử. Năm ngoái bởi vì Hiếu Tông hoàng đế băng hà, bởi vậy khoa cử tạm dừng. Năm nay bắt đầu tất cả mọi chuyện đều được thực hiện lại, khoa

cử là việc lớn, rất sớm đã được bắt đầu chuẩn bị.

Theo Lý Dụ biết, thế giới này khoa cử là được bắt đầu từ Đại Thịnh hướng, cho đến bây giờ bắt đầu được khoảng mười năm, bởi vậy không có trong ấn tượng của Lý Dụ, thời kỳ này khoa cử được tổ chức trong một quy củ cứng nhắc.

Khoa cử lúc này còn đang ở thời gian bắt đầu, bởi vậy còn rất nhiều chỗ trống cần được cải tiến. Nhưng người ở thời đại này cũng không ý thức được, khoa cử sẽ tồn tại được đến đời nào. Nhưng Lý Dụ biết.

Khoa cử trước mắt, các thư sinh rất nhanh liền tụ tập đến kinh thành, vài tháng nữa sẽ bắt đầu thi, tháng 4 năm sau sẽ có kết quả. Mọi người đề nói, mùa xuân trong kinh thành là mùa đẹp nhất, không chỉ hoa nở khắp thành, mà bởi vì mùa xuân cũng là thời điểm các thư sinh đến tụ tập trong kinh, hội thơ, thi, văn đều được tổ chức nhộn nhịp, hăng hái.

Lý Dụ cho rằng đây là năm thứ nhất của Duyên Bình, cần làm những hoạt động để kỷ niệm, liền đề xuất, năm nay những người được chọn đậu sẽ tăng lên, để cho đám thư sinh vui mừng một chút.

Ngày hôm đó, về đề nghị của hoàng đế, Tiêu Từ Giản biểu thị nghiên cứu một chút, sau đó??? Sẽ không có sau đó.

Ngày hôm sau, Lý Dụ lại nghĩ tới đến chuyện này, mắt thấy gần đến thời gian thi, nhân số được tuyển chọn cũng nên đưa ra. Vì vậy hắn liền hướng Tiêu Từ Giản hỏi.

Tiêu Từ Giản hỏi ngược lại hắn: “Bệ hạ muốn tăng thêm bao nhiêu người?”

Lý Dụ suy nghĩ một chút nói: “Tiến sĩ khoa khoảng ba mươi người.”

Tiêu Từ Giản lập tức nói: “Nhiều lắm.”

Lý Dụ đã xem qua trước, mấy năm qua tiến sĩ được chọn chỉ có 23 người, có khi chỉ có 10 người. Hắn vừa lên tiếng muốn ba mươi người là nhiều lắm, hắn biết nhiều như vậy, Tiêu Từ Giản sẽ không thể đáp ứng.

“Không nhiều, làm sao thể hiện hoàng ân cuộn cuộn?” Hắn chỉ là đang cùng Tiêu Từ Giản cò kè mặc cả.

Tiêu Từ Giản hỏi hắn: “Bệ hạ, nếu thật sự lấy ba mươi tên tiến sĩ, bệ hạ dự định làm sao an bài bọn họ? Sang năm bệ hạ sẽ dự định như thế nào?”

Lý Dụ nói: “Tuyển chọn tiến sĩ rồi an bài bọn họ, đây chính là chức trách của thừa tướng...”

Về phần sang năm, những thí sinh kia sẽ ra sao —— sang năm đương nhiên không thể nhận nhiều người

như vậy. Lý Dụ cũng rất rõ ràng, hàng năm đều không cần những người thừa thãi quá nhiều, nếu thừa lại thì chính là một vấn đề lớn.

“Về phần sang năm, thí sinh sang năm chỉ có thể trách chính mình vận khí không tốt.” Lý Dụ lời vừa thốt ra. Tiêu Từ Giản liền liếc mắt nhìn hắn, ánh mắt kia khá không đồng ý, tựa hồ chê trách hoàng đế quá mức tùy hứng.

Lý Dụ chỉ là cười, hắn cố ý nhỏ giọng, tới gần Tiêu Từ Giản ôn nhu nói: “Thừa tướng, sau khi xuất binh chắc sẽ có chỗ để dùng, chiêu mộ nhân tài, còn sợ không dùng được?”

Tiêu Từ Giản mới không dễ dàng dao động như vậy, hơn nữa y cũng biết hoàng đế là đang cò kè mặc cả, y cũng biết hoàng đế đang muốn làm lung lạc lòng người.

“Bệ hạ, ba mươi người là quá nhiều, ” y nghiêng đầu hướng hoàng đế nháy mắt một cái, đồng dạng ôn nhu nói, “Thần sẽ thật khó khăn.”

Y vừa quay đầu, chớp mắt một cái, phảng phất như trong không khí mang đến những vòng xoáy nhỏ, hấp dẫn Lý Dụ đến mục mị đầu óc.

“Ừm...” Lý Dụ hàm hàm hồ hồ, xem nữa quên chính mình nên nói cái gì. Hắn chỉ đang suy nghĩ_____may là Tiêu Từ Giản không phải là nữ nhân, không phải vì y sẽ làm vong quốc, mà hắn sẽ cam tâm tình nguyện vong quốc vì y.

“Kia.....Vậy lấy 20 người đi...”Lý Dụ nói. Hắn không tự chủ được, tự chủ động nhường nhịn y.

Tiêu Từ Giản nở nụ cười, lần này là thật sự cười, y không biết hoàng đế vì sao nhanh như vậy liền đồng ý, mà con số này cũng là con số y dự định hoàn toàn có thể đồng ý.

“Thần hiểu rồi.” Y nói.

Tuy tháng 9 mới bắt đầu thi, nhưng đầu xuân đã có thí sinh đến kinh thành. Con nhà giàu có liền thuê một gian phòng, càng gần Quốc Tử Giám càng tốt. Nếu không giàu sang sẽ cùng nhau thuê một phòng ở chung, còn có thể thuận tiện bàn luyện việc học. Còn có người sẽ đến chùa nhờ tá túc, tuy rằng cực khổ đôi chút nhưng vẫn có thể yên tâm học được.

Trước kia, Linh Tuệ tự là nơi cho thư sinh tá túc, nhưng vì đại hỏa năm ngoái đều bị thiêu trụi, những thí sinh từ nơi xa đến bây giờ mới biết chùa bị như vậy.

Vô Tịch được sư thúc nhờ vả, giới thiệu cho mấy thư sinh ở xa đến những chùa có thể tá túc được. Mấy thư sinh này đã đi thi mấy năm liền, năm nào cũng tá túc ở Linh Tuệ tự, nên quen biết với tăng nhân ở đây.

Thời điểm Vô Tịch nhìn thấy hoàng đế, cũng có nhắc đến việc này. Lý Dụ luôn kính nể đối với mấy người thư sinh này, không khỏi cảm thán một câu. Lý Dụ thấy Vô Tịch mặt hơi đỏ, nhưng khí sắc lại không tốt, có vẻ hơi mệt mỏi.

Lý Dụ trêu ghẹo nói: “Người một cái tiểu hòa thượng, mặt làm sao hồng như vậy?”

Vô Tịch thẹn thùng không nói, Lý Dụ rất thích cậu ngại ngùng, lại nói: “Nếu như có gì không khỏe, trăm lần gọi thái y xem cho người một chút.”

Vô Tịch chỉ nói không có chuyện gì. Nhưng sau khi trở về, Lý Dụ không yên lòng vẫn để cho thái y đi xem bệnh cho cậu, thái y trở về liền bẩm báo hoàng đế, nói là ốm vặt, không có gì đáng ngại. Chỉ là tạm thời không thể vào cung. Lý Dụ đương nhiên sẽ không miễn cưỡng, chỉ phái cung nhân đưa chút thuốc, nhắc cho Vô Tịch, kêu cậu hảo hảo dưỡng bệnh.

Vào tháng 3, Lý Dụ dựa theo Tiêu Từ Giản nói, trước tiên thăm dò ý tứ của mấy lão thần trong triều, đối với chuyện xuất binh về phía nam thấy thế nào.

Chủ yếu nhất chính là cái nhìn của Văn thái phó. Lý Dụ nghĩ, trong triều vừa có Tiêu Từ Giản làm chủ về binh quyền, vậy nhất định cũng có thể có người cho ý kiến. Văn thái phó cũng không nhất định đồng ý với ý tứ của Tiêu Từ Giản.

Không nghĩ tới Văn thái phó vừa nghe, thái độ vô cùng tự nhiên, nói: “Bệ hạ, xuất binh Ô Nam là đúng, lẽ ra nên sớm xuất binh.”

45. Chương 45

Văn thái phó không chút do dự, kiên quyết, làm Lý Dụ rất giật mình.

Hắn cứ tưởng thái độ của Văn thái phó sẽ không dứt khoát như vậy mà đứng về phía Tiêu Từ Giản. Lúc trước có chút chuyện nhỏ, Văn thái phó trước mặt hắn nói xấu Tiêu Từ Giản, nói y không được cái này, không xong cái kia. Ngược lại bây giờ có đại sự, Văn thái phó lại không có ý kiến gì.

Lý Dụ liền cảm thấy nghi hoặc.

Bất quá hắn vẫn như cũ nói: “Nếu Thái phó nghĩ như vậy, vậy thì không thể tốt hơn. Trong triều trên dưới một lòng, Ô Nam trận chiến kia xác định có thể hoàn toàn thắng lợi.”

Văn thái phó cười cười, nói: “Bệ hạ, thần cùng Tiêu thừa tướng, mặc dù có chút khập khiễng (khúc mắc), nhưng làm theo việc công, tâm ý đều không khác y nhiều.”

Lý Dụ đương nhiên không tin lời này hoàn toàn, nhưng lời này cũng không có kẻ hở nào.

Văn thái phó liền nhẹ nhàng đem đề tài này bỏ qua, chuyển đến nói tới khoa cử cùng những chuyện khác. Lý Dụ trong lòng lại có một loại dự cảm, lão hồ ly này, sẽ không thể không lấy chuyện này làm văn tế.

Văn thái phó trước khi đi, Lý Dụ vẫn là không nhận được lại hỏi một lần: “Đối với chuyện phía nam xuất binh, Thái phó xác thực không có dị nghị?”

Văn thái phó đã run rẩy đứng lên, nghe đến hoàng đế hỏi như vậy, cũng không ngồi trở lại đi, chỉ nói: “Bệ hạ...”

Lý Dụ kính lão, tiến lên giúp đỡ hần một cái, nghe hần nói hết lời.

“Thần cho là, phía nam nạn trộm cướp, đã sớm nên xuất binh, tiểu quốc này, chỉ là giặc cỏ mà thôi. Thừa tướng chờ tới hôm nay, e rằng tự có suy tính, ” ông dừng một chút, “Tự có suy tính của y a...”

Lý Dụ biết có ý tứ bên trong lời nói của ông ta. Bên trong lời này còn có ý trách Tiêu Từ Giản. Nói chung là sớm cũng lại không làm, muộn cũng không làm. Tiêu Từ Giản đề xuất ra việc này, nhất định là có tư tâm ở bên trong.

Lý Dụ tại cười thâm trong lòng, giả vờ nghe không hiểu.

Văn thái phó đối với chuyện xuất binh chỉ dám nói bóng nói gió, nói chung là tất xấu mãi mãi cũng sẽ không bỏ được, Lý Dụ mới sẽ không dễ dàng bị ông ta khiêu khích.

Đến tháng 3, những đại thần đều biết việc xuất binh đến phía nam. Tiêu Từ Giản an bài hai nhóm thảo luận việc đóng quân cùng xuất binh. Lần đầu sẽ cử một vạn binh lính, đều là tinh binh Hãn Mã, trong đó có 2 ngàn ở kinh đô, kế hoạch trong bốn tháng sẽ hoàn tất được việc đóng binh..

Lý Dụ là lần đầu tiên tham gia cái gọi là hội nghị quân sự, đương nhiên so với thời điểm hần diễn trên phim sẽ khác nhau, vì trong tay hần có kịch bản nên hần không lo lắng.

Lúc này hần đang ngồi trong hội nghị, bên chỉ có mặt bên ngoài trấn định mà thôi. May mà Tiêu Từ Giản ngồi bên cạnh hần, làm hần cũng bớt lo lắng không ít.

Sau khi kết thúc hội nghị, Lý Dụ mới thanh tỉnh lại, hần kêu Tiêu Từ Giản với những người khác lại, nói cho bọn họ biết qua hai ngày nữa trong cung sẽ có tiệc ngắm hoa. Ngắm hoa vào tháng 3 cũng là tập tục hằng năm, khi tháng 3, trong kinh thành cảnh xuân tươi đẹp, chim lớn chim nhỏ không ngừng bay tới. Hoàng đế cũng từng ngắm qua một lần, cũng chưa có tổ chức tiệc mời quần thần. Mắt thấy đây là thời điểm hoa nở đẹp nhất, nếu không tổ chức liền sẽ không kịp a.

Tiệc ngắm hoa trong cung là việc thường làm, cũng không kỳ lạ gì. Hoàng đế nói, mọi người đương nhiên đáp ứng. Bất quá Lý Dụ lại nói: “Tiệc ngắm hoa lần này, trẫm muốn bố trí chút điều kiện.”

Có người cười nói hỏi: “Bệ hạ là muốn thi thơ?”

Lý Dụ lắc đầu một cái, nói: “Chỉ là một lên yêu cầu, thỉnh chư vị mặc đồ đỏ, không quần đỏ như thế nào, chỉ cần đỏ là được. Ai muốn mặc màu lam, xanh biếc, vàng, thì không cho tham gia.”

Tất cả mọi người nở nụ cười, Tiêu Từ Giản cũng mỉm cười.

Lý Dụ nhìn y, trầm nghĩ, hẳn mới không quần người khác mặc cái gì, hẳn chỉ là muốn xem Tiêu Từ Giản mặc đồ đỏ mà thôi. Hẳn thường thường nghĩ, Tiêu Từ Giản trong nóng ngoài lạnh như vậy, rất thích hợp mặc đồ đỏ.

Hoàng đế đề nghị chuyện này là muốn có thu vui mới để xem, tiệc ngắm hoa dù sao cũng nên có chút phong lưu. Đại quan lại cũng không có dị nghị.

Tiêu Từ Giản không đem chuyện này để ở trong lòng. Không nghĩ tới y mới vừa về nhà, trong cung ban thưởng đã đến. Trong cung có ban thưởng cũng không kỳ quái, lần ban thưởng này lại là mấy xấp vải màu đỏ tím đan kim cẩm. Trong cung truyền đến ý tứ của hoàng đế: Thỉnh thừa tướng dùng vải vóc này cắt may thành bộ đồ mới, tại tiệc ngắm hoa phải mặc bộ đồ từ vải này mới có thể tham dự.

Đám vải vóc này là hàng dệt bằng máy ty tân được đưa vào trong cung, trong đó tử hồng đan kim cẩm xinh đẹp nhất, tổng cộng mới mười thước. Lý Dụ thưởng bốn thước cho Tiêu Từ Giản.

Tiêu Từ Giản cũng không rõ vải vóc này được xuất xứ từ nơi nào, chỉ biết hoàng đế vô cùng muốn y mang. Y kiểm tra lại vải vóc, tuy vô cùng hoa lệ nhưng cũng không quá phàn, vì vậy gật gật đầu, kêu người đem đi may y phục.

Đến tiệc rượu ngày ấy, mọi người quả nhiên đều mặc y phục đỏ. Xuân sắc mọi nơi, hoa vừa mới bắt đầu rơi, quanh cảnh đều là một màu xanh non.

Văn thái phó đã già liền mặc màu tương, xem như cũng gần giống mà đỏ, Hàn Vọng Tông mang màu đỏ thắm, rất hợp với chủ rể. Còn Phùng Hữu Viễn, mang một bộ sắc hoa đào, đứng ở dưới hoa, vô cùng trên hoa ghẹo nguyệt.

Những người hoặc đậm hoặc nhạt, đều mang mang màu đỏ. Nhưng cũng không có ai lóa mắt như Tiêu Từ Giản_____ít nhất trong mắt Lý Dụ là vậy. Tiêu Từ Giản quả nhiên mang bộ được mang từ vải hẳn mang tới, đầu đội mũ quan vàng ròng, Lý Dụ liếc mắt một cái là có thể ở trong đám người nhìn thấy y.

Người như vậy, mới xứng đáng với cảnh đẹp nơi đây, mới có thể gọi là thưởng xuân. Lý Dụ chỉ là liếc mắt nhìn Tiêu Từ Giản, uống cạn một chén rượu lớn.

Sau tiệc rượu, Lý Dụ hơi say, chỉ cùng Tiêu Từ Giản nói chuyện.

Tiêu Từ Giản uống cũng không nhiều, sắc mặt như thường, chỉ là khóe mắt hơi ửng hồng. Lý Dụ nhìn, xem không nhận được thân thủ đi sờ một cái, hắn nghĩ chuyên gia trang điểm tốt nhất cũng không thể trang điểm được màu sắc kia.

Nói đến trang điểm... “Ngày hôm nay Phùng Hữu Viễn đánh phần, thừa tướng nhìn ra được không?” Lý Dụ nói liền không nhận được cười nhạo lên tiếng.

Tiêu Từ Giản đương nhiên không nhìn ra, y hoàn toàn không chú ý. Lý Dụ dựa vào men say, giả ngây giả dại, hắn tiếp tục cười nói: “Buồn cười a buồn cười, bản thân anh ta cũng được coi là mỹ nam tử, bất quá quá mức tự luyện... Cái này không được. Đương nhiên rồi, điều này không cần ai nói cũng biết, như vậy không phải là tự ti chính là ngu xuẩn, không tự mình biết mình...”

Tiêu Từ Giản một bên nghe hoàng đế nói, một bên nghe. Y biết nói trị quốc ra sao, nhưng cũng không biết nên đáp lại hoàng đế như thế nào, cũng không biết đánh trống lảng.

Lý Dụ ngừng lại, bỗng nhiên nói: “Ai! Thừa tướng...”

Tiêu Từ Giản không biết hắn đột nhiên cảm khái cái gì, chỉ ôn hòa nói: “Thần ở đây.”

Lý Dụ muốn hỏi y, người biết không. Người có biết mình đẹp như thế nào không? Người khi nào mới biết được, người sẽ làm thế nào mà biết được. Người biết có bao nhiêu người ái mộ người không?

Tiêu Từ Giản nhìn về phía hắn, nhìn thấu hoàng đế có chuyện muốn hỏi.

“Bệ hạ, nếu như có cái gì khổ não, không ngại nói thẳng. Thần nhất định biết gì nói vậy.”

Lý Dụ không nói lời nào, hắn quay đầu đi, nhìn hoa đào hoa lê, hoa đào hoa lê không nói lời nào, hắn không nói ra được. Câu hỏi kia nói ra khỏi miệng cũng quá khinh bạc.

Hắn thấy được một thân hoa phục của Tiêu Từ Giản, cũng đã đủ rồi. Hắn đã biết đáp án —— đùa gì thế, Tiêu Từ Giản người như vậy, làm sao sẽ không tự mình biết mình.

“Không cần để ý...” Lý Dụ giương giương chén rượu, “Trăm ngày hôm nay không muốn nghĩ chuyện quá phức tạp. Ngắm hoa là tốt rồi.”

46. Chương 46

Tiêu Từ Giản nghĩ nghĩ, y ngày hôm nay cũng không có nói tới bất kỳ công vụ gì, hoàng đế vì sao lại cảm thấy được mình sẽ nói với hoàng đế những chuyện phức tạp?

... Không chừng hoàng đế say thật rồi.

Hồi tưởng lại quan hệ của y cùng với hoàng đế trong hai năm nay, cũng thật là xoay chuyển tình thế. Chính y cũng không nghĩ đến y sẽ cùng Nhữ Dương vương như vậy... thuận lợi. Y nhiều ít gì cũng là cảm khái. Từ trước nghe nói qua có công tử bột hoàn toàn tỉnh ngộ, hiểu học, chỉ là xưa nay không thấy tận mắt. Nhữ Dương vương phen này đột nhiên biến hóa, nói là thoát thai hoán cốt, cũng kém xa.

Tiêu Từ Giản cảm thấy được chính mình đối với hoàng đế nên nói chút lời thật lòng.

Y ngấm hơi say hoàng đế, nói: “Bệ hạ phong độ cùng Cao Tông hoàng đế càng ngày càng giống nhau.”

Lý Dự không có say đến không tỉnh táo, lời này của Tiêu Từ Giản là đang tán dương hẳn.

Đối với Cao Tông hoàng đế, Lý Dự cũng có nghiên cứu qua người phụ thân chưa từng gặp này. Người này là người tuấn mỹ phong lưu. Trong hậu cung có truyền thuyết liên quan đến phi tử. Cao Tông hoàng đế sủng một người, liền sủng nàng ta lên trời. Mẹ đẻ của Nhữ Dương vương, Vân quý phi cũng là vị phi tần được sủng ái nhất, nhưng lại qua đời. Cao Tông hoàng đế cực kỳ đau buồn, bởi vậy Vân quý phi lúc sắp chết đưa ra đề nghị phải cho nhi tử một khối đất phong giàu có và đông đúc, Cao Tông cũng đáp ứng một tiếng.

Ngoại trừ Vân quý phi, còn có hoàng hậu, còn có n vị phi tử, nữ quan, cung nữ, ca kỹ, mỗi người đều có một đồng cổ sự. Lý Dự cảm thấy được vị Cao Tông hoàng đế sinh hoạt như vậy ở hậu cung vì vậy có thể cho hậu thế tư liệu làm những bộ phim kịch tính, võ một cái liền có thể đem đến cho khán giả một bộ phim cung đấu dài hơn 80 tập cũng được.

Bất quá, ở hậu cung Cao Tông có nhiều tình yêu nam nữ khúc mắc, rắc rối nhưng khi bàn đến chính sự cũng chẳng hề ngu ngốc, còn để lại những chiến tích lẫy lừng. Chỉ là dụng binh dẹp loạn phương bắc chiến công lừng lẫy như thế liền được ghi vào sách sử, chứ nói chi là danh thần mà Cao Tông để đề bạt.

Đời này của Cao Tông hoàng đế, người nên ngủ cũng đã ngủ, chuyện nên làm cũng đã làm, nếu không phải vì mất sớm, thì đời này cũng coi như không có gì tiếc nuối.

Lý Dự là biết Tiêu Từ Giản là đang khen hẳn, thật tâm khen hẳn. Dù sao dưới góc nhìn của y, Cao Tông hoàng đế là một vị hoàng đế tốt. Thắng nam, một đám cổ đại thắng nam, tuyệt đối sẽ không quan tâm một vị hoàng đế sinh hoạt hậu cung đen tối, nếu như sinh hoạt như vậy được coi là đa tình phong lưu.

Lý Dự cười nhẹ một tiếng, hẳn hỏi Tiêu Từ Giản: “Phụ hoàng năm đó vô cùng sủng ái mẫu phi ta... Bất quá cũng yêu không ít những người khác đi. Thừa tướng cảm thấy được ông ta chân chính để người khác

trong lòng sao?”

Cao Tông hoàng đế chân chính để ở trong lòng chính là giang sơn xã tắc. Nhưng bởi vì thần sắc hoàng đế lúc này thoát nhìn quá thương cảm, y nói: “Cao Tông đối với Đức Ý hoàng hậu, có thể nói là khác biệt với những người khác.”

Đức Ý hoàng hậu chính là Vân quý phi sau đó được truy phong. Y là đang an ủi hoàng đế.

Nếu là Nhữ Dương vương chân chính, nghe Tiêu Từ Giản nói ra như vậy, khoảng chừng thật sẽ cảm thấy vui mừng. Bất quá Lý Dụ không phải, hắn vẫn là cười, nói: “Thừa tướng, ngươi và ta đều rõ ràng, Cao Tông là người như vậy, ông ta yêu nhất chính là bản thân mình. Ông ta không tồn tại cái chân chính, cái duy nhất kia.”

Tiêu Từ Giản nói: “Bệ hạ say rồi.”

Y vốn nên nói hoàng đế không nên thất thố như vậy, nhưng hoàng đế lúc này, làm y thật nhớ lại Cao Tông. Y có chút ngạc nhiên, hoàng đế đến cùng là muốn nói cái gì.

Lý Dụ nói: “Được rồi, trẫm là say rồi. Đại khái là say rồi mới có thể nói những lời này. Mà trẫm cũng không phải Cao Tông, cũng sẽ không mô phỏng theo Cao Tông. Trẫm chỉ muốn...”

Hắn nhìn về phía Tiêu Từ Giản. Tiêu Từ Giản trong mắt có ý cười, nhưng rất thần nhiên, đối với hoàng đế sắp sửa nói cái gì, như biết được toàn bộ, vừa giống như không cảm giác chút nào. Hắn dừng một phút chốc, mới nói tiếp.

“Trẫm sẽ đem một người chân chính để ở trong lòng, chỉ cần một người.” Hắn không nhìn Tiêu Từ Giản, chậm rãi nói.

Tiêu Từ Giản cũng không muốn khuyên can nên làm hoàng đế phải một lòng một dạ vì quốc gia, y dù sao cũng từng là người như vậy, y ít nhiều gì cũng hiểu được, người trẻ tuổi sẽ có những ý nghĩ khác người. Năm đó Cao Tông hoàng đế cũng từng nói với y: “Thời điểm mười mấy tuổi, thật sự coi chính mình có thể toàn tâm toàn ý với người mộng, mãi đến tận đầu bạc, kỳ thực vẫn không thể... Hoàng đế không thể làm được.”

Mà giờ khắc này Tiêu Từ Giản chẳng lập tức đánh vỡ ảo tưởng của hoàng đế, y chỉ nói: “Bệ hạ sẽ sớm ngày tìm được tình yêu.”

Lý Dụ nhẹ giọng cười cười.

Đối thoại không đầu không đuôi cứ vậy mà kết thúc. Một chốc sau sau sắc mặt hoàng đế liền bình thường trở lại, ngồi xem những ca kếp biểu diễn, vỗ tay tán thưởng, cười gọi cung nhân đem hoa tươi phân cho các vị đại nhân. Phân đến Tiêu Từ Giản trong tay chính là một cành đào lớn đang rủ xuống.

Tiêu Từ Giản nhìn chăm chăm hoa này suy nghĩ một phút chốc, chỉ cảm thấy sâu trong ký ức tựa hồ giữ lại một điểm hồi ức, mà hoa này kỳ thực rất tầm thường, y làm sao cũng không nghĩ ra được.

Y không quay đầu lại, không nhìn thấy hoàng đế mỉm cười, đó là một điểm nhắc nhở, cũng là một điểm ám chỉ.

Rất nhanh đến thời điểm chạng vạng, chúng thần đều rời khỏi, hoàng đế vẫn không rời Đông Hoa cung.

Lý Dụ kêu cung nhân ở trong vườn ngự uyển treo đèn lên, rượu còn dư lại cùng đồ ăn điểm tâm đều ban thưởng cho cung nhân, cho bọn họ ở trong hoa viên tùy ý chơi đùa một phút chốc.

Gió đêm ẩm áp đưa hương hoa, tiểu các cung nữ ngồi thành một đoàn đầu thảo, tiếng cười từng trận. Hoàng đế ngồi ở chỗ cao, nghe tiếng cười vui vẻ kia, tâm tình cũng khoan khoái rất nhiều.

“Cho những đào kép kia nghỉ ngơi đi thôi.” Lý Dụ dặn dò.

Hắn suy nghĩ một chút lại hỏi: “Hôm nay nhạc công là có người thay đổi sao? Nghe có chút lạ.”

Cung nhân phụ trách đào kép lập tức bẩm báo: “Người đàn tỳ bà cùng với người thổi sáo bị thay đổi.”

Lý Dụ a một tiếng, hắn nhớ tới mình tựa hồ đã từng ban thưởng cho một người thổi sáo, hỏi: “Là người thổi sáo mà trẫm ban thưởng sao?”

Cung nhân đáp lại phải.

Qua ngày thứ hai, hoàng hậu mời tiệc các cáo mệnh phu nhân. Hoàng hậu đối với các cáo mệnh phu nhân không có yêu cầu toàn bộ mặc đồ đỏ, chỉ có điều mỗi người đều phải mang một đồ vật màu đỏ theo, hoặc là khăn, hoặc là khoác lụa, hoặc là túi thơm. Đủ loại hoa thơm cỏ lạ, tranh kỳ đấu điểm, vô cùng náo nhiệt.

Phùng hoàng hậu đeo vòng hoa vàng ròng, phối hợp khuyên tai trân châu, có thể nói hào hoa phú quý sáng rực rỡ, tất cả mọi người than thở không thôi. Nữ quan bên cạnh hoàng hậu liền cười nói: “Đây chính là bệ hạ tự mình cho hoàng hậu chọn lựa đồ trang sức, nói màu sắc như vậy mới hợp với hoàng hậu.”

Mọi người lập tức tâm linh thần hội, tán thưởng Đế hậu ân ái, bệ hạ ánh mắt vô cùng tốt. Phùng hoàng hậu chỉ là mỉm cười.

Bộ này đồ trang sức đúng là hoàng đế chọn, quả thật cũng nói nàng thích hợp với những thứ như vậy. Nhưng cũng cách Đế hậu ân ái hoàn rất xa. Phùng hoàng hậu không rõ đến cùng có bao xa, nhưng nàng rõ ràng, hoàng đế cũng không có ý đó. Hoàng đế đối với nàng tốt, chỉ là bởi vì nàng là hoàng hậu, là chính thể của hắn, cũng không phải là vì hắn yêu nàng.

“Anh nhi, đến đây.” Phùng hoàng hậu bắt chuyện Trịnh Anh, gọi nàng ta đến trước mặt nói chuyện. Trịnh Anh cùng Tiêu Hoàn tâm hôn, trong cung quý phụ đều thích trêu ghẹo nàng.

Trịnh Anh cũng không mắc cỡ, thoải mái nói giỡn trước mặt hoàng hậu. Lúc trước mấy trưởng bối của Tiêu gia là vì vừa ý phúc tướng của nàng ta, vô cùng đáng mừng.

Hoàng hậu nói vài lời, từ trên tay gỡ cái vòng tay cho nàng ta, rồi mới thả đi.

Lúc này lão phu nhân của Phùng gia cũng tới, hoàng hậu thỉnh lão phu nhân tiến vào nội thất nói chuyện.

Phùng gia lão phu nhân là tổ mẫu Phùng hoàng hậu. Thời điểm Phùng hoàng hậu chưa lấy chồng cùng lão phu nhân thân nhất. Bất quá lão phu nhân đi đứng bất tiện, tuy có danh cáo mệnh, nhưng chỉ tiến cung xem qua hoàng hậu một lần. Đây là lần thứ hai.

Phùng hoàng hậu nhìn thấy tổ mẫu cũng không khởi động dung, gọi người lĩnh Đại hoàng tử lại đây, gấp gỡ bà cổ.

Phùng gia lão phu nhân thấy vậy tự nhiên là vô hạn vui mừng, một tâm can như vậy, chỉ là đau không tới. Hai người cảm khái xong, hoàng hậu gọi người đem Đại hoàng tử mang đi, lại gọi những người không có liên quan lui ra. Lão phu nhân liền hỏi: “Những sự tình còn lại cũng không cần quản, chỉ cần hoàng đế đối với con tình sâu đậm như vậy đủ rồi.”

Phùng hoàng hậu cười khỏ, lắc đầu một cái. Nàng không nói ra được.

Lão phu nhân nhìn thần sắc của nàng, không khỏi kỳ quái, thấp giọng nói: “Nhưng là...”

Phùng hoàng hậu nói: “Bệ hạ đối với con không có tâm kia, chẳng qua là xem như vợ chồng son.”

Lão phu nhân nói: “Này là đủ rồi. Hẳn một hoàng đế, có thể coi trọng thê tử kết tóc, đã đủ tốt rồi.” Bà ta nói tiếp: “Bá phụ con cùng Phùng Hữu Viễn nơi đó cũng phải có tin tức, nói bệ hạ cuối năm nay hoặc muộn nhất sang năm sẽ đối Ô Nam dụng binh, hoàng hậu có thể chiếm được tinh thần này, đây chính là cái lúc mấu chốt.” Bà ta liền cầm tay của hoàng hậu.

Phùng hoàng hậu gật gật đầu, mắt tập trung nói: “Con rõ rồi.”

Lão phu nhân liền cầm tay Phùng hoàng hậu một chút, Phùng hoàng hậu ngẩn ra, lần này trong lòng nàng đã hiểu ra rồi.

Phùng gia quan tâm nhất chỉ có một chuyện, chính là vị trí Thái tử. Hoàng đế nếu như sẽ đối Ô Nam xuất binh, thời cuộc rất có thể sẽ biến hóa. Cũng sẽ không biết chuyện gì sẽ xảy ra. Hơn nữa lập Thái tử là việc có thể ổn định lòng người. Nàng xác thực cần phải để ý kỹ.

Thời điểm tháng 4 đã hết hương hoa, trong kinh cũng không có những người kết bè kết lũ đi ngắm hoa nữa. Thời điểm cuối xuân mọi người đều lười nhác lên, chỉ có thư sinh đang tá túc chùa chiền còn đang cực khổ.

Thời điểm hừng đông, Vô Tịch khoác quần áo ngồi ở trên bậc thang, cậu có thể nhìn thấy mặt trời còn chưa lên, hoa lá ngưng tụ nước sương. Cậu mấy ngày nay đặc biệt uể oải, tựa hồ chỉ có thời điểm hừng đông, đầu óc mới đặc biệt tỉnh táo chút.

“Ba!” Một tờ giấy đoàn đập trúng đầu của cậu.

Vô Tịch quay đầu, nhìn thấy cửa sổ đối diện được đẩy ra, có một thư sinh cột nhả hương cậu vẫy tay.

Vô Tịch nhận ra người kia, đó chính là thư sinh được sư thúc uỷ thác cậu giúp đỡ tìm nơi tá túc, gọi là Phương Đàm. Phương Đàm lưng hùm vai gấu, như cái vũ phu, không giống thư sinh, nhưng mà sư thúc nói cho Vô Tịch biết Phương Đàm khá có tài hoa, đáng tiếc xuất thân bản hàn, ở kinh thành không có chỗ dựa. Thi mấy năm không trúng, càng ngày càng nghèo.

Vô Tịch vừa vặn ở Bích Hoài sơn dưỡng bệnh, cùng Phương Đàm làm hàng xóm. Mà hai người rất ít trò chuyện, Vô Tịch cũng không muốn nói với người này. Nhưng không biết, hôm nay quỷ thần xui khiến giống nhau, Vô Tịch đi tới.

Trong phòng Phương Đàm, trà đều không có, chỉ cho Vô Tịch rót chén nước. Phương Đàm liền hỏi: “Ta chú ý cậu đã nhiều ngày, tiểu sư phụ là có bệnh gì? Sao không thấy khá? Ta là một người học tập, bắt mạch cũng là có thể.”

Vô Tịch nói: “Đã sắp tốt rồi, chỉ là có chút lười biếng vô lực mà thôi.”

“Tiểu hòa thượng, lại đây trò chuyện đi!”

Phương Đàm cùng cậu đàm luận một chút, nói: “Ta nghe đại hòa thượng nói, cậu từng vào cung, vì bệ hạ mà giảng kinh, này rất ghê gớm. Bệ hạ là người như thế nào?”

Vô Tịch không muốn nhiều lời về việc này, chỉ nói: “Bệ hạ rất nhân từ hòa ái.”

Phương Đàm thấy hỏi không ra cái gì, cũng không tức giận. Anh ta liền nhìn kỹ Vô Tịch một chút, nói: “Tiểu sư phụ trên người có hoàng ân, phải có tinh thần phấn chấn mới phải, làm sao vẫn là mặt mày ủ rũ, rầu rĩ không vui?”

Vô Tịch không nhận được phản bác: “Đây chỉ là đang suy nghĩ về đời người.”

Phương Đàm cười nói: “Được, được, được. Nguyên lai tiểu sư phụ bỏ lỡ hồng trần.”

Anh ta ngắm lại, mở ra gòm gỗ, lấy một bao sách, đưa cho Vô Tịch: “Tiểu sư phụ không muốn cả ngày tụng kinh, xem chút sách giải trí cũng được mà.”

Vô Tịch cho là anh ta đưa sách không đúng đắn sách, không chịu nhận. Phương Đàm cười ha ha, nói: “Yên tâm, chỉ là chút thơ ba trăm, xuân thu chiến quốc mà thôi.”

Vô Tịch mở ra xem quả nhiên là vậy, nhân tiện nói: “Chuyện này sao lại là chuyện giải trí đâu? Khoa cử không phải là chuyện quan trọng sao?”

Phương Đàm nói: “Đối với người tầm thường như chúng ta mà nói là chữ khảo, đối với tiểu sư phụ mà nói, không phải là sách giải trí sao?”

Vô Tịch không có lời nào để nói, liền nhận lấy, tán gẫu làm tiêu khiển.

Qua đoạn thời gian nữa, trong cung lại có người tới hỏi tình huống của Vô Tịch, Vô Tịch nói tinh thần tốt lắm rồi, liền trở về Đại Hưng tự. Hoàng đế nghe nói Vô Tịch trở về, liền triệu cậu vào cung.

Lý Dự nhìn thấy Vô Tịch, lập tức đem từ đầu đến chân nhìn một phen, mới nói: “Bị bệnh một hồi, gầy không ít.”

Nguyên bản khuôn mặt còn có chút tính trẻ con bây giờ đã rút đi, hoàn toàn là bộ dáng của thanh niên.

Lý Dự thông lệ hỏi một chút Vô Tịch ở bên ngoài hiểu biết. Vô Tịch do dự một chút, cũng không nói gì lên đến người đem cho cậu “Sách giải trí” _____ Phương Đàm.

Thời điểm Giảng kinh, Vô Tịch lần này chuẩn bị không đủ, chỉ là nói sơ lược, phần lớn là nội dung đã nói qua. Bất quá hoàng đế cũng không phải là người chân chính yêu phật pháp, cũng liền tùy tiện như vậy vừa nghe, thần hồn không biết ở nơi nào.

Vô Tịch nói, hồn hoàng đế còn ở trên mây, một lát sau mới phục hồi tinh thần lại, thở dài, nói: “Lúc này chính là dễ dàng sinh bệnh...”

Vô Tịch nói mình đã toàn bộ tốt rồi. Hoàng đế mỉm cười, thương tiếc nói: “Trẫm biết đến, cậu trẻ tuổi, cần phải mạnh hơn nữa mới phải.” Lại rảnh lời nói vài câu, sau cùng lệnh cung nhân đưa Vô Tịch xuất cung.

Thời điểm Vô Tịch rời đi, nhìn thấy có hai cái ngự y vội vã đi vào, trong lòng cậu liền hiểu rõ, chẳng trách hoàng đế hôm nay hồn vía lên mây, xem ra là có ai bị bệnh, tựa hồ vô cùng nghiêm trọng, làm hoàng đế vô cùng quan tâm. Nhưng cậu không thể tùy ý tìm hiểu, không thể làm gì khác hơn là kiểm chế lại, cùng cung nhân rời đi.

Bị bệnh chính là Tiêu Từ Giản. Gần đây bận rộn, y bận tối mày tối mặt, thời điểm xuân hạ luân phiên,

bởi vậy phát sốt còn có chút ho. Tiêu Từ Giản tự nhận là người thường ốm vặt. Lý Dụ cũng không quản, một mạch phái bốn cái ngự y đi qua, thay phiên trong coi Tiêu Từ Giản, dáng vẻ như là đang đối đầu với đại địch.

Vốn là ốm vặt, lại có một đám ngự y và phủ Thừa tướng đều làm cho vô cùng căng thẳng. Hoàng đế thậm chí còn muốn xuất cung đích thân tới phủ Thừa tướng đi thăm bệnh, đương nhiên là bị Tiêu Hoàn ngăn cản.

“Bệ hạ nếu như đi thăm bệnh, trong triều sẽ khủng hoảng —— mọi người sẽ cho là thừa tướng đã bệnh thời kỳ cuối.” Lý Dụ đành phải thôi.

Tiêu Từ Giản ở nhà nghỉ ngơi hai ngày, thấy tốt tốt lắm rồi, đã bắt đầu ở nhà làm việc. Lý Dụ lúc này mới yên lòng lại, bất quá vẫn là truyền lời cho Tiêu Từ Giản, muốn y nghỉ ngơi nhiều hơn mấy ngày.

Tiêu Từ Giản ở nhà dưỡng bệnh, kỳ thực cũng không đến thanh nhàn. Hoàng đế do thân phận hạn chế không thể thăm bệnh, nhưng những người khác có thể. Tiêu Từ Giản chỉ nhìn qua như vậy một nhóm nhỏ, những việc cái khác cũng làm cho Tiêu Hoàn cùng Trịnh Anh cản.

Tiêu Hoàn đến tối muộn mới ứng phó xong người cuối cùng, vừa vặn Trịnh Anh bên kia cũng dọn dẹp xong quà tặng được mang tới. Vợ chồng son hỏi qua ngự y, đồng thời trở lại trong phòng.

Tiêu Hoàn hướng thê tử nói: “Mấy ngày nay khổ cực nàng, đa tạ.”

Trịnh Anh cười nói: “Cứ như vậy mà cảm ơn thiếp nha? Nghe nói hoàng đế sẽ cho hoàng hậu tự tay chọn lựa đồ trang sức đấy.” Từ sau khi thưởng tiệc xuân, trong kinh quý phụ không ai không biết hoàng đế đối với hoàng hậu ân ái.

Nàng đối Tiêu Hoàn cái gì cũng đều thoả mãn, một lòng luyến ái, chỉ là có lúc Tiêu Hoàn quá chừng chặc. Nàng cười nói: “Được, không cầu chàng vì thiếp mà tự tay chọn đồ trang sức, chàng có thể tự tay vì thiếp lấy trâm cài xuống đi.”

Nàng ở trước mặt cậu ta cúi đầu, Tiêu Hoàn không lên tiếng, nhẹ nhàng tháo xuống trâm phượng cao nhất.

Tiêu Từ Giản ở nhà nghỉ ngơi cũng không nhàn rỗi. Thời điểm tháng tư, tại Ô Nam biên cảnh đã tập hợp đủ 15 ngàn tên lính. Hơn nữa trú quân, cùng nhiều người như vậy hằng ngày cung cấp là vấn đề lớn. Từ khi bắt đầu đóng quân, vật tư liền ngày đêm không ngừng bắt đầu vận chuyển về biên cảnh.

Tiêu Từ Giản vẫn như cũ phải xử lý công việc hàng ngày, một bên nhìn chăm chăm đồ được cung cấp, một bên nhìn chăm chăm Ô Nam quốc, tin vẫn có động tĩnh đều không buông tha.

Tiêu Từ Giản sau khi khỏi bệnh vào cung tạ ân. Lý Dụ gặp mặt y giao một cái đàm luận, ngay lập tức liền biết đến Tiêu Từ Giản cũng không chịu nghỉ ngơi, chuyện nên làm y đều đã làm hết.

“Ai, thừa tướng...” Hoàng đế chỉ nói như vậy.

Tiêu Từ Giản oán thầm, hoàng đế mắc gì phải đem câu nói này làm câu cửa miệng vậy chứ, làm y cũng không biết hoàng đế đang cảm khái cái gì. Y tự nhận là thân thể rất khỏe mạnh, một bệnh vật như vậy cũng bình thường so với y.

Hai người nói chuyện chính vụ, Lý Dụ liền kiên trì lưu Tiêu Từ Giản ở trong cung dùng bữa.

Tiêu Từ Giản ăn không nhiều. Hoàng đế cũng mang theo tâm sự. Hai người đều là ăn không nói. Trong cung càng lặng lẽ, cung nhân thu thập bàn ăn. Lý Dụ mới nói: “Thừa tướng nếu như thực sự bận rộn, không bằng buổi chiều liền ở Lâm Hư các bên trong làm việc. Trẫm đã sai người đem nơi đó thu thập một phen, gian phòng khuếch trương lớn hơn chút, cũng thư thích hơn chút.”

Tiêu Từ Giản gật gật đầu, cũng không nói chuyện. Hoàng đế lại nói: “Trẫm buổi chiều cũng phải xử lý việc, phải học hết những bài giảng đã được giảng qua một lần.”

Hắn chọn một cách uyển chuyển mà nói cho thừa tướng, chính mình sẽ không tùy ý chạy đi Lâm Hư các.

Tiêu Từ Giản liền có cảm giác áy náy, bất quá vẫn là thận trọng nói: “Bệ hạ dụng công là vạn dân chi phúc.”

Lý Dụ liếc nhìn Tiêu Từ Giản. Thần sắc Tiêu Từ Giản hơi mệt mỏi, bất quá bởi vì một đôi mắt quá mức thần thái sáng láng, bởi vậy chẳng hề thấy tiêu tụy, trái lại nhìn qua tinh lực dồi dào.

“Thừa tướng, trẫm bây giờ thật như Cao Tông hoàng đế sao?” Lý Dụ hỏi Tiêu Từ Giản.

Tiêu Từ Giản không nghĩ tới hoàng đế còn nhớ câu nói kia, y trấn an hoàng đế: “Bệ hạ tương lai xác định có thể trở thành minh quân, sẽ đuổi sát Cao tổ.”

Lý Dụ liền biết y cái gì cũng không hiểu.

47. Chương 47

Mùa hè năm nay hoàng đế đi Bích Hoài sơn hành cung nghỉ hè. Năm nay bởi vì chuẩn bị dụng binh ở Ô Nam, bởi vậy đem săn bắn vào mùa thu hủy bỏ, khi mùa thu sẽ ở ngoài kinh làm trận xét duyệt, làm lễ tuyên thệ trước khi xuất quân. Hơn nữa thời điểm mùa thu còn có khoa cử bắt đầu thi, đối với trong triều sẽ là thời điểm bận rộn.

Lý Dụ chỉ cảm thấy năm nay tất cả đều là đại sự, thời gian căn bản không đủ. Bởi vậy mùa hè là thời gian

hiếm thấy dễ lấy sức.

Bích Hoài sơn kéo dài mấy chục dặm, là một đạo tắm bình phong thiên nhiên, bảo vệ kinh đô. Hành cung phân tán ở trong núi, phong cảnh cùng khí hậu tại mùa hè đều rất hợp lòng người.

Lý Dụ đến hành cung, vào chạng vạng, liền mang theo mấy đứa trẻ đi du thuyền.

Vườn ngự uyển cũng có thể du thuyền, nhưng hồ ở vườn ngự uyển còn lâu mới có thể sánh bằng hồ to lớn ở đây.

Lý Dụ mặc thường phục, nằm ở trên boong thuyền, xem mấy đứa trẻ lung tung vầy vầy cần câu, cùng các cung nữ cười đùa. Hắn gọi Đại hoàng tử: “A Cửu! A Cửu! Lại đây!”

A Cửu bạch bạch bạch chạy đến bên người Lý Dụ, Lý Dụ ngồi xuống cầm cần câu trong tay cậu bé, dạy: “Phải làm như vậy, nhẹ nhàng như vậy nè. Nhẹ chút, có hiểu không?”

A Cửu gật gật đầu. Lý Dụ vỗ vỗ lưng của cậu bé: “Đi thôi, đi chỉ cho Thụy đi.”

Lập tức nghe đến A Cửu hô to: “Không đúng, không đúng! Phụ hoàng nói nhẹ chút!”

Lý Dụ nhìn mấy đứa nhỏ xoay làm một đoàn, không khỏi cười cười.

Đại hoàng tử nữ danh là A Cửu. Chính là con số to lớn nhất. Bởi vậy từ nhỏ người bên cạnh cũng gọi cậu bé là A Cửu hoặc Cửu Lang.

A Cửu lớn lên tròn vo, giống Lý Dụ nhiều hơn, nhưng tiểu hài tử rất là đáng yêu.

Nhị hoàng tử nữ danh Thụy. Mẫu phi sủng cơ Lữ thị của Nhữ Dương vương, được Lý Dụ phong làm Đức phi, cũng đem nàng ta phối một bên. Thụy bộ dáng giống đức phi, màu da như tuyết bạch, bất quá âm ỉ giống nhau, chẳng hề diễm đạm.

Muốn nói hai đứa con trai Lý Dụ thích người nào hơn, hẳn thật không nói ra được, đều là tiểu thiên sứ a. Nếu như thiên hạ có thể như những thứ có thể cất đi, hẳn chân tâm nguyện ý đem thiên hạ chia làm ba phần, cho ba đứa hài tử một người tới một phần.

Mà đây là nói mơ. Hai đứa con trai, hẳn thế nào cũng phải lập một đứa làm Thái tử.

Lý Dụ đang nghĩ đến nhập thần, một cái gì đó hướng bụng hắn mà nằm xuống.

“Phụ hoàng!”

Lý Dụ ngao một tiếng.

Có thể trắng trợn không kiêng dè như thế, chỉ có Tiểu công chúa.

“Nữ a, ” Lý Dụ ôm lấy nàng, gầy gầy gầy của nàng, “Con muốn đề chết phụ hoàng sao?”

Tiểu công chúa cười không ngừng, ôm cổ Lý Dụ.

Sắc trời tối dần, Lý Dụ cho cung nhân đem bọn nhỏ đưa trở về. Một mình hắn ở trên thuyền nhìn mặt hồ một lát, núi rừng cùng hồ nước, mát mẻ cực kỳ.

Trở lại cung điện, đã sáng đèn. Mới đến hành cung, có vài thứ vẫn chưa hoàn toàn sửa sang xong, Lý Dụ mang đến mấy hộp đựng sách đặt ở trong thư phòng, lẳng lặng chất đống lên giá sách. Hắn cố ý phân phó, những thứ đồ này không cho người khác động thủ chỉnh lý.

Sáng sớm ngày thứ hai, thời điểm Tiêu Từ Giản tới, Lý Dụ đang ngồi ở trong sân cỏ mọc, vừa ăn điểm tâm, một bên lật sách. Nhìn thấy Tiêu Từ Giản đến, hắn khép sách lại, hỏi: “Thưa tướng đến, có việc?”

Hắn gọi cung nhân đem thêm tách trà cho Tiêu Từ Giản. Tiêu Từ Giản chỉ uống trà, nói: “Ô Nam phái quốc sử vào kinh, muốn đến yết kiến bệ hạ.”

Lý Dụ cười khúc khích, xém tí nữa đem nước phun ra ngoài. Hắn hiện tại bắt đầu cảm thấy được có trò để vui rồi. Hắn hỏi Tiêu Từ Giản: “Ô Nam mấy năm rồi không có phái sứ thần đến đây triều cống?”

Tiêu Từ Giản nói: “Mười một năm.”

Lý Dụ nói: “Không dễ dàng a, đi mười một năm mới đi đến được kinh thành.”

Tiêu Từ Giản cười cười, nói: “Bệ hạ, thần đã an bài, cho bộ Lễ đem người đuổi đi.”

Lý Dụ suy nghĩ một chút, nói: “Trẫm muốn gặp. Đều nói người của Ô Nam quốc giả dối, hiện tại Ô Nam Dương vương thất còn đặc biệt là giả dối. Chẳng lẽ còn có thể có ba đầu sáu tay?”

Tiêu Từ Giản không quá tán thành. Có thể gặp vua yết kiến là vinh hạnh của tiểu quốc, Ô Nam thật nhiều năm không đến bái cống, năm nay là bị tình thế ép buộc, lúc này mới vội vàng đến hài hòa, đã muộn.

Bất quá Lý Dụ kiên trì: “Trẫm muốn tận mắt nhìn, bọn họ đến cùng đánh chủ ý định gì.”

Tiêu Từ Giản thấy hần kiên trì, liền uyển chuyển nói: “Này kỳ thực cũng là thói quen của Ô Nam mà thôi. Nhất thời chịu thua, đưa lên kim ngân và mỹ nữ, sau đó thành thật một thời gian. Không lâu liền chứng nào tật ấy.”

Lý Dụ tâm tình đang tốt, nghe đến lời này, kéo dài âm điệu nói: “Mỹ nữ... Trẫm xác thực nghe nói mỹ nữ ở Ô Nam rất nổi danh. Thừa tướng là sợ trẫm bị mỹ nữ dìm quốc mê mất tâm trí?”

Tiêu Từ Giản nâng chung trà lên động tác liền dừng một chút, y là thật đối với hoàng đế không quá yên tâm, cũng không cảm thấy chuyện cười này buồn cười.

Qua mấy ngày, bộ Lễ an bài thỏa đáng, quốc sử của các tiểu quốc liền đến đây yết kiến được triệu đến hành cung, trong đó gồm có Ô Nam quốc sử. Lý Dụ nhận quà của bọn họ cả nửa ngày, Ô Nam quốc bị xếp hạng cuối cùng.

Mấy người phía trước là làm theo phép, thời điểm đến cho Ô Nam quốc vào, không khí chung quanh đều có chút vi diệu. Lý Dụ vẫn là vẻ mặt tươi cười, hướng người bên cạnh nói: “Tất cả mọi người ở đây đều muốn gặp gỡ Ô Nam quốc sử, nghe hần ta nói cái gì, xem hần ta dâng lên cho trẫm cái gì?”

Tiêu Từ Giản cũng ở một bên, vốn là loại chuyện này y sẽ không đến. Nhưng ngày hôm nay không giống nhau, y vẫn là dành thời gian tới xem một chút. Thời điểm Hoàng đế nói lời này, ánh mắt cùng y đụng nhau, hần liền nháy mắt, như đang đợi một hồi trò hay.

Ô Nam quốc quốc sử là một nam nhân trung niên nhỏ gầy tháo vát, nói lưu loát tiếng phổ thông của Đại Thịnh, cùng với những vị quốc sử khác thì rất xuề xoàng. Bất quá vừa tiến lên liền vỗ mông ngựa đến vang động trời, một phút chốc khen hoàng đế là mặt trời ở trần gian, một phút chốc khen hoàng đế so sánh với đất rộng biển lớn.

Lý Dụ chỉ mỉm cười nghe. Quốc sử liền đưa lên một bức thư. Người Bộ Lễ nhận chuyển lên trình, Lý Dụ chỉ vung vung tay, không có xem.

Ô Nam quốc sắc mặt khê nhúc nhích, lập tức nói: “Thần lần này vào kinh, mang đến hiếm quý của Ô Nam, kính dâng cho bệ hạ.”

Lý Dụ lúc này mới ngồi thẳng, như hứng thú với cái hần ta nói, nói: “Ồ? Là dạng hiếm quý gì?”

Có hai người nhắc hòm gỗ lên. Hòm gỗ không lớn, Lý Dụ nhìn qua cũng là những rương gỗ thông thường. Cung nhân tiến lên mở hai rương gỗ ra, tất cả mọi người nhìn chăm chăm vào, không khỏi có chút trầm thấp nghị luận.

Tất cả mọi người cho là trong rương chính là châu báu, không nghĩ tới bên trong chứa người sống —— một chiếc rương là một người nằm, hai thiếu nữ như cánh hoa mở ra từ trong rương múa đi ra.

Đó là hai thiếu nữ chừng mười lăm tuổi, màu da trắng nõn, cực kỳ tinh tế, dẻo dai. Trên người chỉ mặc một bộ mỏng manh quần lụa mỏng, gần như muốn phô trương bộ ngực. Những quan thần hơi lớn tuổi, đã phi lễ chớ nhìn, quay đầu đi.

Tiêu Từ Giản nhìn về phía hoàng đế. Nụ cười trên mặt Hoàng đế sâu hơn, thân thể nghiêng về phía trước, tựa hồ nhìn cực kỳ nhập thần, bộ dáng đang cân nhắc.

Y lên tiếng nhắc nhở: “Bệ hạ.”

Hoàng đế xem cũng không nhìn y, hấn vung vung tay: “Xuyt.”

Tiêu Từ Giản bất động thanh sắc, nhìn về phía Ô Nam quốc sử. Ô Nam quốc một mặt ý cười, chỉ nhìn chăm chăm hoàng đế.

Chờ các thiếu nữ múa một khúc vũ, hoàng đế liên tục vỗ tay: “Kì diệu a, kì diệu. Thân thể dẻo dai như vậy, trăm rất lâu không có thấy.”

Câu nói này chẳng hề giả, hai cô nương này kỹ thuật xác thực rất tốt. Phải đặt ở tương lai, sẽ là 2 nhân tài thể thao a. Không nghĩ đến mỹ nhân ở Ô Nam chỉ có như vậy. Dung mạo trong cung còn có người đẹp hơn a.

Hơn nữa thông tin của Ô Nam tương đối lạc hậu, còn tưởng rằng hoàng đế yêu thích thiếu nữ mềm mại.

Bất quá như vậy cũng tốt, Lý Dụ vừa vận phát huy một chút. Hấn lập tức gọi cung nhân đem hai thiếu nữ dẫn đi, muốn “Tiến hành an bài khác”.

Ô Nam quốc sử cảm thấy được hoàng đế vừa lòng, cẩn thận nói: “Bệ hạ, gần đây Đại Thịnh đang cùng biên cương của tiểu quốc hoả lực tập trung mấy vạn...”

Lý Dụ hồ hững gãi gãi cổ: “Có chuyện như vậy sao?”

Hấn liếc nhìn thừa tướng, Tiêu Từ Giản cơ hồ không thấy được lắc đầu một cái.

Lý Dụ đánh gãy lời nói của hấn ta: “Được rồi, khí trời nóng bức, trăm cũng mệt mỏi. Quốc sử trước tiên tạm thời lui ra đi. Có chuyện gì, ngày sau lại bàn.”

Ô Nam quốc sử trên mặt cung kính, trong lòng âm thầm nghĩ rằng hoàng đế muốn đi thưởng thức 2 nữ nhân kia đi.

Bọn người lui, Tiêu Từ Giản mới hỏi hoàng đế: “Bệ hạ dự định xử trí như thế nào về lễ vật của Ô Nam

quốc?”

Lý Dụ nói: “Đương nhiên là thu vào hậu cung hảo hảo sủng ái.”

Tiêu Từ Giản cho hắn một ánh mắt sắc bén như đao, Lý Dụ đương nhiên biết thừa tướng tại sao lại tức giận, nhưng hắn vẫn có thể tưởng tượng một chút là thừa tướng đang ghen rồi hưởng thụ điều đó.

“Bệ hạ quên mất mấy ngày trước đây đã nói qua cái gì sao?” Tiêu Từ Giản nói.

Lý Dụ nở nụ cười, trước mặt thừa tướng, gọi người đem hai nữ nhân của Ô Nam đưa đi thay đổi quần áo, không cho các nàng chút nào cơ hội.

“Thừa tướng không cảm thấy buồn cười sao?” Lý Dụ ngấm lại chuyện vừa rồi còn muốn cười.

Tiêu Từ Giản nói: “Quốc gia đại sự, há có thể là trò đùa.”

Nhưng y nói xong cũng nở nụ cười.

Lý Dụ biết Tiêu Từ Giản sẽ cảm thấy buồn cười.

48. Chương 48

Tiêu Từ Giản vốn không cảm thấy được chuyện này buồn cười. Hoàng đế căn bản cũng không thấy buồn cười. Ô Nam quốc dâng lễ vật lên, hoàng đế còn giả bộ bị bộ dáng của nữ tử ở Ô Nam mê hoặc.

Ô Nam quốc sử chắc đang rất nhẹ lòng, đang tại hành quán bên trong âm thầm đắc ý, chuẩn bị viết thư báo hỉ tranh công.

Nghĩ đến tình hình này, Tiêu Từ Giản vẫn cảm thấy có chút buồn cười.

Chỉ là hoàng đế vừa cười vừa nói nửa thật nửa giả, hơn nữa khi hoàng đế nhìn thấy hai nữ tử kia thần sắc quá mức mê muội. Tiêu Từ Giản có chút không yên lòng.

Qua hai ngày, Tiêu Từ Giản rốt cục vẫn nhịn không được liền thăm dò một hồi hoàng đế.

“Thần đã sai người quan sát Ô Nam sử trong hành quán, thư hắn ta gửi về nước đã được chúng ta chặn lại rồi...”

Lý Dụ vừa nghe liền tò mò, hỏi: “Trong thư viết như thế nào?”

“Quốc sử cho là bệ hạ cũng không tâm chinh chiến nữa, đối với 2 vũ nữ hết sức hài lòng, chuyện xuất binh khoảng chừng đón mấy tháng này, quốc sử cũng sẽ ở trong kinh bốn ba.”

Lý Dụ mỉm cười nói: “Khoảng thời gian này phải nhìn chăm chăm hấn ta.”

Tiêu Từ Giản nói: “Chuyện này là đương nhiên. Bất quá chỉ cần bệ hạ tâm chí kiên định, nhìn rõ mọi việc, hấn ta sẽ không thể thừa cơ.”

Lý Dụ nghe ra bên trong lời này tựa hồ còn có ý tứ không yên lòng về hấn, liền cười nói: “Lẽ nào thừa tướng vẫn chưa yên tâm hai vũ cơ kia sao?”

“Bất quá...” Lý Dụ liền thấp giọng cười nói, “Thừa tướng nếu không yên lòng về ta, có thể ở mọi thời khắc kèm trăm, làm giám sát.”

Tiêu Từ Giản cho là hoàng đế là đang nói đùa.

Thế nhưng quân vô hí ngôn.

Qua mấy ngày sau, quả nhiên là hoàng đế đi tới đâu, thừa tướng cũng phải đi theo bồi hấn. Cưỡi ngựa cũng có thừa tướng, du thuyền cũng có thừa tướng, thời điểm ở thư phòng làm việc cũng có thừa tướng ngồi một bên, hai người đối diện nhau làm việc, thuận tiện còn có thể giảng bài thêm cho hấn.

A, những ngày hè này thật sung sướng a!!

Tiêu Từ Giản ngồi đối diện hoàng đế, đang cúi đầu xem công văn. Lý Dụ bất tri bất giác nhìn chăm chăm y. Cái trán thừa tướng vừa nhìn chính là một người thông minh, đường nét ưu mỹ. Đôi mắt thừa tướng rũ xuống, chỉ có thể nhìn rõ ràng lông mi, cũng không dày đậm —— lông mi nam nhân dày đậm để làm gì, thừa tướng như vậy là tốt rồi. Mũi thừa tướng cao rút, vô cùng anh khí. Khóe miệng thừa tướng cũng rất dễ nhìn...

Nhìn như thế nào cũng đẹp, nhìn như thế nào cũng thấy cân đối.

Ánh mắt Lý Dụ vẽ lại ngũ quan của Tiêu Từ Giản, rồi rơi xuống cổ của y. Hầu kết nơi đó hiện ra hồng hồng, là vừa bị cào qua. Vừa nghĩ tới thừa tướng cũng sẽ sợ ngứa,, Lý Dụ liền cảm thấy đáng yêu đến khó mà tin nổi.

Hấn đang nghĩ ngợi, Tiêu Từ Giản lại đưa tay gãi gãi trên cổ. Lý Dụ đành chỉ cười.

“Bệ hạ.” Thừa tướng cũng không ngẩng đầu lên.

Lý Dụ “Hả?” một tiếng, xém nữa đứng lên. Tại sao có người có thể gọi người khác như giọng của giáo viên chủ nhiệm đang điểm danh chứ, hần nghi.

Tiêu Từ Giản chậm rãi nói: “Thần đã hoàn toàn tin tưởng bệ hạ sẽ không dễ tin Ô Nam, bệ hạ có thể cho thần đi được không?”

Lý Dụ cảm thấy thật oan khuất! Hần nhìn ai kia không thấy ánh mắt đưa tình của hần! Tiêu Từ Giản không ngẩng đầu nhìn hần, chắc y cho rằng hần đang trừng y. Hần thật là quá oan mà.

Tiêu Từ Giản rốt cục ngẩng đầu lên —— lần này Lý Dụ thật sự là đang trừng y.

Nhưng mà Tiêu Từ Giản liếc mắt nhìn hần, kỳ quái nói: “Bệ hạ đang cười cái gì?”

Lý Dụ bất đắc dĩ thở dài. Có những thời điểm ánh mắt của Tiêu Từ Giản nhạy cảm đến hù người, có lúc lại không thể hiểu ánh mắt của người khác, làm hần hoài nghi, chắc ánh mắt của y cũng đã có vấn đề đi.

Đương nhiên việc này cũng có thể lý giải được. Nam nhân và nữ nhân không sống cùng một hành tinh, trai thẳng với trai cong cũng chẳng sống cùng một hành tinh. Hơn nữa hần và Tiêu Từ Giản còn bất đồng thời gian, chắc 2 người cũng chẳng sống ở cùng một hành tinh được!

“Thừa tướng, bồi trầm đi một chút.” Hoàng đế đứng dậy nói.

Tiêu Từ Giản ấn con dấu lên trên công văn, ấn ngay ngắn. Hai người cùng đi ra hành cung.

Lý Dụ cùng Tiêu Từ Giản đi bằng thuyền, ra chỗ hồ nước sâu.

“Trầm muốn cho thừa tướng xem đồ tốt.” Lý Dụ thần thần bí bí nói.

Tiêu Từ Giản hứng thú không lớn, y biết hoàng đế yêu thích mua bán những thứ không rõ. Trước kia trong cung thì tự mình nghiên cứu thực đơn, làm ra rất nhiều đồ ăn kỳ kỳ quái quái. Lý Dụ lúc nào cũng nói hần muốn “Cà chua”, một lúc sau lại muốn “Quả ớt”.

Y cũng nhọc lòng để ứng phó với hoàng đế, sai người từ phiên bang tìm vài loại quả cà đem tới cho hoàng đế. Mà hoàng đế nói những quả cà đó cũng không phải “Cà chua”. Y cũng không còn lời nào để nói.

Hoàng đế còn nuôi mấy động vật ở vườn ngự uyển, có vài địa phương dâng lên mấy con gấu trúc, hoàng đế liền xem là bảo bối nuôi. Nhưng con gấu này tính khó thuần dưỡng, cuối cùng vẫn là thả đi.

Lần này Lý Dụ muốn cho y xem thứ tốt, tám chín phần mười là loại này.

Bất quá hoàng đế có chút thích ý với những vật này, dù sao cũng sẽ tốt hơn là trầm mê mấy vũ cơ của Ô Nam quốc.

Chờ thuyền đi đến phần cuối, hai người ngồi lên kiệu đã chuẩn bị sẵn lương, sóng vai nhau mà ngồi. Một đường hướng trên núi mà đi.

Đi một phút chốc, Tiêu Từ Giản cảm thấy được mình đang nghĩ lầm cái gì đó đi. ——

Càng đi vào bên trong, có thể nhìn thấy những người cơ thể rắn chắc, sắc mặt ngăm đen mang dáng dấp giống thợ thủ công. Cùng với những người nuôi chim quý quả thật không giống nhau.

Tiêu Từ Giản không nhịn được hỏi: “Bệ hạ, đây là...”

Lý Dụ cười nói: “Thừa tướng thấy sẽ biết. Trẫm bảo đảm thừa tướng sẽ thích.”

Tiêu Từ Giản nhìn Lý Dụ, nói: “Bệ hạ, sẽ không phải là bệ hạ muốn luyện đan đi?”

Lý Dụ cười khúc khích. Hắn mới không trở thành người yêu thích luyện đan. Tốt xấu gì hắn cũng ở thời đại hiện đại cơ sở khoa học tri thức. Hắn cũng không muốn bị những kim loại nặng độc chết. Đương nhiên cũng biết chuyện luyện đan là không thể nào có thật.

“Thừa tướng đang nghĩ gì vậy a. Trăm tuổi còn trẻ, còn chưa đến thời điểm cầu trường sinh bất lão đâu.” Lý Dụ biên giải cho mình.

Tiêu Từ Giản gật gật đầu, y cũng biết đạo lý này.

Đi được trong chốc lát, cuối cùng cũng đi đến nơi, là một cốc được hình thành bởi thiên nhiên. Ở trong có một nơi lớn rất bằng phẳng, bên cạnh còn có mấy cái động, là nơi có thể cất giữ đồ vật tốt nhất. Có rất nhiều thợ thủ công đang bận bịu.

Tiêu Từ Giản liếc mắt một cái, liền lập tức bị mê hoặc.

Lý Dụ cũng không nói, hai người chỉ nhìn.

Một lát sau, Tiêu Từ Giản mới hỏi: “Bệ hạ dự định gọi vật này là gì?”

Lý Dụ nói: “Hoả súng, hỏa khí. Thừa tướng nghĩ như thế nào?”

Tiêu Từ Giản gật gật đầu: “Rất tốt.”

Y nhìn về phía hoàng đế, hoàng đế vẫn chuyên chú nhìn chăm chăm động tĩnh của nơi kia.

Sau vài tiếng nổ vang, có vài người bị thương, lập tức có người đem đỡ xuống để chữa trị. Tiếng vang kia rất nhanh tiêu tan bên trong thung lũng. Tiêu Từ Giản nói: “Xem ra sẽ không kịp dùng trong cuộc chiến với Ô Nam.”

Lý Dụ nói: “Trẫm đã lệnh cho bọn họ ngày đêm chế tạo gấp gáp.” Hắn nhìn phía dưới, lại nói: “Bất quá e rằng sẽ không kịp.”

“Bất quá thừa tướng, người có thể ngẫm lại xem, chưa đến mấy năm là có thể hoàn toàn thành công, còn có thể sửa đổi không ngừng.” Lý Dụ nói.

Tiêu Từ Giản không nói gì, y gật gật đầu: “Đúng vậy, bệ hạ.”

Này có thể so với “Thứ tốt” y nghĩ vượt qua nhiều lắm! Hắn lúc này mới nhớ tới mùa đông năm ngoái, hoàng đế muốn sử dụng số lớn tiền vàng cùng nhân lực, y còn tưởng hắn sẽ xây dựng tháp gì đó, không nghĩ tới trốn chỗ này để chế tạo mình khí.

Lý Dụ có chút ngượng ngùng. Hắn lúc trước cũng không nghĩ tới sẽ làm ra thứ này. Lúc đầu chỉ là ý nghĩ của hắn, sau hắn lại muốn đem ý nghĩ này đi làm thử.

Hắn nguyên bản nghĩ rằng sau khi thừa tướng xem xong sẽ không phản đối. Thế nhưng khi Tiêu Từ Từ giản xem xong gương mặt lập tức nghiêm túc, không giống như thần sắc thoải mái lúc trên đường đi đến đây, lúc này sắc mặt y lạnh lùng cũng không biết suy nghĩ gì.

Thế nhưng Lý Dụ cũng có thể kiêu ngạo mà nói cho bọn họ biết, đất nước bọn họ đang nắm trong tay kỹ thuật tiên tiến giống với thế giới hiện đại rồi đấy. Tuy nhiên công lao của những con nhân là không thể thiếu.

“Thừa tướng,” trên đường trở lại, Lý Dụ muốn cùng Tiêu Từ Giản nói một chút, “Thừa tướng đang suy nghĩ gì?”

Thanh âm hắn rất hòa hoãn.

Lúc trở về, đã là chạng vạng tối, ánh mặt trời cũng dần dần lặn xuống, thung lũng được nhuộm một màu đỏ vàng. Trong nháy mắt, màu sắc này sáng quá, Lý Dụ cơ hồ thấy không rõ lắm sắc mặt của Tiêu Từ Giản.

Tiêu Từ Giản trầm ngâm chốc lát, mới nói: “Bệ hạ, thần đang nghĩ, vũ khí đã khác, chiến thuật cùng trận

pháp cũng nên biến đổi.”

Lý Dụ lập tức mãnh gật đầu.

Tiêu Từ Giản nói tiếp: “Sau đó nên khác tập trung một đội quân mới, sẽ cho bọn họ học tập những thứ này.”

Lý Dụ nghĩ thầm, người này thực sự là trời sinh, là thiên tài quân sự.

“Trẫm cũng cho nên làm như vậy.” Lý Dụ ôn nhu nói.

Tiêu Từ Giản nhìn về phía hắn, cười cười.

Tà dương làm cho long mi ý thêm một tầng hào quan, Lý Dụ chỉ là lẳng lặng nhìn. Hắn có thể cảm giác được, có thứ gì ở bọn họ đang được sinh ra.

E rằng đó chỉ là hiểu lầm của hắn, e rằng chỉ là ảo giác của hắn, hắn có thể nhìn thấy ánh mắt biến hóa của Tiêu Từ Giản.

Ngày hôm nay, hiện tại, chính là từ giờ trở đi, Tiêu Từ Giản cũng có lời không thể nói với hắn.

Nhưng hắn biết đến, cùng tình ái không có quan hệ.

Tiêu Từ Giản tự nhận là đối với vật mới này y cũng không có chắc chắn, nhưng y cũng thấy có hy vọng, nếu như sự tình tất cả thuận lợi, đó là việc tốt. Nếu như không thể cung cấp theo quy mô lớn, thì nó cũng không thể phát triển được nhiều.

Y thấy uy lực của phát súng kia còn mang theo uy lực gấp trăm lần sao với mũi tên. Chỉ e là chi phí không mấy khả quan.

Nhưng những việc này cũng không quan trọng, quan trọng là hoàng đế của bọn họ, rốt cục cũng phô bày sự khác thường của hắn với y. hoàng đế an bài mọi việc ngay ngắn ở đây rất rõ ràng. Việc này nói lớn không lớn, nhỏ không nhỏ, nhưng nếu hoàng đế không dự định cho y biết, y chắc chắn sẽ không ngờ đến việc này.

Chuyên lúc này mới mang ý nghĩa lớn nhất. Y lúc đầu cho rằng Lý Dụ có thể làm một hoàng đế, chỉ cần biết giữ gìn những cái đã có là được. Nhưng hiện tại y đã biết được, Lý Dụ có thể làm một hoàng đế đến đặc biệt, Y hiện tại là tin tưởng từ nội tâm rằng Lý Dụ có thể vượt qua được Cao Tông hoàng đế năm đó.

Y không nói cho hoàng đế, cũng không cách nào nói khỏi miệng_____nhưng tại thời khắc đó, y rất vui mừng, thật sự rất vui mừng.

Bởi vậy y nghĩ y không cần nói, vì sớm muộn hoàng đế cũng biết được.

49. Chương 49

Qua mấy ngày, Tiêu Từ Giản lại đưa cho Lý Dụ thêm mấy người, đều là những thợ thủ công. Lý Dụ lập tức cho bọn họ gia nhập vào tổ đang làm súng pháo kia.

Đối với việc này, ai đến tham gia Lý Dụ cũng không cự tuyệt. Hắn đặc biệt rất thích việc này, không quản triều cục biến hóa ra sao, phát triển kỹ thuật là việc làm đúng đắn. Bởi vì kỹ thuật là nguồn cội của sản xuất. Hắn cũng không hy vọng thấy được những kỹ thuật hiện đại, nhưng cố gắng phát triển kỹ thuật là chuyện tốt. Không hy vọng có thể đất nước thiên thu vạn đại, nhưng hy vọng có thể tạo phúc được cho nhân dân.

Lý Dụ biết Đại Thịnh hiện giờ là quốc gia phát triển nhất. Hơn nữa còn phát triển rất tốt, đặc biệt là văn tượng vì nó có quan hệ đến lịch sử thời gian và vụ mùa.

Hơn nữa Đại Thịnh chính thức bố trí cơ cấu chuyên môn khoa học, gọi là minh xét quan. Bất quá minh xét quan cũng phải tự thu thập thông tin bên trong văn thơ, lịch sử, y dược.

Lý Dụ cho minh xét quan sửa lại thành minh xét viện. Bên trong cấp bậc cao gọi là “Viện sĩ”. Cho bọn họ học thêm những kiến thức cơ bản, đặc biệt là toán học, muốn từ nhiều nơi tìm kiếm nhân tài toán học tới.

Những việc này tiêu tốn cũng không coi là nhiều — so sánh với việc xây dựng vườn ngự uyển, chùa miếu, một cái nghiên cứu khoa học cũng không đáng bao nhiêu tiền.

Hơn nữa việc này cũng không liên quan đến chính trị, trong triều không có lý do gì ngăn cản hoàng đế làm những việc này.

Vào mùa hè lớp Kinh Diên được tạm dừng, hoàng đế cũng phải nghỉ hè. Các hoàng tử thì không được nghỉ, vẫn phải học tập chăm chỉ, tiểu công chúa vẫn còn hơi nhỏ, được nữ quan bên người chỉ bảo vài thứ, Lý Dụ lâu lâu cũng xem qua việc học hành của các hài tử.

Bất quá khi xem qua bài tập cũng không hề chê trách mà chủ yếu là khen thưởng, Lý Dụ thấy những hài tử còn nhỏ như vậy mà có thể làm được bài tập là quá khen rồi.

Hôm nay Lý Dụ cũng đi qua thư phòng, lão sư đang dạy cho các hài tử Kinh Thi.

Vừa thấy hoàng đế, lão sư lập tức hành lễ. Lão sư này có xuất thân từ tiền sĩ, được Tiêu Từ Giản tuyển chọn qua. Lão sư nhìn qua đã gần bốn mươi, là một người đoan chính.

Lý Dụ kêu bọn họ tiếp tục, mình ngồi một bên nghe, sau bài học, Lý Dụ liền gọi bọn họ chạy tới, mỗi tay ôm một người, kêu 2 con đọc lại bài thơ một lần nữa.

Hai đứa bé đồng thời dùng giọng ngọng ngịu, lắp bắp đọc, giọng trẻ con sáng sủa, nghe được liền có tinh thần.

Lý Dụ liền mỉm cười hỏi Từ lão sư: “Như thế nào? Hai đứa bé này rất thông minh đi!”

Hắn đang tự khoe khoang hài tử của mình.

Nhưng mà lão sư lại trả lời. Từ Khái nói: “Đại hoàng tử càng giỏi hơn.”

Lý Dụ hời hợt: “Ca ca so với đệ đệ lớn hơn một chút mà, đương nhiên sẽ hiểu chuyện hơn, có đúng hay không?” Câu có đúng hay không, là hắn hỏi hai hài tử.

Từ Khái nói rất ngay thẳng, kiên trì muốn đáp hoàng đế, nói: “Cũng không phải là vì nguyên nhân tuổi tác. Đại hoàng tử hiểu học hơn, so với nhị hoàng tử thì giỏi hơn rất nhiều.”

Lý Dụ nụ cười có chút cứng ngắc, chậm rãi biến mất.

Từ Khái tựa hồ không biết hoàng đế đang không vui, vẫn như cũ đem lời nói tiếp, tất cả đều là khen Đại hoàng tử, thuận tiện thăm chê nhị hoàng tử.

A Cửu còn nhỏ, được lão sư biểu dương liền cao hứng, một đôi mắt to nhìn Lý Dụ, chờ xem sắc mặt cao hứng của phụ hoàng.

Thụy liền phờ phạc mà cúi thấp đầu, cậu bé vốn hiểu động, lúc này không động đậy, phẳng phất như đang ngẩn người.

Lý Dụ đứng lên, đánh gãy lời cả Từ Khái: “Được, được rồi. Trẫm đã biết. Người lui ra đi.”

Từ Khái muốn nói lại thôi, bất quá vẫn là lui xuống.

Tiểu hài tử rất miễn cảm, bọn chúng còn rất hồ đồ, không biết nguyên nhân cụ thể, chỉ cảm giác được phụ hoàng sinh khí. Bọn chúng không dám nói tiếp nữa.

Phụ hoàng tức giận, tựa hồ hậu quả rất nghiêm trọng.

Chỉ cần một nghịch ngợm, trong cung nữ hầu sẽ nói: “Người còn như vậy, phụ hoàng người sẽ tức giận!”

Mẫu hậu cũng trầm thấp mà gào khóc qua: “Con như vậy, bị phụ hoàng con nhìn thấy liền tức giận thì làm sao bây giờ!”

Tất cả mọi người đều sợ phụ hoàng tức giận.

Lúc này bọn chúng đều đứng đằng hoàng, không dám lộn xộn.

Lý Dụ cúi đầu nhìn hai đứa bé, chỉ ôn hòa hỏi: “Ngày hôm nay học thơ, các con nhớ kỹ sao?”

A Cửu gật đầu tán thành, Thụy cũng nói nhớ kỹ.

Lý Dụ một tay nắm bọn họ một cái: “Được vậy các con đọc lại một lần nữa đi?”

A Cửu mở miệng trước: “Con trai thứ hai...” Thụy lúc này mới như bị nhắc nhở lập tức nối liền: “Con trai thứ hai...”

Lý Dụ cũng gia nhập với bọn trẻ.

“Con trai thứ hai xưng thuyền, hời hợt cảnh...”

“Nguyện nói nhớ tử, trung tâm dương dương...”

Đây là một bài thơ ưu mỹ mà bi thương, vì giang sơn mà hy sinh huynh đệ. Vận mệnh vô thường, đều là vì một người không xứng với chức phụ vương mà xảy ra chuyện bi thương như vậy.

Thơ được đọc xong, Lý Dụ không biết bọn nhỏ có thể hiểu được không. Thế nhưng hẳn hiểu, hẳn hoàn toàn hiểu. Bọn họ đều nói để vương đeo trên lưng vận mệnh của quốc gia, nhưng mắt của đế vương cũng có hạn, không thể nhìn được tất cả mọi chuyện xảy ra.

Nhưng hẳn biết được hẳn sẽ không cô phụ hai đứa bé này, ít nhất là bây giờ đó là việc hẳn có thể làm.

“Được rồi, A Cửu đọc thật tốt, Thụy cũng đọc thật tốt. Được rồi, đi chơi đi! Phụ hoàng mang các con đi ăn đá bào!”

A Cửu và Thụy đều hoan hô, bọn chúng rất nhanh đem việc khi nãy quên đi.

Tiểu hài tử không để ý, cũng không có nghĩa là người lớn không để ý.

Chuyện trong thư phòng rất nhanh truyền đến Phùng hoàng hậu. Từ Khái khen Đại hoàng tử thông minh hơn hiểu học hơn Nhị hoàng tử, lại chọc hoàng đế không vui vẻ, liền đuổi Từ Khái ra ngoài.

Phùng hoàng hậu liền khỏ sở, cung nhân đem đồ ăn đến nàng ta cũng không ăn vô, chỉ uống hai thang thuốc. Nàng ta cầm muỗng, nước mắt liền rơi xuống, Nàng không phải giận hoàng đế, cũng không giận thầy giáo kia, mà nàng giận chính bản thân mình. Nếu là nàng có thể làm cho hoàng đế yêu nàng một ít, sủng nàng một ít, càng quan tâm nàng một ít, e rằng hoàng đế sẽ sớm lập A Cửu làm thái tử.

Phùng hoàng hậu xoa xoa nước mắt, xua tay nhượng cung nhân rút lui.

Nàng u sầu nan giải, mang theo mấy nữ quan tâm phúc đi hoa viên tản bộ một chút.

“Các người nói, bệ hạ có phải là yêu Thụy hơn không?” Nàng nhàn nhạt, thấp giọng hỏi.

Nữ quan đều an ủi nàng, nói Đại hoàng tử thông minh lại cao quý, hoàng đế không có đạo lý yêu chiều Nhị hoàng tử. Phùng hoàng hậu nói: “Trong chuyện này, không có đạo lý nào có thể giảng. Thí dụ như ta năm đó, ở trong nhà so với tỷ muội không tính là xinh đẹp nhất thông minh nhất, lão thái thái chính là không thích ta, mới đem ta gả cho bệ hạ. E rằng bệ hạ chính là không yêu thông minh hay cao quý gì đâu?”

Nữ quan nghe chỉ cảm thấy hoàng hậu để tâm vào chuyện vụn vặt, chỉ có thể tinh tế phân tích nói: “Hoàng hậu an tâm một chút. Lập thái tử chính là việc của quốc gia, đủ loại quan lại mong đợi. Chuyện lớn như vậy, nếu như bệ hạ vì tình riêng mà lập thái tử là Nhị hoàng tử, quan thần trong triều sẽ âm ỷ.”

Hoàng hậu lặng lẽ không nói. Tuy rằng hai năm qua hành động của hoàng đế cũng không khác người, nhưng nàng khó có thể tin tưởng được hoàng đế là người an ổn như vậy. Nàng luôn cảm thấy Nhữ Dương vương phóng đảng hồi trước cũng sẽ không biến mất, hẳn chỉ là đang ẩn nấp mà thôi. Nếu là hoàng đế quyết tâm muốn lập nhi tử của Đức phi, thậm chí quyết tâm muốn phế nàng. Trong triều có thể làm gì được?

Mà lời này quá ử rữ, nàng đã dần dần tỉnh lại, không thể ở trước mặt nữ quan lộ ra vẻ mềm yếu.

“Hiện tại nên làm gì?” Phùng hoàng hậu hỏi nữ quan.

Tất cả mọi người là kiến nghị Phùng hoàng hậu không nên hoảng loạn, nên bình tĩnh. Còn bước kế tiếp, có người đề ra cái đề nghị ——

“Hoàng hậu không ngại nhân cơ hội này, trực tiếp thỉnh cầu bệ hạ lập Đại hoàng tử làm thái tử.”

Kỳ thực trước nữ quan cũng đã khuyên nàng, trực tiếp hướng hoàng đế đề yêu cầu. Nhưng nàng không cho là thời cơ tốt. Thời cơ không đúng; hoàng đế thoát nhìn vẫn chưa có ý định lập thái tử; tất cả mọi người đều cho là Đại hoàng tử sớm muộn cũng sẽ là Thái tử, đó là việc đương nhiên, trong triều vẫn luôn rất bình tĩnh.

Mà đến ngày hôm nay nàng mới biết, là do bản thân nàng tự trốn tránh tìm cớ mà thôi, lý do thật sự là do nàng sợ.

Nàng đi trong vườn hoa rất lâu, đi tới ánh nắng chiều đã tắt. Mồ hôi nhiễm ướt tóc mai, có mấy lọn tóc hơi tán lác xuống.

“Được rồi.” nàng rốt cục cũng hạ quyết tâm, “Được rồi! Ta sẽ cùng người hảo hảo nói một chút.”

Tùy tùng ở sau lưng nàng đều thở phào nhẹ nhõm.

Phùng hoàng hậu liền ngẩng đầu lên, nhìn ánh trăng: “Các người nói, thừa tướng biết chuyện này không?”

Thời điểm hoàng hậu biết được, chuyện này cũng không phải là bí mật, không đến mấy ngày, tất cả mọi người đều biết đến. Thừa tướng cố ý đem Từ Khái nói triệu đến, hỏi tình huống.

Từ Khái là do Tiêu Từ Giản tiến cử cho hoàng đế. Nếu là xảy ra chuyện gì, Tiêu Từ Giản cũng phải phụ trách.

“Lanh lợi ngày thường của người đâu rồi?” Tiêu Từ Giản một bên tìm chút hồ sơ, vừa cùng Từ Khái nói chuyện.

Từ Khái nói: “Hạ quan chỉ nói thật, thẳng thắn phát biểu suy nghĩ trong lòng.”

Tiêu Từ Giản vì sự tình phía nam mà bộ dáng đang rất khó chịu. Trong triều ai cũng đều là người tinh ranh, không có người nào là thật sự thành thật. Câu nào từ trong miệng đi ra đều có mục đích. Tiêu Từ Giản biết, Từ Khái cũng biết, hoàng đế cũng biết, cho nên mới có thể tức giận như vậy.

Từ Khái kiên trì bắt buộc hoàng đế lập Đại hoàng tử làm thái tử, càng sớm càng tốt.

Tiêu Từ Giản nhìn ra Từ Khái lần này là hạ quyết tâm đánh cược cả con đường làm quan của mình.

“Hai ngày này, người trước tiên hồi kinh đi. Sau lại an bài.” Tiêu Từ Giản đơn giản rõ ràng nói tóm tắt đưa ra quyết đoán.

Từ Khái nói không hé răng, ông ta đã có dự đoán, liền hành lễ lui xuống.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tram-thuoc-phai-dien-xuat>